

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Frish ARRANGEMENT

LEONA WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İRLANDA DÜZENLEMESİ

LEONA WHITE

Copyright © 2024 by Leona White

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENTS

[Blurb](#)

1. [Declan](#)
2. [Cara](#)
3. [Declan](#)
4. [Cara](#)
5. [Declan](#)
6. [Cara](#)
7. [Declan](#)
8. [Cara](#)
9. [Declan](#)
10. [Cara](#)
11. [Declan](#)
12. [Cara](#)
13. [Declan](#)
14. [Cara](#)
15. [Declan](#)
16. [Cara](#)
17. [Declan](#)
18. [Cara](#)
19. [Declan](#)
20. [Cara](#)
21. [Declan](#)
22. [Cara](#)
23. [Declan](#)
24. [Cara](#)
25. [Declan](#)
26. [Cara](#)
27. [Declan](#)
28. [Cara](#)
29. [Declan](#)
30. [Cara](#)

BLURB

Evlendirildiler, kalmaya zorlandılar.

CARA

Hayat hiçbir zaman kolay olmadı ama annem hastalandığından beri daha da zorlaştı. Çiftliğimizde yaşamak ve annemin tıbbi faturalarıyla ilgilenmek beni paraya muhtaç hale getirdi.

Yabancılaşmış babam İrlandalı bir kralla evlenmemi önerdiğinde, başka seçeneğim olmadığını biliyorum - özellikle de annemin faturalarının ödeneceği vaadiyle.

Ama nişanlım Declan Sullivan'dan sakladığım bir sırrım var: Hamile kalamıyorum.

Ben de onunla bir anlaşma yaptım: Eğer evliliğimizin altıncı ayında hamile kalmazsam beni bırakacaktı.

Ama yapacak mı?

DECLAN

Ölüm döşeğindeyken babama bir söz verdim: Evlenecek ve bir varis sahibi olacaktım.

Cara Gallagher çok daha genç, küçük ve güzel - ama aynı zamanda kırılabilir. Benim gibi bir adamla başa çıkamaz. Ama ikimizin de bu konuda seçme şansı yok.

Özellikle de kuzgun saçlı güzel kızla tanıştıktan ve onun masumiyetini daha fazla arzulamaya başladıktan sonra...

O ne düşünürse düşünsün, yüzüğüm onun parmağından asla çıkmayacak. O benim...

Ve benimki kırılacak.

★ *Bu karanlık bağımlılık yaratan mafya babasına ve onun deneyimsiz minyon İrlandalı gülüne aşık olun! Kindle Unlimited aboneliğiniz ile ÜCRETSİZ okuyun* ★

DECL AN

B Vuruşumla başı geriye savrulan adamın ağzından kan fışkırdı. Yumruk sert ve hızlıydı, onu sendeleyerek tek dizinin üstüne çökertti. Yine de işi bitmemişti, yaydan önce iki ayağının üzerinde durmak için mücadele ediyordu.

diğer elim onun yan tarafıyla birleşebildi.

Bir çatlak benim ödülümdü. Sert bir nefes verışı daha da iyiydi. En güzeli de dövüş ringinin terden sırlıslıklam olmuş zeminine düşmesiydi.

Al bakalım, seni sikik.

Nefesimi toparlamak için hava alırken, Boyles'in sponsor olduğu bu dövüşün tekrar başlaması ihtimaline karşı hazır ve tetikte bekledim. Eğer daha fazlasını istiyorsa, kelimenin tam anlamıyla ölümüne dövüşmeye hevesliyse, o zaman elbette bunun için buradaydım.

Uzakta, sayısız dövüşçüyü yendiğim ve daha da fazlasını eğittiğim bu ringin dışında, yüzünü buruşturan ve kaşlarını çatan seyircileri fark ettim. Bu kalabalıklar için bir maç değildi. Burada kişisel bir meseleyi hallediyorduk ve Boyle'lardan herhangi biri adamlarımdan birinin hile yaptığını düşünürse lanetlenirdim.

"Bu da ne şimdi?" Elimi ağzıma silerek alay ettim. Dudaklarım ayaklarımın dibindeki bitkin ve dayak yemiş adam gibi yarılmamıştı. Henüz ayağa kalkmamıştı. Yan yatmış, ona verdiğim en hassas yaralarının içine kıvrılmış, teslim olmuştu.

"Etrafta dolaşıp herkese Sullivan'ların yalancı olduğunu mu söylemek istiyorsun?" Ringin iplerinden tırmanarak homurdandım.

Boyle başını salladı ve arkadaşını gitmeleri için dürttü. "Hadi. Gidelim buradan."

Kendisini izleyen kardeşim Ian'dan bir havlu alırken neşesiz bir kahkaha attım. Boyle Ailesi'ne bağlı iki adama yaklaşmak için ringden uzaklaşırken başımı yana eğdim.

"Söyleyecek bir şey yok mu?"

Peter Boyle sırtarak bana baktı, nefret ve küçümseme dolu karanlık bakışları vardı. Rakiplerimizle hiçbir zaman iyi geçinememiştik ama zamanla Sullivan'lar mesafelerini korumayı öğrenmişlerdi ve Boyle'lar da bize bulaşmamaları gerektiğini biliyorlardı. Geçen hafta Peter'ın dövüşçülerimden birinin ringde hile yaptığını ve adamının - ringin zemininde yatan ve hayatta kalmak için nefes nefese kalan - o dövüşü kazanması gerektiğini iddia etmesi dışında.

"Siktir git, Dec." Peter başını salladı ve uşağıyla birlikte dışarı çıktı.

"Hey!" diye seslendi Ian, onların gidişini izlerken sırtarak. "Çöpünü unutmuşsun."

Peter durmadı, homurdanarak ayrıldı.

"Aptal orospu çocuğu," diye mırıldandım, yüzümü sildim ve o ikisinin burada başka kimseyi rahatsız etmeden gittiğinden emin oldum. Erkeklerin antrenman sesleri yeniden başladı ve büyük spor salonunun olağan telaşı normale döndü. Sullivan Klanı her türlü gelir kaynağıyla uğraşırdı. Ailem yüzlerce yıl önce birçok yasadışı ve tehlikeli işi başararak zenginliğe ve şöhrete ulaşmıştı ama ben bunu tercih ettim. Dövüşmeyi. Onları eğitmediğim zamanlarda kendim de maçlara katılırdım ve Boyle'lar itibarımı zedelediğinde bunu kişisel olarak algıladım. Sullivan adı altında dövüşen herkes bunu dürüstçe yaptı. Gücümüzün ve onurumuzun arkasında durduk ve köşeleri kesmeye ve hile yapmaya çalışan herkesi cezalandırırdım.

"Bakalım yine içimizden birini suçlamaya çalışacaklar mı?" dedi Ian.

Başımı salladım ve ona tekrar baktım. Kan bağı yoktu, sadece evlat edinilmiş bir kardeşti ama her zaman benim sağ k o l u m olmuştu. Güzel bir

Özel dikim takım elbisesiyle burada hiç uygun görünmüyordu. Bu cesur, gürültülü ve şiddete meyilli depo, şehirdeki ofisinden çok farklıydı. Keskin bir tezat oluşturunuyordum, terlemiştim ve o dövüşten dolayı pantolonuma kadar ıslanmıştım.

"Seni buraya getiren nedir?" Ian'la yakındık ama Klanımızın lideri olan babam için pek çok idari işle ilgilenirdi. Büyük bir kavga gecesi olmadığı sürece buraya pek uğramazdı. Ellerimi açarken gözlerime damlayan terin acısıyla gözlerimi kısarak ona baktım.

"Baba." Boyles'a karşı sırtışının tüm kalıntılarını kaybetti. Yüzüne çizgiler kazındı, ifadesini ağırbaşlı bir kaş çatmayla aşağı çekti. "Durumu iyi değil."

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Öfkelen dim. "Yıllardır durumu iyi değil." Donal Sullivan kimsenin saygısızlık etmeye cesaret edemeyeceğı, hayattan daha büyük bir İrlandalıydı ama son on yıldır akciğer rahatsızlıkları ciddi şekilde kötüleşmişti. Vücudu her geçen gün onu daha da güçten düşürüyordu ve yakında öleceğı fikri beni dehşete düşürüyordu.

Ian ellerini ceplerine sokarak başını salladı. "Hayır. Durumu daha da kötü. Riley aradı ve doktorların bu hafta üç kez malikâneye geldiğini söyledi."

Hay sikeyim. Havluyu bir kez daha yüzüme sildim. Görevlerim beni şehirde tutuyordu. Babamın kaldığı, genellikle yatalak olan ve orta düzeyde bir aktiviteye tahammül etmeye çalışan devasa aile evinde takılabildiğim pek sık olmuyordu. Geçen hafta sonundan beri eve gitmemiştim ve Ian ile Riley'nin sözlerini doğru kabul edebilirdim.

Ian kaşlarını kaldırarak, "Aradığına göre kötü bir şey olmalı," dedi.

"Biliyorum." Donal Sullivan gururlu bir adamdı ve başhekimine durumunun ciddiyetini küçümsemesini emretmişti. Ian ve ben sık sık babamızın ölüm döşegine ne kadar yaklaştığını tam olarak bilmediğimizi hissediyorduk. Gerçekleri görmezden geliyorlardı ve artık babamın düşüşüyle ilgili endişelerimizi bize iletmiyorlardı. Aşçılardan biri olan ve aynı zamanda Ian'ın uzun süredir sevgilisi olan Riley bu kuralı bozup Ian'ı babamın sağlığı hakkında bilgilendirmeyi kendine görev edindiyse, durum kötü olmalıydı.

"Ben oraya gidiyorum." İçimi çektim ve havluyu topladıkları çöp kutusuna attım. Hızlı bir duş aldıktan sonra doğruca oraya gidecektim.

Ian benimle birlikte yürüdü ve burada antrenman ve egzersiz yapan diğer erkeklerin faaliyetlerini de inceledi. "Seni bekleyeceğim. Birlikte de gidebiliriz."

"Evet." Çünkü ikimiz de onu kontrol etmek için orada olsaydık, bizi reddetmesi daha zor olurdu.

Bir saat sonra malikâneye girdik ve aceleyle babamın kanadına çıktık. En azından birkaç haftadır yatağından çıkmadığından şüpheliydim. Onu son gördüğümde de aynı durumda, aynı huysuz ve aksi mizaçta olacaktı.

Yine de bu kadar kötüleşmesine hazırlıklı değildim. Zar zor nefes alabiliyordu, zayıflamış ve incelmışti.

"Baba," diye ciddiyetle selamladım. Ses tonumu kontrol etmediğim için azarlar gibi konuştum.

"Ne kadar kötü?" Ian benimle birlikte yatağa yaklaşırken "Ne kadar kötü?" dedi.

Riley kaşlarını kaldırarak bize baktı ve el değmemiş bir yemek tepsisiyle odadan çıktı.

"Ne kadar kötü?" Babam homurdandı. "Ölüyorum. Ne bekliyorsun ki?" Bunu yıllardır söylüyordu.

"İyi görünmüyorsun," diye mümkün olduğunca tarafsız bir şekilde yorum yaptım.

"Görünüşe göre senin de bir aynaya bakman gerekiyor," diye karşılık verdi. Çenesini göstererek, daha önce Boyles'in dövüşçüsünden sert bir darbe aldığım yeri işaret etti.

Omuz silktim ve yatağın başucuna yerleştirilmiş oksijen tüpüne baktım. Her zamanki gibi ince, şeffaf hortum yatağın üzerinde duruyordu. Plastik burun parçası kullanılmadan duruyordu.

Seni inatçı, kindar adam.

Ian onu aldı ve uzattı, ama babam teklifini geri çevirdi. "Ah, onunla uğraşma. Ne işe yarar ki?"

"Nefes almana yardımcı olur," diye yanıtladı Ian, itaatkâr bir şekilde vazgeçip hortumu bırakırken. İkimiz de onu fazla zorlamayacak kadar alışmıştık. Donal Sullivan ne isterse, onu alırdı.

"Neden bana daha fazla acı çektiriyorsun?" Öksürük ve hırıltıya dönüşen bir kahkaha attı. "Bu gidişle beni acılarımdan kurtarmanı isteyeceğim."

Ian ve ben bakışlarımızı paylaştık. İkimizin de korktuğu şeyi dile getirmişti. Eğer babam bizden bunu yapmamızı isteseydi, böyle bir son isteğinde ona itaat etmekte zorlanırdık. Onu kaybetmek istemiyorduk ama ne kadar mutsuz olabileceğini de anlıyorduk.

"Ama çok erken. Bir varisin olmadığını bilerek öleceğim."

Gözlerimi devirip yatağa oturdum.

"Yapamam," diye ısrar etti babam. "Senin bir varisin olana kadar ölemem. Soyumuzun, ailemizin seninle birlikte yok olacağını bilerek mezara gitmeyi reddediyorum."

Ian dudağını ısırды ve ellerini tekrar ceplerine soktu, bir şeyden rahatsız olduğunda her zamanki duruşu. "Denememiş gibi değil."

"Saçmalık," diye karşı çıktı

babam. Ama ben denedim.

Denemiştım. İki kez.

"Seni şu anda evli görmüyorum," dedi açık mavi gözlerini bana dikerek.

Ağzımı açıp kapadım. Ne diyeceğimi bilemez bir halde, bu görevi ne kadar ertelemem gerektiğini bulmaya çalıştım.

Ian, "Ona bir eş bulmak, söylemesi yapmaktan daha kolay," diye espri yaptı.

Ona kızgın bir bakış attım. "Hey, sen de her zaman birini hamile bırakabilirsin."

Babam başını sallarken o güldü. "Sullivan adına, Sullivan soyuna bir varis bulunduğunu bilmeden ölmeyi reddediyorum."

Ian şaşkınlıkla bana omuz silkti. Babamın isteğini yerine getirmesinin beklenemeyeceği herkesin malumuydu. Benden küçük olmasının yanı sıra kan kardeşi de değildi. Ben tek kardeşim. Tek oğul.

"Bu hep böyleydi," diye karşı çıktı babam. "Kuralları ben koymadım ama bir varis çıkarmak zorundasın Declan."

Ve evlilik yoluyla. Bir kadınla sevişirken her zaman eldiven takmaya dikkat ederdim. İhtiyacımız olan son şey para verip büyüteceğimiz gayrimeşru bir çocuktü. Altın avcısı bir kadının benden hamile kalıp para beklemesi gibi bir baş ağrısını da hoş karşılamazdım.

"Birini bulmalısın," diye ısrar etti babam.

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Ayağa kalktım ve kollarımı kavuşturdum. "Erin'le evlendim."

Alay etti. "Şu İtalyanlardan birini beceren. Sadece kıskanç bir karısı olan biriyle ilişki yaşamak zorunda kaldı."

Erin benim ilk evlilik ve varis edinme girişimimdi. O İtalyan aşık, sadakatsizlik kanıtlarını silmek için onu öldürdü.

"Ve Caitlin..." Başımı salladım. İkinci karım kendini öldürdü. Benim gibi bir "canavarla" yaşadığı için çok yumuşaktı, çok travmatize olmuştu, diye uyarmıştı.

"Sana bir çocuk verecek kadar uzun süre dayanabilecek lanet bir eş bulmalısın." Babam içini çekerek yastıklarının üzerine yığıldı. Bu tartışma yeni bir şey değildi ve her seferinde bana bu işi halletmem için yalvarıyordu, beklemekten yorulmuş ve umudunu kaybetmişti.

Ian boğazını temizledi. "Etrafa bakınıp birini bulmaya çalışıyordum."

Gözlerimi devirdim. Kardeşim çöpçatanlık yapıyordu. Bu çok saçmaydı.

"Ama pek çok aile kızlarının onunla evlenmesini istemiyor."

Babam ve ben birbirimize baktık. "O iyi bir adam. Sullivan isminin geleceğini temsil ediyor. Bir sonraki lider."

Ian, "Ama aynı zamanda acımasız, gaddar olmaya eğilimli ve çok sabırsız," dedi.

"İki eş kaybetmek pek inanç aşılamiyor," diye itiraf ettim.

"Murray'lere sordun mu?" Babam gür gri kaşlarını kaldırarak Ian'dan bana baktı.

Bir eş bulmak umurumda bile değildi. Babamın benden ne beklediğini anlamış olsam da, Ian'ın bana kalacak bir gelin bulmaya çalışması ve başaramaması benim için sorun değildi.

"Shane Murray?" Ian çenesini ovuşturarak sordu. "Hayır, görmedim."

"Bir kızı var." Babam başını salladı. "Saoirse, sanırım adı buydu. Genç ama şimdiye kadar reşit olmuştur."

"Shane'in onu teklif etmek isteyeceğini düşündüren nedir?" Ben sordum. Kim olduğu ya da neye benzediği pek umurumda değildi. Eğer sikebileceğim bir amı varsa, önemli olan tek şey buydu. Gerçekten bir koca olup onunla vakit geçirecek değildim. Yapacak çok işim vardı ve babam öldüğünde tüm yetki bende olacaktı.

"İstemeyecektir," dedi Ian. "Temasa geçtiğim her aile oybirliğiyle reddetti."

Ona sıırttım. "Güven oyu için teşekkürler." "Sadece olduğu gibi söylüyorum."

"Shane Murray'e yıllar önce yardım ettim. Sullivan'ın korumasından yararlandı ve borcunu asla geri ödemedi."

Şimdi ilgimi çekti. Belki de en iyi çözüm bu olabilirdi.

"Shane Murray'e ulaşın," dedi bize, "ve ona bana borçlu olduğunu söyleyin. Yüz yıl daha yaşasa bile asla ödeyemeyeceği önemli bir meblağı bize borçlu." Öksürerek konuşmasını böldü ama bir süre sonra bitirmeyi başardı. "Borcuna karşılık Saoirse'ye evlenme teklif etmesini isteyin."

Ayağa kalktım, başımı salladım. Saoirse Sullivan. Bunu gerçekleştirecektim. "Hemen onunla temasa geçeceğim." Ian bu yazışma işini halledebilirdi, ama ben de her babanın korktuğu sert, haşın bir pislik olarak ünümün hakkını verebilirdim

kızlarıyla tanışacaktı. Shane'in bu ödeme planına uyması için biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı varsa, bunu yapmak benim için bir zevk olacaktır.

Ne gerekiyorsa. Dudakları morarmış ve yatakta dik duracak hali kalmamış olan babamın fazla zamanı kalmamıştı.

Ona en kısa zamanda bir varis bulurdum.

CARA

Fİleride yalanlar vızıldadı ve ahırdan aceleyle çıkarken onları kovmak için iş eldivenimi çırttım. Hastanedeki insanların beni ve çağrılarımı ciddiye almasını **i s t i y o r s a m**, bunu yapmam daha iyi olurdu. Koyunlardan ve atlardan uzakta konuşmak. Hayvanların melemesi ve kişnemesi beni rahatsız etmiyordu ama şehirden gelen bu kadının aynı fikirde olacağından şüpheliydim.

"Dinle. Anladığım kadarıyla sabırlı olmamı ve beklememi istiyorsun-"

Diğer hattaki kadın içini çekti. "Hayır. *Siz* dinleyin, Bayan Gallagher. Bunu birkaç kez açıkladım. Kurallara göre bir randevuyu kaçıırırsanız-"

Dişlerimi sıkarak eldivenlerimi tozlu kot pantolonuma geçirdim. "Ama kaçırmadı! Annem randevusunu kaçırmadı."

"Benim açımdan öyle görünüyor."

"Hayır." Başımı iki yana salladım ve annemin çiftliğinde hâlâ çalıştırabildiğimiz tek ahır görevlisinin bakışını yakaladım. Oscar kaşlarını kaldırdı, yabasını taşıdığı saman yığınının sapladı ve benim açık alanda volta atmamı izledi. Yaşlı adam olmadan ne yapacağımdan emin değildim. Burayı işletmeme yardım ediyordu ve sahip olduğum tek şeydi. Annemin sahip olduğu tek şey. Nora Gallagher ailesinden kalan bu yere pek katkıda bulunmamıştı ama ben her şeyimi vermiştim.

"Randevusunu kaçırmadı. Bir gece önce ofisinizden bir adam aradı ve randevu saatini on bire değil, on ikisinde saat üçe alması gerektiğini söyledi. Biz de bunun için geldik."

"Bu sözde randevu için bir onay e-postası aldınız mı?" diye sordu.

Sözde. Hayal kırıklığımın hırıltısını içimde tuttum. "Evet. On birdeki ilk randevu için, ki bunu teyit etmiştik. İlkini onayladıktan sonra aradı ve değiştirdi."

"Bu değişiklik bizim tarafımızda görünmüyor." Tuşlara vurma sesi hattan gelirken boğazını temizledi. "Yani, bana göre, bu değişiklik talebi gerçekleşmedi."

Eldivenlerimi bir ağaç kütüğünün üzerine attım. "Bakalım doğru anlamış mıyım? *Sana* göre şimdi yalan mı söylüyorum? Bu *senin* hatan."

"Ben böyle bir hata yapmadım."

"İyi. Ofisinizden biri yaptı." "Buna

dair bir kayıt göremiyorum."

"Kanıt ister misin?" Hırladım. "Arama kayıtlarım var. Chad adında biri ofisinizden aradı ve bir doktorun çakışması nedeniyle randevularımızı değiştirmemizi istedi. Bütün gün oturup bu son dakika değişikliklerini kabul edecek vaktim yok ama o gün bunu yapabilecek durumdaydık. Şimdi de bunun bir şekilde *benim* hatam olduğunu anlamamı bekliyorsunuz. Ya da bu saçmalığı benim uydurduğumu. Annem iki ay daha uzmanına görünmesin diye mi? *Bu* randevuyu almak için bile beş ay bekledik."

Öfkelendi. "Ve eğer annen ayın on ikisinde saat on birdeki randevusuna gelseydi, istediği gibi uzmanını görecekti."

Arzulanan mı? Kim tıbbi vakası için bir uzmana ihtiyaç duymak ister ki? Hiç kimse. İşte buydu. Annem bunların hiçbirini istemedi, sürekli geri dönen inatçı bir kanser nöbeti. Otoimmün bir hastalık. Restorandaki ihmalkâr bir aşçıdan kaynaklanan bir enfeksiyon. Bunların hiçbirini istememişti ama talihsiz hayatının kaderi buydu. En iyilerle uğraşmak benim baş ağrımdı.

Yapabilirim. Resepsiyon görevlisine karşı soğukkanlılığımı kaybetmem en iyi anım değildi ama Tanrı aşkına. Bir insan patlamadan önce ne kadar strese dayanabilir ki?

"Bu değişikliği kabul etmeyi reddediyorum. Personelinize sorun. Chad ile konuşun. Sizin tarafınızda belgelenmemiş olması umurumda değil. *Benim* tarafımdaydı."

"Korkarım bu mümkün değil."

Gözlerimi kısmıştım. "Peki neden?" "Chad şu anda müsait değil."

Telefonu çektim, ağızlığı kapattım ve bağırdım. Öfkeliydim ve hava almak için kabarıyordum, geri döndüm. "Umurumda bile değil. Annemi ofisinizin berbat ettiği bir randevu için iki ay daha bekletemezsiniz."

"Bu tür davranışlara müsamaha göstermeyiz," diye küstahça karşılık verdi.

"Oh, ama beceriksiz çalışanlar hastaların zararına olacak şekilde serbest mi bırakılıyor?"

Öfkelendi. "Gelmediğiniz için size ek bir randevu ücreti fatura edileceğini hatırlatmaktan başka söyleyecek bir şeyim yok. Hoşça kalın."

Aramanın kesilme sesini duyunca telefonumu öyle bir kavradım ki kasasını kıracağıma yemin edebilirdim.

"Senden nefret ediyorum!" Annemin evin diğer tarafında uyuduğunu bilerek bağırdım. Onu asla uykusundan uyandırmazdım ama bir şekilde içimi dökmem gerekiyordu. Çiftlikte kaytarmadan onu şehirdeki randevularına yetiştirmek için çabalamıyorsam, ilaçlarının mevcut dozlarını bulmak için uğraşıyordum. Çoğul, çünkü onu olabildiğince sağlıklı ve ağrısız tutmak için çeşitli ilaçlara ihtiyacı vardı.

"Cara..." Oscar bana dikkatle yaklaştı. Buraların vazgeçilmeziydi ve her zaman da öyle olmuştu. Onun kanatları altında büyümüş, bu çiftlikte nasıl çalışılacağını öğrenmiştim. Ona saldırmazdım ama şu anda benimle konuşmaya çalışmasından nefret ediyordum.

"Bazı şeyleri değiştirmeyi deneyebilir ve Nora'yı randevularına götürmekte zorlanmadığınızdan emin olabiliriz."

Aman Tanrım. Neden herkes bunun benim hatam olmadığı gerçeğini görmezden geliyordu? Neden onu zamanında oraya götürmek için işlerimi değiştirdiğimi anlayamıyordu? Ve benimle bu şekilde oynamaları *onların* suçuydu.

"Öyle değil, Oscar," diye uyardım. "Bunun sadece ofiste yaşanan bir karışıklık olduğunu iddia ediyorlar. Nora'nın bakımı için her zaman zaman ayırırım." Birikmişti. Doktor randevuları. Kan tahlilleri. Böbrek nakli yapılana kadar diyaliz. Terapi. İlaçlarını kontrol etmek için daha fazla randevu. Liste uzayıp gidiyordu ama ben onu asla hayal kırıklığına uğratmadım. Başarısız olamazdım. Bu dünyada sahip olduğu tek şey bendim. Ben ve her şey olup bittikten sonra banka hesabında birkaç dolar tutan bu çiftlik.

"Tamam, ama sadece söylüyorum..." Omuz silkti, neredeyse utangaçtı. "Arazinin bir kısmını satabilir ve bu tür şeyler için biraz yastık sahibi olabiliriz. Ve eğer ikinci traktörü de satarsan, belki bu para buradaki ikinci bir çift elin ücretini karşılayabilir."

Başımı öne eğdim. *Bu* konuyu tekrar açmak zorundaydı. Oscar ve ben hiçbir zaman her kararda aynı fikirde olmadık ama o anlamadı. Annemin böbrek nakli olabilmesi için para biriktirmek için bu kadar tutumlu olmak zorundaydım. Benim gibi banka hesaplarını görmüyordu.

Uzman doktorun muayenehanesindeki kadınla uğraşmaktan zaten bitkin düşmüşken, Oscar'ın önerilerini neden kabul etmeyeceğimi tartışmanın üçüncü ya da dördüncü raundu için hiç enerjim yoktu. Kâğıt üzerinde iyi görünüyordu ama resmin tamamına sahip değildi. Oscar'a çiftlik konusunda güvenmek bir meseleydi. Nora'nın sadece hayatta kalmak için ne kadar borçlandığını görmesi için onu buraya getirmek ise öğrenmesini istemeyeceğim başka bir konuydu.

Bazı günler bizi su üstünde tutmak için her şeyimi harcadım. Bugün de boğulup boğulmadığımı anlayamadığım o çürük günlerden biriydi.

Ellerini kalçalarına dayayarak, "Bir ahır görevlisi daha işe almak daha fazla gelir getirecektir, biliyorsun değil mi?" dedi. "Yapılacak daha fazla iş ve satacak daha fazla koyunumuz olduğunda daha fazla gelir."

Başımı salladım. *Böyle bir yatırım yapma özgürlüğüm yok.*

"Ve sen bu kadar sık kaçarken..." Yüzünü buruşturdu. "Senin boşluğunu doldurmak benim omuzlarıma çok yük bindiriyor."

Eldivenlerimi kaptım ve ona ters ters baktım. "Ben 'gitmiyorum'."

"Öyle demek istemedim." Ben büyük ahıra dönerken o da aceleyle peşimden geldi.

"Kaytarmıyorum," diye ısırdım. Bunu söylemeye nasıl cüret edebilirdi ki? Bu çiftliği ayakta tutmak, annemi randevularına yetiştirmek için kıcımlı yırttım. Her sabah uyandığımda tüm bunlardan kaçmayı diledim. Ve her gece yatağıma uzandığımda, bedenim el emeğinden dolayı yıpranmış ve yorulmuşken, hayatımda başka bir seçeneğim olması için dua ettim. Başka bir seçenek. Tüm bu strese ve varlığımın son zerresine kadar çalışıp didinmeye bir son vermek için.

"Cara!" Oscar bana yetişmek için acele etti. "Öyle kötü bir şey demek istemedim. Ama çok fazla. Sen burada değilken, yetişmek kolay değil. Bu çiftlik tek kişi için çok fazla. İki kişi için çok fazla."

"Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye cevap verdim, koyunların kırılması gereken çitin yanında duraksayarak. "Durum bu. Ve seninle tartışarak daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Güneş parladığı sürece elimden geleni yapacağım ve bunun yeterli olmasını umacağım."

Dudaklarını büzdü, ben kabinin kapısını açıp tahta panelin üzerine kapanmasına izin verirken bana bakıyordu.

Makaslara uzandığım sırada telefonum çaldı ve başımı arkaya atıp inledim. Kendime uğursuzluk getirmiştım. Çünkü arayan yine o ofis ya da para, randevu değişikliği ya da kim bilir başka bir şey için peşime düşen başka biri olursa, bugün benim için uyanık olduğum tüm saatleri kaybedecektim.

Ekranda tanımadığım bir numara görünce cevap verdim. "Alo?"

"Cara Gallagher?"

Uzun bir nefes verdim ve sineklere el salladım. "Kim soruyor?"

"Shane Murray adına arıyorum," dedi ilkel ses.

Gözlerimi devirdim ve kendimi manyak gibi hissederek sııttım. "Ah, tabii. Babamdan dostça bir telefon." Beş yaşımdan beri ondan haber almamıştım. "Ve ne

ne istiyor, ha? Bugün herhangi bir iş yapmayı planlamadığım açık." Çizmelerimi çitin parmaklıklarına koydum. "Devam et, şehir çocuğu. Aydınlat beni. Yabancılaşmış, değersiz babamın benimle ne mesaj paylaşmak isteyebileceğini söyle, böylece bu günkü iş için hiçbir şey başaramayayım. Hadi söyle. Utanma."

Boğazını temizledi, alaycı ses tonuma dikkat çekmeme fırsat vermedi. "Murray Ailesi, Nora Gallagher'ın ödenmemiş borçları ve tıbbi faturaları için tam ve eksiksiz bir ödeme teklif etmek istiyor."

Meleyen koyunları, kişneyen atları ve vızıldayan sinekleri görmezden gelerek donup kaldım. Odağım bu havasız adamın söylediklerine odaklandı.

Tam ödeme mi? Öylece mi?

"Dinliyorum." Babamın, annemin borçları olduğunu bilmek için bile hayatımızı didik didik etmiş ve araştırmış olabileceği gerçeğine öfkemi boşa harcamakla uğraşmadım. Aynı zamanda bu kadar saf olmayı da reddediyordum.

Bir bit yeniği var. Olduğunu biliyorum.

"Murray Ailesi ayrıca Nora Gallagher'ın devam eden tıbbi bakımının karşılanması için bir teklifte bulunmak istiyor. Özel bakım," diye ekledi vurgulayarak.

Özel, yani o kadar uzun bekleme yok.

Gözlerimi kısıtım, bu beklenmedik arama için diken üstündeydim. Adam kendi bile arayamıyordu. Bunu bir asistana yaptırıyordu. "Kalbindeki iyilikten dolayı, ha?"

"Hayır."

Kaşlarımı kaldırdım, bu konuda dürüst olmasına şaşırmıştım.

"Bay ve Bayan Murray sizi bu anlaşma hakkında kendileriyle konuşmaya davet ediyor."

Çiftlikten uzakta bir yolculuk daha. Oscar yine 'çekip gitmemden' yakınacaktı ama bunun benim için değerli olup olmayacağını merak ediyordum. Temkinli ve şüpheci olsam da, araştırmayı düşündüm. Sonuçta, sözde babam benden bu kadar kötü ne isteyebilirdi ki?

"Ne zaman?"

"Murray'ler yarın sizinle görüşmek istiyorlar."

Murray'ler. Kulağa çok resmi geliyordu. Resmi. Sanki onlar yabancıydı ve o da onlardan biriydi. Shane Murray annemi hamile bıraktı ve kaçtı. Doğruca Keira'nın kollarına koşmuş ve ben daha küçük bir çocukken onunla kalmış. Ben onun yanında durmak istemediği kadından doğan istenmeyen ve bir kenara atılmış kızıyla, üvey annem ve üvey kız kardeşim sperm donörümle "gerçek" bir aile kurdular.

"*Yarın!*"

Tanrı aşkına. Kaşlarımı ovuşturdum, ertesi günden önce yapılması gerekenler listesini düşündüm.

Telefonum gelen bir e-posta ile bipledi. "Bekleyin lütfen."

Aramanın sesini kapattım ve gelen mesaja baktım.

Bu, annemin ameliyatı için bekleme listesinde yer almak için ödenmesi gereken ücretleri hatırlatan bir başka şeydi.

Kendimi kapana kısılmış hissederek iç çektim

ve görüşmeye devam ettim. "Tamam. Onları

yarın göreceğim."

DECL AN

R Ian ve ben babamla konuştuktan hemen sonra Shane Murray'i aradım. Telefonu açtı, doğrudan aradığım için kafası karışmıştı. İlk aptalca cevabı, neden asistanı aracılığıyla görüşmediğim oldu. Shane gibi kendini beğenmiş bir pisliğe ulaşmak için kanallardan geçmesi gereken bir avam.

Sonra, kendimi tanıttığımda, ona ulaşmaya çalıştığım için uygun derecede korkmaya başladı.

Ona borcuna karşılık Saoirse'yi gelinim olarak beklediğimi kesin bir dille söylediğinde şoka girdi.

Taleplerime en doğru cevabı veremeyecek kadar şaşkın bir şekilde, *evet Bay Sullivan, kızıma bir hafta içinde sizinle evlenmeye hazırlanmasını söyleyeceğim*, diye bir o yana bir bu yana gidip geldi. Bunun yerine, bir gün içinde anlaşmaya varılmasını istediğimi belirttiğimde, susmakla kekelemek arasında gidip geldi ve "adamlarının" ayrıntıları halletmek için benim "adamlarımla" tekrar görüşeceğini söyledi.

Bu kırk sekiz saat önceydi.

Sanki benden başka biriyle anlaşabileceğine güvenilebilirmiş gibi. Ian, babamın en fazla birkaç ay daha yaşayacağını tahmin ettiğini söyleyen doktorlardan birini sıkıştırdı.

Zaman çok önemliydi. Shane'in "adamlarının" personelikle temasa geçmesini beklemeyecektim. Erkek erkeğe anlaşmaya varmanın zamanı gelmişti.

Babamın yanıldığını kanıtlayacaktım. Benden sonra Aileyi devralacak bir varisin sırada beklediğini bilmeden Ölmeyecekti.

Ian arabasının yanında beklerken beni baştan aşağı süzdü ve görünüşümü inceledi. Onun gelmesine ihtiyacım yoktu ama destek almaktan zarar gelmezdi. Zaten Ian'ın benden daha diplomatik konuşabildiğini fark etmiştim.

Dudakları kıpırdadı ama düşüncelerini paylaşmadı. "Ne?" Kaşlarımı çatarak kendime baktım. "Temizleniyorsun... güzel."

"Kapa çeneni." Güzelce temizledim. Ellerimde bir kez olsun kan lekesi yoktu. Morluklar için bir şey yapamazdım, zaten denemezdim de.

Arabaya bindiğimizde "Gülümsemeyi deneyebilirsin," diye önerdi.

"Siktir git." İçimi çektim, yolcu koltuğunda rahatlamaya çalışırken bir an için gözlerimi kapattım. Dün gece bok gibi uyumuştum ve bugün neredeyse kırk yaşımın her zerresini hissediyordum.

"Sadece söylüyorum," diye cevap verdi iyi huylu bir şekilde, benden bok almaya alışkındı. "Eğer gelininle şimdi tanışacaksan, arkadaşça görünmekten zarar gelmez."

"Karımla arkadaş olmayacağım," diye kestirip attım. Ona tek ihtiyacım olan şey bir bebek doğurmaktı.

"Evlenmeden önce bunu korkutmamaya çalış."

Başımı salladım. "Komik."

"Sence anlaşmadan caymaya çalışır mı?" diye sordu, Murray'lerin evine doğru giderken artık ciddiye.

"Hayır." Doğrudum ve ceketimi düzelttim. "Bana henüz *evet* demedi." *Hayır* da demedi, ki buna tutunacaktım. "Sanırım aramam sürpriz oldu ve o anın şokuyla ne diyeceğini bilemedi."

Ian tek bir kahkaha attı. "Ama babamla daha önce de uğraştı."

"Yirmi yıl önce."

"Ne olursa olsun, kimsenin bir Sullivan'a *hayır* diyemeyeceğini bilmeli."

"Anlaştık." Bu yüzden şimdi bunu yüz yüze tekrarlamayı planlıyordum. Shane Murray, egosunu ağzına kadar dolduracak kadar kibirli, küçük çaplı bir embesildi. Yüz yüze konuştuğumuzda kendini önemli hissetmeyecek ya da ukalalık yapmayacaktı. Şimdi buraya gelerek onu şaşırtsam bile, teklifimi geri çevirmek için hiçbir gerekçesi olmadığını anlayacaktı.

Kayıtlara baktım. Shane'in bize tonla borcu vardı ve tek bir kuruş bile ödememişti.

"Hazır mısın?" Birkaç dakika sonra vardığımızda Ian sordu.

Ona yan gözle sinirli bir bakış attım. "Hazır *mı* demek istiyorsun?" Endişeli değildim. Taleplerimi yüz yüze daha net bir şekilde dile getirme konusunda endişelenmem için hiçbir neden yoktu.

Ian gülümsedi. Kapıya doğru yürürken, "Hazır olmayacağını biliyoruz," dedi.

Ziyaretimden haberdar etmemiştim ama onu aradığımdan beri terlemiş ve gergin olmalıydı. Özellikle de iletişimi kesecek kadar küstahlaştığında.

Ian parmağını zile doğru kaldırdı ama ben ondan önce davranarak yumruğumu ön kapıya vurdum. Bana sırtarak baktı, ben de omuz silktim. "Bu lanet olası kibar bir ikinci çayı değil kardeşim."

"Hayır, olmayacak."

İri yarı bir uşak kapıyı açtı, muhteşem görünmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Kim olduğumu bildiğine dair ilk ipucu gözlerindeki telaş parıltısıydı.

"Murray nerede?" Yanından geçerken söyledim.

"Oh-I-Sir-Wait-" Ünlemleri arasında tökezleyerek peşimden koştu. Ian kıkırdayarak arkamdan geliyordu ve en azından onun eğlendiğini umuyordum.

"Murray?" Bağırdım.

"Bütün bunlar da ne-" Konuşan kadın ön fuayeye girdiğinde kısa bir süre durdu. Topukları cilalı mermer zeminde son bir kez daha tıkırdadı. Bej rengi, resmi ve biçimsiz bedenine fazla sert gelen bir pantolon giymişti, aval aval bana baktı. "Kim..." Gözleri daha da açılırken dudaklarını sıkıca kapattı.

Gözlerindeki şok bir ödül gibi geldi. Onun yerini hızla alan korku moralimi yükseltti. "Murray nerede?" diye sordum.

"Yapamazsınız... Evime öylece girip bu şekilde taleplerde bulunmaya izniniz yok."

Keskin parfümü burnumu tahriş edene kadar ona doğru yürüdüm. Üzerinde yükselirken, bir kez daha bakma zahmetine katlandım. Plastik, gergin ve gergin. Çabuk, ama burnumun ucuyla ona bakarken dik duracak kadar kendinden emin değil.

"Ne istersem onu yaparım."

"Dec." Ian iç çekti. "Gelininizin annesini korkutmadan önce ona kendinizi tanıtırmanız belki daha iyi olur."

Dudakları birbirine daha sıkı yapıştı. Bakışlarında öfke ve kararlılık yanıyordu. "Kızım *asla* evlenmeyeceksin."

Döndüm ve Ian'la alay ettim. "Görünüşe göre bana hayır demek istiyorlar."

"Hayır, hayır. Bu... Hayır. Keira, lütfen, bırak ben halledeyim," dedi Shane Murray merdivenlerden inerken. Karısıyla karşı karşıya olan bana bakarak gülümsemeye çalıştı. Bu ifade uzun sürmedi. Yere inerken altına işemek üzereymiş gibi görünüyordu. "Dec. Adamım."

"Sakin bana yakınlık gösterme. Bu Bay Sullivan."

"Doğru. Doğru. Doğru. Bay Sullivan." Hızla yaklaştı ve Keira'yı geri çekmek için kolundan tuttu.

Kocasına ters ters bakarak kendini kurtardı. "O değil-"

"Şşşt! Şşşt." Zorla kıkırdadı ve sessiz olması için ona el salladı. "Bu konuyu erkekler gibi tartışacağız. Lütfen, Bay Sullivan. Dört gözle bekliyordum

Ziyaretiniz." Hızlı ama zayıf bir şekilde gülümseyerek, onunla birlikte salona girmemi işaret etti.

"Sanki bu buluşmayı dört gözle bekliyordun." Gözlerimi ona diktim. "Benden bir daha haber almamayı umuyordun."

"*Erkekler* gibi mi?" Daha fazla yürümeden Keira haykırdı. "Hayır. Kesinlikle hayır." Peşimizden yürüdü ve bize katılan Ian'a küçümseyen bir bakış fırlattı. "Sana izin vermeyeceğim," diye azarladı. "Saoirse adına konuşacağın konusunda sana güvenmiyorum."

Murray'nin beni yönlendirdiği kanepenin yanında kollarımı kavuşturarak ofladım. "Burada pantolonu kim giyiyor, hanginize hitap edeceğimi bileyim?"

Ian otururken Murray ne söyleyeceğini bilemez bir halde mırıldandı. Tekrar oturmam için eliyle işaret etti. "Lütfen Declan."

Onun oturduğu kanepenin karşısındaki sert ve rahatsız kanepeye uzandım. Keira onun yanına eğildi, sırtı dikti ve gözleri bana dikilmişti.

"Bay Sullivan, cevabım hayır," dedi. "Kızım ile evlenmeyeceksiniz."

"Kızınız mı?" Ian önce ona, sonra da Shane'e kaşlarını kaldırarak sordu. "Onun değil mi?"

Yan masadaki çerçeveli bir fotoğraf dikkatimi dağıttı. Zayıf esmer, kameraya verdiği pozda sırtıyordu ve o kendini beğenmiş kaltağın Saoirse olup olmadığını merak ettim. Sert, çok sıksa görünüyordu, sanki onu sertçe sikersem kırılacakmış gibi. Böyle bir kadının çıkaracağı sızlanmaları şimdiden duyabiliyordum. Ve o sahte göğüsler. Tanrım. *Gerçek* bir kadın istemek çok mu fazla olurdu? Kemiklerinde et olan, iyi bir vuruşa dayanabilecek biri? Ve tutacak gerçek göğüsleri?

Keira nereye baktığımı fark ederek burnunu yukarı kaldırdı. Ayağa kalktı ve tekrar otururken çerçeveye sarıldı. "Saoirse sözde, modası geçmiş bir borç karşılığında *seninle* evlenmeyecek." Burnunu çekti. "Muhtemelen hepsini uydurmuştur."

Bakışlarımı koltuğunda kıpırdanan ve benimle göz teması kurmaktan kaçınan Shane'e kilitledim. Sonra bakışlarımı ona çevirdim. "Beni yalancılıkla mı suçluyorsun?" Hırladım.

Kıpırdamadı, resim çerçevesini bir kalkan gibi tutarken nefesini tutmuş gibi görünüyordu.

"Hayır!" Shane bu çıkış karşısında huzursuzca kıkırdadı. "Hayır, hayır, Declan." "Bay Sullivan," diye ısırdım.

"Hayır, Bay Sullivan. Sizi yalancılıkla *suçlamıyor*. Hayır, hiç de değil." Kadın kolunu onun uzanabileceği yerden çekene kadar kolunu okşadı. "Sadece hatırlamıyor. Çok uzun zaman önceydi. Ve bilirsin, kadınlar." Öfkelendi. "İşin detaylarını falan bilmezler."

"O halde Sullivan Klanı'na önemli bir miktar borcunuz olduğunun farkındasınız." Ian ceketinin iç cebinden bir çıktı çıkardı, kanepelerin arasındaki sehpanın üzerine koydu ve çiftin görmesi için parmağıyla çevirdi.

Keira'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Shane irkildi. "Rakam hatırladığımdan biraz daha yüksek ama evet..."

"Babam bunca zaman sonra faizi şişirmeye karar vermediği için kendini şanslı say. Tek bir kuruş bile geri ödemedin. Ama bir hafta içinde bir düğün ayarlayıp beni ve kızınızı evlendirmeyi kabul ederseniz, geçmişe sünger çekeceğim."

Keira bir mızıltı çıkardı. "Hayır." Şimdi Shane'in ön kolunu kavradı, manikürlü tırnaklarını koluna kumaşı yırtacak kadar sert batırdı. "Hayır, Bay Sullivan. Evlilik için başka birini düşünmelisiniz."

Ian hafifçe kıkırdadı. "Mümkün olan her şeyi ve herkesi düşündük."

Kapa şu lanet çenenin. Bu annenin şımarık görünümlü kızının benimle evlenmesini istemediği zaten belliydi. Ian'ın Saoirse'nin son seçeneğim olduğunu açıklayarak imajımı daha da kötüleştirmesine gerek yoktu.

"Kızım olmaz," diye yalvardı.

"Murray." Ayağa kalktım ve kâğıdı yüzüne doğru tuttum. "Bu miktarı şimdi tahsil edeyim mi? Yoksa bu haftanın sonunda lanet olası bir düğün mü olacak?"

Yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Evet." Keira'nın kolunu sıkıca kavramasıyla irkildi ve kendini onun elinden kurtarmaya çalıştı. "Evet. Bir düğün ayarlayacağız."

Ian ayağa kalktı ve onaylarcasına bir kez başını salladı. "O zaman irtibat halinde olacağız."

Ian'ın peşinden dışarı çıkana kadar onlara ters ters bakmaya devam ettim. Artık orada bile olmayan uşakla uğraşmadık. Kapıda onu nasıl korkuttuğumuzu ve kendimizi nasıl içeri aldığımızı görse muhtemelen altına sıçardı.

Ama gitmedik. Ian başını evin yan tarafına doğru eğerek etrafına bakındı. Kaşlarımı çatarak onu takip ettim ve Keira ile Shane'i dinlemek istediğini anladım. Bağırış çağırışlarına kulak misafiri olmak zor değildi. Pencereleler açık ve her ikisinin de sesleri yükselmiş halde ön kaldırımda oyalanırken her şeyi duyduk.

"Bir düğün ayarlayacağımızı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın sen," diye bağırdı.

Shane, "Sanırım yapmak zorundayız," diye sızlandı.

"Hayır. Yapmayacağız. Bu şekilde olmaz!" diye tehdit etti topuklarının sesi duyulmadan önce. İçeride bir kapı çarpıldı ve Shane inledi.

Ian ve ben arabasına doğru yürüdük. Arabaya bindiğimizde, kızgınlık ve sabırsızlığın yarattığı gerginliğin derin bir nefesle içimden akıp gitmesine izin verdim. "Eğer işbirliği yapmazlarsa," diye söz verdim, "onları mahvedeceğim."

Ian başını salladı, arabayı vitesle taktı ve uzaklaştı. "Kesinlikle yapacağız kardeşim."

CARA

I babamı görmeye gittiğimde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum.

Shane Murray benden tamamen farklı bir dünyada yaşıyor olabilirdi. Onu yıllardır görmemiştim ve en son gördüğümde bana birlikte anılmak istemeyeceği bir pislikmişim gibi davranmıştı. O zamanlar bu benim çocuk bakış açımdı ve şimdi, yirmi iki yaşındayken daha da yorgundum.

İstenmediğim için pek çok şey değişti. Ben onun lüks evine davet edilmiş bir yabancıydım. Tüm şatafatlı süslemeler ve dekor gibi uşak da şaka gibi görünüyordu. Avizeden hayal edebileceğimden çok daha fazla mücevher ve kristal damlıyordu. Eşikten adımımı atar atmaz aklıma gelen ilk şey, misafirlerin fark etmesi ve bu konutu paranın cüzdanlardan serbestçe aktığı bir yer olarak tanımlaması için ortaya konan tüm bu güzel eşyaları temizlemenin ne kadar acı verici olacaktı.

Ne aptalım. Bir ekipleri var. Bir ordu, angarya işleri yapan bir lejyon. Shane asla elini kaldırmak zorunda kalmadı. Üvey annem hiç yemek yapmadı ya da evi çekip çevirmedi. Ya Saoirse? Şimdiye kadar hak sahibi, bencil bir velet olmuştur.

Yine de gösterişli girişi görmezden geldim ve göbekli uşağın peşinden içeri girdim. Oflayıp pufladı, belli ki kardiyodan pek hoşlanmıyordu, beni evin içine, salona benzeyen bir yere götürürken. Beni salona götürmek yerine

beni babamın çalışma odasına götürdü.

Orada oturuyordu, hatırladığımdan daha yaşlı görünüyordu. Onlarla iletişim halinde olmayı hiç önemsememiştim ama zaman zaman internette bir şeyler görüyordum. Saoirse ilgi odağı olmayı seviyordu ve sanırım kendini sosyal medyada bir influencer olarak görüyordu. Ya da belki model olmaya çalışıyordu. Hatırlamıyordum ve umurumda da değildi.

"Ne istiyorsunuz?" Kollarımı kavuşturdum ve uşağın beni büyük çalışma odasında bırakmasını görmezden geldim. Uzun pencereler gün batımının solmakta olan ışığını içeri alıyordu ama geniş lambalar ışıltı ışıltı parlıyordu.

Arkasını ilk dönen Keira oldu. Üvey annem babamla birlikte masanın arkasındaki duvarda duran bir masanın üzerinde bir şeyler inceliyordu. Yüzünü bana döndüğünde, kendisinin de nasıl yaşlandığını gösterdi. Daha düz, daha kilolu, kıvrımları yok. Her zaman sade bir kadın olmuştu, ama bu onu görünüşüne biraz çekicilik katmak için estetik ameliyatlara bel bağlamaktan asla alıkoymamıştı.

Ve hala başarısız.

"Tam zamanında ortaya çıktın," diye alay etti.

Babam da döndü. Bana bakarken kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı, sanki benim geleceğimi hiç hesaba katmamış gibiydi. "Oh."

"Ne istiyorsun?" Buraya oyun oynamaya gelmemiştim.

Keira çenesini yukarıda tutarak ve asil tavrını koruyarak masanın etrafında döndü. Tüm o yüz gerdirmelerle yüzü fazla hareket etmemişti. Hiç çizgi göstermeden kaşlarını çatan kalıplanmış bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. "Bizi böyle mi selamlıyorsun? Görgü kurallarınız nerede?" Sırıttı. "Edep anlayışınız nerede?" Yüzü donmuş olsa da beni ne kadar az düşündüğünü görebiliyordum.

Kot pantolon ve düz bir tişörtün içinde rahat ve kendim gibiydim. Gelmeden önce at kuyruğumu taramışım ve çoğunlukla temiz olmak zorundaydım. Botlarımın kenarları çamurla kaplıydı. Ya da belki gübreydi. İkisi de umurumda değildi. Gördükleri şey alacakları şeydi - annesini hayatta tutmak ve aile işinin batmasını önlemek için kıcını yırtan çalışkan bir kadın.

"Düzgün olmak ya da terbiyeli olmak umurumda değil. Benim endişelenmem gereken gerçek sorunlarım var." Kollarımı indirdim ve bir elimi kalçama dayadım. "Bana ne istediğini söylemek için beş saniyen var yoksa giderim."

"Oh, omurgalı olduğunu mu sanıyorsun?" Keira karşılık verdi. "Bana böyle cevap veriyorsun."

Etrafindan dolaştım, yaklaşımını görmezden geldim ve doğrudan babama yöneldim. "Asistanına benimle irtibata geçmesini söylemişsin. Oyun oynayacak havada değilim. Konuş."

Kaşlarını çattı, güçlü gelişimden memnun değildi. "Seni Salı günü çağırdım!"

"Beni mi *çağırdın*? Ben yola getirilecek bir köpek değilim." Benimle neden iletişime geçtiği konusunda hâlâ kafam karıştı. Bir şey istiyor olmalıydı. Benimle iletişime geçmesinin tek nedeni buydu. Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sadece bir şey istediğini bilmek, dikkatle kullanacağım bir güç biçimiydi.

"Çarşamba günü burada olman gerekiyordu," diye hırladı sabırsızca. "Hadi oradan," diye küstahça karşılık verdim.

"Kaçamadım."

"Neyden?" Keira alay etti. "Sanki bir hayatın varmış gibi."

Gözlerimi ona diktim ama enerjime değmeyeceğine karar verdim. İsteddiği gibi Çarşamba günü gelmeye niyetlenmiştim. Ama sonra annemin acilen hastaneye kaldırılması gerekti. Başka bir enfeksiyon. Sonra atlardan biri yaralandı ve son iki ziyaret için hala ona borçlu olmama rağmen veterineri hemen gelmesi için yalvarmak zorunda kaldım. Koyunlar dışarı çıktı. Kırkma makinesi bozuldu. Sonra Oscar çiftlikte kullandığımız daha iyi bir kamyonla kaza yaptı. Annemi hastaneden eve getirir getirmez, ruhumu yük olduğunu iddia ederek depresif durumlarından birine düştü.

Bazı günler, gerçekten öyleymiş gibi hissediyordum. Ve bunu düşünmekten nefret ediyordum. Sadece aşırı stresli olduğumda kendimi bu şekilde üzmemeye izin veriyordum. Onu seviyordum. O benim her şeyimdi, ama hastalığı ve umutsuzluğu yüzünden bunaldığında kalbim kırılıyordu. Onun sağlığını savunmak ve çiftliği yönetmek gibi çok fazla şapka takıyordum ama teselliye ihtiyacı olduğunda yavaşılamam

gerekiyordu

Daha da fazla ve onun yanında olabileceğimi ve ne olursa olsun onu sevdiğimi bildiğinden emin olmak için.

Çok gergindim, lanet olsun. Eğer babam ve üvey annemin zamanımı boşa harcamak gibi bir planları varsa, kendimi kaybederdim.

"Şimdi buradayım. İster kabul et, ister etme."

Bakıştılar, sadece bu bakışla iletişim kuruyor gibiydiler. Masanın etrafında dönerek Keira'nın yanında durdu.

"Otur," diye talimat verdi.

"Hayır." Kollarımı tekrar kavuşturdum. Gergindim, temkinliydim ve bunun bir tuzak olduğunu varsayıyordum. Bana tepeden bakarak üzerimde bir güç havası yaratmalarına izin veremezdim.

"Bunun pek önemi yok," dedi babam iç çekerek.

"Annemin tıbbi faturalarını ve borçlarını karşılayacağınızı söylemişsiniz. Devam eden tıbbi masraflarını karşılayacağınızı söylemişsiniz." Sadece bu bile omuzlarımdan büyük bir yük kaldırırdı. Belki o zaman, çiftliğini vasat bir işletme olmaktan çıkarıp, gerçek bir personel, yeni ekipman ve yatırım yapmak için daha fazla özgürlükle gelişen bir işletme haline getirmeye odaklanabilirdim.

"Ve yapacağız." Tatlı tatlı gülümseyerek bana baktı. "Oh, işte buradasın, tatlım." Saoirse odaya girdiğinde sesinde şeker damlıyordu. Kemikli omzunu bana çarparak yanımdan geçti ve ben de gözlerimi devirdim.

"Demek sonunda geldi," dedi Saoirse, bir sandalyeye çökerken sırtarak. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana bakarak bacak bacak üstüne attı ve topuklu ayağını zıplattı.

Geç kalmamla ilgili bu iğnelemelerden bıkmıştım. Buraya gelip oyun oynamak için işimi gücümü bırakamazdım.

"Bunda ne var?" Sabrımı kaybederek talep ettim.

"*Beni* isteyen adamla evleneceksin," dedi Saoirse annesine bakıp gülümseyerek.

"Ne?" Bunun bir şaka olup olmadığını, şaka olsun diye buraya kadar gelmem için beni arayacak kadar sıkılıp sıkılmadıklarını merak ediyordum.

"Saoirse'yi gelini yapmak isteyen adamla evleneceksin. Karşılığında da Nora'nın tüm faturalarını ve masraflarını biz karşılayacağız." Keira kötü niyetli bakışlarını üzerime kilitleyerek topu benim sahama attı.

"Bir adamla evlenmek mi? Ve sen de onun faturalarını mı ödeyeceksin?" Şaşkınlıkla sordum. Babam başını salladı. "Yarın."

Çenem düştü. "Yarın biriyle evlenmemi mi istiyorsun?" "Bir gelin bulmak için can atıyor," diye ekledi.

Gözlerimi kıpmıştım. Bu çok büyük bir yakalamaydı. "Onun nesi var?" Saoirse'ye baktım ve bu işten kurtulduğu için ne kadar mutlu olduğunu fark edince endişelendim.

"Kimin umurunda?" Keira söyledi. "Annenin faturalarının karşılanmasını istemiyor musun?"

"Mali durumunuzu araştırdık. Çiftliğini ve tüm borçlarını." Babam başını yukarı kaldırdı. "Böbrek naklini karşılayacak parayı asla bulamayacaksınız."

Lanet olsun. Beni nasıl alt edeceğini gerçekten biliyordu. Yine de Keira haklıydı. Tek yapmam gereken bir adamla evlenmekse, ne olmuş yani? Eğer bu annemin artık bu kadar acı çekmeyeceği anlamına geliyorsa, yatakta ve çok zayıf olduğu için depresif nöbetler geçirmeyecekse...

Buna değerci. İyileşmesi için her şeyi yaparım. Ayrıca, adam o kadar kötüyse, daha sonra boşanabilirdim, değil mi? Onunla evli *kalmam* gerektiğini söylemiyorlardı.

İşte bu kadar. Yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyi sakladım. Bir boşluk. "Yarın düğüne gidip bu adamla evlenirsem annemin masraflarını karşılayacağını mı söylüyorsun?"

Üçü de başını salladı.

Bunu yapacağıma inanamıyorum.

Ama yapardım. Hayatımın mücadelesinde başka seçeneğim olmamasının baskısı altında boğuluyordum, ama işte bir tanesi kucağıma düşmüştü.

Elimi uzattım ve nefesimi tuttum, gergin ama heyecanlıyım.

"Tamam." Babam elime baktı ve tiksintiyle burnunu karıştırdı.

"El sıkışalım," dedim.

Parmakları zayıf ve hafif bir şekilde benimkilerin etrafında dolandı. "Yarın," dedi.

Başımı salladım, yapmam gereken her şeyden bunalmıştım. Oscar'ı aramalı ve ona traktörü satıp yardım tutmasını söylemeliydim. Çiftliğe geri dönmeyeceğimi. O zaman yolun karşısındaki yaşlı Bayan Gehring'den annemin randevularına gidip gelmesine yardım etmesini isteyebilirdim. Oscar öne çıkıp ona yardım edebilirdi. Tüm reçetelerini aldığım için mutluydum.

Uşak beni bodrumdaki bir misafir odasına götürdü ve Keira'nın ona anlattığı tüm detayları dinledim. Bana bir elbise diktirmek için. Saçımı düzeltecek ve tırnaklarımla ilgilenecek birini bulmamı. Makyaj yaptırmayı umuyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Oscar'la telefonda her şeyle ilgilenirken bana bir elbise diktirmekten başka bir şey yapmalarına izin vermeyi reddettim.

"Annen de orada olacak mı?" diye homurdandı, evleneceğime dair bu ani habere inanmamıştı. "Düğün için seyahat edebilir mi?"

"Hayır." Aynadaki yansımama bakarak başımı salladım. Düğünümde olmasını isterdim ama gelebilseydi bile, onun bakımı için kendimi takas ettiğimi bilse çok üzülürdü. "Bunu ona sonra açıklarım. Ona sadece daha kazançlı bir iş anlaşması olduğunu söyle. Ona ne inandırıcı geliyorsa onu söyle, gerçeği değil."

Bu kadar sert bir yatağa alışık olmadığım için yabancı bir odada uyuyakalmıştım ama vücudum uzun iş günü ve yolculuktan dolayı yorgundu. Zihnim tüm stresten ve şimdi de bu yeni değişiklikten dolayı yorgundu.

Evlendim. Yarın birinin karısı olacaktım.

Gözlerimi açtığımda yıpranmış sinirlerle ayağa kalktım. Damadım hakkında *hiçbir* şey bilmiyordum ve kiliseye giderken, sonra da hazırlanmak için arka taraftaki odaya götürülürken onu hiç düşünmemek

için elimden geleni yaptım.

Babam koridorda benimle yürümek istemedi. Keira'yla oturup bu işin sonunu göreceğimden emin olmak istediğini söyledi.

Sanki yapmazmışım gibi. Finansal özgürlüğe ve annemin böbrek nakli için daha iyi bir konuma sahip olmasına giden bedava bileti kaybetmeyi göze alamazdım. Bu adamla evlenmek tüm acil sorunlarımı çözecekti.

Bu yüzden koridorda yürümeye başlamak için odadan çıktığımda, yüzümü kaldırdım ve kararlılıkla ve titrek bir güvenle ilerlemeye başladım.

Bunu yapabilirim. Bunu annem için yapacağım.

Evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Sadece ömür boyu çiftlikte çalışmayı düşünmüştüm.

Bakışlarımı sunaktan kaşlarını çatarak bakan uzun boylu, vahşi adama kilitlediğimde adımlarımın ortasında donup kaldım.

Aman Tanrım.

Bir haydut gibi görünüyordu. Sert ve tehlikeli. Yaralıydı ve çok sertti, koridorda ilerlememi beklerken gözlerini kısmıştı.

Onunla mı? Onunla evlenmek zorunda mıydım? Hapisten yeni çıkmış gibi görünüyordu. Siyah gözü şiddeti kanıtlıyordu ve kaslı vücudunun smokinini doldurma şekliyle, iyi giyimli bir canavar gibi görünüyordu. Koyun postuna bürünmüş bir kurt.

Ayaklarımın beni ileriye taşımalarını sağlamaya çalışırken "Oh, kahretsin," diye fısıldadım.

Bu adam kalbimi hızlandırmak için korkudan başka bir şey aşılamadı. Yoğun bakışları beni gerginleştirdi, savaş ya da kaç içgüdüm harekete geçti.

Kalpsiz, memnun edilmesi imkânsız bir katile benziyordu.

Düşünmedim. Birinin benden böyle sert, ölümcül görünümlü bir adamla evlenmemi nasıl bekleyebileceğini anlayamıyordum. O kadar şaşırmış ve aşağılanmışım ki, bunu yapmak için gerekçelerimi hatırlayamıyordum.

Vücudum tepki gösterdi. Bu kadar korkutucu görünen biriyle birlikte olmayı kabul edemezdim.

Ve olabildiğince hızlı kaçmak için döndüm.

DECL AN

W beyaz dantel ve saten, dönüp kaçan kıızıl saçlı kadının peşinden akıyordu. Elbisesinin eteğini kavradı ve koridordan aşağıya doğru koşarak uzaklaştı.

Ne oluyor lan?

Ian bana kaşlarını çattı, sonra benim yaptığım gibi Shane ve Keira'ya döndü. Kaçtı amına koyayım. Bana sert bir bakış attıktan sonra kaçtı!

"Neler oluyor, Murray?" Paniklemiş suratını yumruklamaya hazır bir şekilde ona doğru yürüdüm.

"Cara!" Keira kıızıl saçlı kızın peşinden koşarken öfkелendi. "Cara?" Ian yanımdaydı.

"Cara kim lan?" Murray'nin gömleğinin önünü kavrarken talep ettim.

"Benim, benim, benim kızım," diye itiraf etti Shane, ben onu kendime çekerken arkasına yaslandı.

Dişlerimi sıktım. "Kızınız mı?" Tam o sırada Saoirse yan kapıdan boş kiliseye girdi. Beyaz bir gelinlik giymemişti. Bir gelin gibi görünmüyordu.

"Ne oluyor lan? Sözünden dönmeye mi çalışıyorsun?" Onu öldürme dürtüsüyle zorlayarak sarstım.

"Hayır!" Ellerimi kavradı ve parmaklarımı kurtarmaya çalıştı. Sinirden ter kokuyordu, nefes nefese kaldı ve boynunu sıkan gömleğini sıkıca tuttuğum için acı çekti.

"Nereye gitti?" Saoirse ayağını yere vurarak sızlandı. "Baba! Onunla evleneceğini söylemiştin çünkü o senin en büyüğün."

"Cara benim kızım," dedi Shane. "Benim ilk kızım. Nora Gallagher'dan. Keira ile evlenmeden önce kız arkadaşımdı."

Shane'i olduğu yerde tutarak Ian'a döndüm. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

O da en az benim kadar kızgın bir şekilde başını salladı.

"Eğer bana izin verirsen..." Shane kurtulmak için mücadele etti, elimi gömleğinden çıkarmak için değil ama ceketinin içine uzanmak için uzandı. "Bana inanmayacağından endişelendim. Ama ben..."

Onu serbest bıraktım ve bir hamleyle geri ittim. Sendeledi ve bir kâğıt uzattı. Kapıp okuduktan sonra Ian'a görmesi için verdim.

Cara Gallagher, Nora Gallagher ve Shane Murray'in kızı. Herifin yedek bir kızı vardı ve arkasındaki mızımız kaltak yerine onunla evlenmemi bekliyordu.

Babam sadece başka bir saygın aileden biriyle evlenmemi istiyordu. Shane Murray için omurgasız bir aptaldan başka bir şey diyemem ama İrlandalı bir mafya ailesinden geliyordu. Ve ilk kızı ondan daha omurgalı görünüyordu.

Saoirse boş sıranın kenarından somurtarak, "*Onunla* evlenmeyeceğim," diye sızlandı.

Gözlerimi ona diktim ve bir an önce susmasını diledim. "Hayır, değilsin amına koyayım." Seçme şansım olsaydı, canlı yeşil gözleri olan kıvılcık saçlı kadını seçerdim. Bana karşı koymaya çalışacak ve emirlere karşı gelecek bir kadın. Ateşi olan birini.

Keira nefes nefese ve öfkeli bir halde kiliseye geri döndü. Kolunu havaya kaldırdı ve yanına düşmesine izin verdi. "Onu bulamıyorum! Öylece çekip gitti ve

-" Kocasına kaşlarını çatarak uyarı anlamında başını salladı. "*Sen* git onu takip et ve bu işi bitirmesini iste. Bu canavarın Saoirse ile evlenmesine izin vermeyeceğim."

Eğer bu benim düğün günüm olmasaydı, bu hakareti yüzünden onu öldürürdüm. Tavrından bıkmıştım ve kızının da onun bir kopyası olacağını gördüm.

Hayır. Bana meydan okur gibi bakan kadının onu gelinim olarak görmesini istiyordum. En azından onu isteğime boyun eğdirmek eğlenceli olurdu.

Ian'a rahibi göstererek, "Onu orada tut," dedim. "Çok uzağa kaçmış olamaz."

Ağır ön kapıları görmezden gelerek kiliseden çıktım ve yan taraftaki küçük avluya doğru ilerledim. Keira çok dikkatli bakmamış ya da Cara saklanmış olmalıydı çünkü müstakbel eşimi bulmuştum.

Kıçları havada. İnce kolları yukarı uzanıyor. Güçlü parmakları duvardaki tuğlaları kavırıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Kaçmaya çalışırken homurdandım.

Tırmanışını durdurmadan başını çevirdi ve bana ters ters baktı. "Beni rahat bırak."

Bunu yapma şansım yok.

Yaklaştım, kıvrımlı ama formda vücuduna hayranlıkla baktım. Ne şişman ve rüküştü ne de zayıf ve cılızdı. Zarif ve atletikti.

"Yere yat."

"Senden emir almıyorum."

Dişlerimi sıktım, karşı koyacak kadar aptal olduğu için sinirlendim ve heyecanlandım. "Tekrar düşün, *karıcığım*."

"Ben senin karın *değilim*." Hırlayarak daha yüksek bir kayaya ulaşmaya çalıştı. "Ve senin hiçbir şeyin olmayacağım-" Düşerek kollarıma yığıldı. Yumuşak ağırlığını kollarımda rahatça tuttum ama benden kurtulmak için çıldırıyordu. Dirseği

Boynuma saplandı ve kabarık elbisesinin birçok katıyla birlikte, saten kumaş onu tutunmak için çok kaygan hale getirdi.

Taş duvara sırtını dönerek kaçtı. Topallayarak ama düşme sonucu oluşabilecek herhangi bir yaralanmaya boyun eğmeden bana baktı, o ateşli küstahlığıyla gözlerimin içine bakmaktan korkmuyordu. Kızıl saçlarını yüzünden temizlemek için bir nefes çekerek, ben onu duvara sıkıştırana kadar geri geri gitti.

Yakından bakınca muhteşemdi. Kızgın ve öfkeli. Çilli yanakları kızarıırken, ayrık dudakları sığ nefesler alıyordu. Göğüsleri neredeyse elbisesinin dışına taşmış, dolgun ve dokunmam için yalvarıyordu. Ama o bakışlar, öyle öfkeli ve kararlıydı ki.

Kahretsin, o başka bir şeydi.

"Benim karım olacaksın," dedim. "Seni burada, bu duvarın dibinde becereceğim ve birlikteliğimizi tamamlaman için seni zorlayacağım."

Gözlerini devirdi. "Bana üvey kardeşimin daha çekici olmadığını söyleme."

Kıyaslanamaz bile.

"Benim karım olacaksın."

"Hayır."

Başımı yana eğdim. "Bana bir varis verebilecek kadar uzun süre karım olacaksın."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Tek ihtiyacım olan lanet olası bir varis. Başka bir şey değil. Bir varisim olduğu sürece karımın kim olduğu umurumda değil."

Dudaklarını yaladı, tam burada ağzını tatmam için benimle alay ediyordu. Onu ısırarak ve tıslatmak için. Herhangi bir şey. Her şeyi. Tam burada, bu avluda ona çarpmama iki saniye kalmıştı.

Telefonu çaldı ve ona baktı, hâlâ şaşkınlıktan gergindi. Gözlerini hızla kırıştırdığında başını salladı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı, anlayamadığım kadar alçak sesle.

"Ne?"

"I..." Bakışlarımla tekrar karşılaştı, sıkıntılı ama hesaplı. "Bir varise mi ihtiyacın var?" "Ben de öyle dedim."

Yutkunmaya çalışırken boğazı gerildi ve esnedi. Solgun ve daha da korkmuş görünerek meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Lanet olsun, çok cesurdu. Benimle bu şekilde yüzleşecek kadar cesurdu. Eğer böyle mücadele edebilirse, bana her şeyini verecek kadar ürkek ve korkak değilse, amına girip onu alt etmek çok kolay olurdu. Onu fethetmek. Onu sahiplenmek ve ele geçirmek.

"Seninle bir şartla evlenirim."

Bir kere güldüm. Ne kadar şirin. Benimle pazarlık yapmak için herhangi bir gerekçesi olduğunu mu düşünüyordu? Shane'in benimle *neden* evlenmek zorunda olduğu konusunda ona karşı dürüst olamadığını fark ettim ve damadının kim olduğuna dair hiçbir fikri yokken onu düğüne gelmeye iten şeyin ne olduğunu biraz merak ettim.

"Bir koşul mu?"

Alaycı ses tonum karşısında kaşlarını çatı. "Adın ne senin?" diye sordu.

Yani ona hiçbir şey söylenmedi mi? Önemli değildi. "Declan Sullivan."

Tek kaşını kaldırarak, sanki beni daha önce hiç duymamış gibi tepki verdi. Shane'in -ve Keira'nın- onu ve Nora'yı nasıl bir kenara attığını anlamak zor değildi. Adam ikinci bir kızı olduğunu hiç kabul etmemişti. Kim olduğum hakkındaki cehaleti mantıklıydı.

"Seninle bir şartla evlenirim."

Merakla kollarımı kavuşturdum. Kriterlerini kabul etmeye hiç niyetim yokken, "Devam et," diye onu kışkırttım. Burada yetki bendeydi. Patron bendim. O değil.

"Eğer altı ay içinde hamile kalmazsam, seni terk edebilirim."

Ayrılmak mı? Bir çıkış yolu olsaydı benimle evlenir miydi?

Ona baktım ve bu sonuca nasıl vardığını anlamaya çalıştım. Gerçekten de Mob yaşam tarzları hakkında pek bir şey bilmiyordu. Çiftler ayrılıp boşanmazdı. Bu çok önemsiz bir şeydi, zaman kaybıydı. Evlendiğinizde, ömür boyu evli kalırdınız. Ölümüne.

Üçüncü karımın sonsuza kadar yanımda kalmayacağı fikri bir şakaydı. Ölene kadar benim olacaktı. Ama şimdi onu bu konuda eğitmek bana düşmezdi.

"Altı ay mı?" Düşünüyormuş gibi yaparak sordum.

"Evet. Eğer sana bir varis vermezsem, o zaman gidebilirim." Bir kez başını salladı, sanki planını tekrarlamak ikinci kez yüksek sesle duyduğunda daha anlamlı geliyormuş gibi.

Yok artık.

Elimi sıkması için ona uzattım. "Anlaştık," diye yalan söyledim.

Gözlerini kırmış, temkinli adımlarla ilerliyordu. Elini indirip bana dokunana kadar parmakları benimkilerin üzerinde gezindi. Sıcak tutuşunun ilk baskısı beni şaşırttı. Sıkı ve güçlüydü. Zayıf biri değildi, cesurdu ve beni gerçekten sarsamayacak kadar da utangaç değildi.

"Anlaştık," diye kabul etti ve bir adım daha yaklaştı.

Elimi onunkinin üzerinde tutarak onu patıkayı kaplayan çakıl taşlarının arasından çekip çıkardım ve kiliseye geri götürdüm.

Bunun bu kadar eğlenceli olacağını tahmin etmemiştim.

Elini benden çekmeye çalıştığında sıırttım, bir daha benden kaçmayacağını biliyordum.

Sen benimsin. Temelli olarak. Hoşuna gitse de gitmese de.

CARA

DEclan gitmeme izin vermedi. Elimi her kurtarmaya çalıştığım da parmakları daha sıkı kilitleniyordu. Eğer bu onun gücünün bir göstergesi, daha büyük ve daha güçlü olduğunun bir hatırlatması değilse, ne kadar kötü durumda olduğunun bir işaretiydi. bu düşünün olmasını istedi.

Onun gücüne dair başka bir örneğe ihtiyacım yoktu. Aptalca tırmanabileceğimi düşündüğüm duvardan düştüğümde beni kolayca ve en ufak bir efor sarf etmeden yakalamıştı. Gerçekten de, topuklu ayakkabılar ve dantelden bir baloncuğa sarılmış gibi hissettiren çok katmanlı bu devasa elbiseyle mi? Kaçmaya çalışmak aptalca bir plandı. Ön kapılar kilitliydi, bu da kırmızı bayrakları kaldırdı.

Avlunun hiçbir çıkışı yoktu ve hayatımın geri kalanında Declan'la birlikte olmak zorunda kalacağımı düşününce paniçe kapılıp kaçmak istedim.

Güçlü olmasına ve yola düşüp bir kemiğimi kırmamı engelleyebilmesine rağmen beni korkuttu. Hâlâ acıyordu. Bileğimi burkmuştum ve o beni aceleyle boş kiliseye geri götürürken bileğim zonkluyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Tek bir kelime bile etmedim ve rahatsızlık ya da acı dolu bir ses çıkarmayı reddettim. Bu adamın beni savunmasız görmesine izin vermek katlanılamayacak kadar ağır olurdu. Onun gibi karanlık ve sabırsız birinin yanında, kendimi itilip kakılacak bir şey olarak değil, bir eşit olarak sunduğumdan emin olmalıyım.

Beni sunağa yerleştirilecek bir nesneymişim gibi sürüklese bile.

Gülümseme zahmetine girmedim, toplayabildiğim tüm küçümseme ve kızgınlıkla ona baktım. Ama umurunda değildi. O sinirli bakışlarıyla bana bakarak, peşimden koşmasının umurunda olmayan bir şikayet olduğu izlenimini verdi.

Neden? Neden ben?

Çekingен rahip boğazını temizleyip konuşmaya başladığında Declan elimi daha sıkı sıkı. Bunun gerçekleştiğine dair bir işaret.

Ama neden?

Bu bakışları Declan'ın üzerinde tutmaktan yorulduğum için odağımı odadaki diğer insanlara çevirdim.

Shane ve Keira ilk sırada birlikte duruyordu. Declan'ın arkasında durmak üzere yer değiştirmişlerdi ve ben gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum.

Babam beni hiç kabul etmemişti. Keira'yla tanıştıktan sonra hayatımda bir kez bile. Malikânesine geç geldiğim için ne kadar sinirlendiğini, bu hafta başındaki "iyilik" konusunda kendisiyle konuşmam için yaptığı ricaya nasıl itaatsizlik ettiğimi düşündüm.

Arkasından Saoirse sırıttı. Kendini beğenmiş ve kibirli. Onunla nadiren konuşturdum ama şimdi hiçbir şey konuşmama gerek kalmadan her şey yerine oturdu.

Declan *ona* bir teklif yapmış olmalı. Ve Declan'ın ne kadar iri yarı bir haydut olduğunu görünce reddetmiş.

İşte bu yüzden. Babam, Saoirse evlenmek zorunda kalmasın diye Declan'la evlenmemi bekliyordu. Ben yedektim. Kurban. Elden çıkarılacak yedek.

Keira çenesini daha yukarı kaldırdı ve rahip konuşmasını sürdürürken yüzündeki mağrur ifadeye dikkat kesildim. Gözlerini kısarak öfkesini bana yöneltti.

Seni lanet sürtük. Onun doğrudan bakışlarına tepki vermedim. Telefonumun görüntüsünü tekrar gözden geçirirken yüzümü maskeledim ve kaşlarımı çatarak kilitlendim. Kilisenin avlusunda aptalca kaçmaya çalıştığımda ondan bir mesaj almıştım.

Keira bana basit bir uyarı mesajı gönderdi, "*O adamla evlen yoksa*. Ekinde bir belgenin fotoğrafı vardı. Annemin sadece böbrek nakli için kabul edilip edilmeyeceğini değil, aynı zamanda çok geç olmadan eşleşip eşleşmeyeceğini merak ederek o basit kağıda defalarca baktım.

Keira'nın çiftlikteki o belgenin bir kopyasını nasıl ele geçirdiğini bilmek istemiyordum. Onu maksimum etkinlikle nasıl kullanacağını biliyordu.

Onunla evlen yoksa annen bunun için bekleme listesinden çıkarılacak.

Mesajı beni ürpertti. Ve aynen böyle, tehdidine boyun eğdim. Annemi terk edemezdim. Hayatının geri kalanını daha sağlıklı geçirme umudunu tehlikeye atamazdım. Tüm bunlardaki işbirliğim bu ayrıntıya bağlıydı. Rahibe cevaplarımı mırıldanarak ve başımı sallayarak bu düğünü gerçekleştirebilmemin tek yolu bu ydu.

Sadece onun için.

Bunu katlanılabılır kılan tek sebep oydu.

Declan elimi çekiştirdi ve etrafıma baktığımı fark etti. Tekrar kaçmaya çalıştığımndan endişeleniyorsa, bu konuda rahat olabilirdi. Elimi demir gibi kavraması şaka değildi. Parmaklarım yakında uyuşacaktı ama yine de beni incittiğini ona göstermeyi reddettim.

Elinden gelenin en kötüsünü yap, pislik. Yap hadi. Sana meydan okuyorum. Çünkü burada kazanan ben olacağım.

Çok az şey biliyordu ama ben çocuk taşıyamıyordum. Ergenliğe ilk girdiğimde yumurtalık kistimin yırtılmasıyla oluşan komplikasyonlar nedeniyle doğurganlık şansım çok sınırlıydı. Yara dokusu beni hasarlı hale getirmişti ve gebe kalmam mümkün değildi, bu yüzden şaka ona kalmıştı.

Onunla anlaşma yapma fikrim düşüncesizce verilmiş bir karardı. Onunla annemin sağlığı ve güvenliği için evlendiğimi biliyordum ama onu ya da evimi öylece terk edemezdim. Ona geri dönmek zorundaydım. Babam faturalarını ödediğinde, ona dönmek için neredeyse özgür olacaktım.

Declan'a bir varis vermezdim.

Sadece birkaç aylığına beni karısı olarak görmesine izin verirdim. O zaman zaferle ayrılan ben olacaktım. İstedigimi elde eden ben olacaktım ve bu konuda en ufak bir suçluluk duygusuna kapılmayacaktım.

Beni sadece kullanıyordu. Beni sadece hamile bırakmak istiyordu. Bana açıkça karısının kim olduğunu umursamadığını söylemişti, yeter ki bir karısı olsun ve ona bir çocuk versin. Açık sözlülüğü beni kızdırıyor, beni ne kadar önemsemediğini kanıtlıyordu.

Tabii ki umurunda değil. Bu işe aşk, para ya da başka bir şey için girmedi.
Görücü usulü bir evliliğe girecek ve gelinini buna zorlayacak bir adam
-Bir çiftin birleşmesi için normal sebepleri düşünmezler bile.

Evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Bağımsızlık çok önemliydi ve bu altı ayı atlattıktan sonra nihayet bağımsızlığın tadına varacaktım. Annemin sağlık sorunları ve borçları üzerimde yük olmadan.

"Ow." Tısladım, Declan'a herhangi bir rahatsızlık göstermemek için adımlarımı kaybettim. Elimi daha sert sıktı ve ben de kaşlarımı çatarak ona baktım.

Rahip boğazını temizledi ve dikkatimi kocam olacak pislikten ayırdı.

"Ne?" Tersledim.

Yüzü kızaran ve çekingen bir ifadeyle Declan'a bakan rahip bana uzanan elini işaret etti.

Başka bir adam dudağını ısırır gibiydi, gülmemek için kendini zor tutarak ondan almam için bir yüzük uzattı.

O kadar dalmıştım ki törene dikkatimi vermiyordum. Smokinli

adamlarla göz göze geldim ve yüzüğü aldım. "Çok tatlı bir yüzüğün

var Dec," diye alay etti.

"Kapa çeneni, Ian." Declan yüzüğünü takmam için elini kaldırdı. Taktım, parmak eklemimin üzerinden geçirdim ve avucuna çarptığında acıtacak kadar sertçe bastırdım.

"Burada kalacağından emin misin?" Ian fazlasıyla eğlenerek fısıldadı.

"Kapa çeneni," dedim Ian'a sinirlenerek. İlk seferinde kaçmak için yaptığım aptallığı daha fazla hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Önemli olan şeyi gözden kaçırmayacaktım. Annem burada benim itaatime bağlıydı ve onun hayatını riske atamazdım.

Declan basit bandı aldı ve parmağımın üzerinde kaydıracak şekilde yerleştirdi. Benim ona yaptığım gibi onun da bunu parmağıma zorla geçirmesini bekliyordum. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bana acımasızca ve hınzırca bakışından şeytani bir kötülük sezmişim.

Acı yerine, soğuk metalin parmağıma doğru yavaşça sürüklenmesini izledim. Gidebileceği en uzak noktaya kadar bastırdı. Sonra kristal mavisi gözlerini benden ayırmadan, mücevherin bulunduğu yeri öpmek için elimi sırttan dudaklarına götürdü.

Sıcaklık içimde alevlendi, kafamı karıştırdı ve beni kızdırdı. Ağzının bana dokunuşu beni tiksindirmeliydi ama bedenim zihnimle aynı sayfada değildi. Bu saçma şehvet patlamasını ateşleyen şey, bakışlarındaki uğursuz vaatti.

"Hiçbir yere gitmeyecek," diye söz verdi sağdıcına cevap olarak.

Yutkundum ve kulağa savaşılabacak bir tehdit gibi gelen şey karşısında gözlerimi kıstım.

Ama aynı zamanda gerçek bir yemin gibi görünüyordu, gelini olarak tutsak kalmamı sağlayacaktı.

"Altı ay," diye hatırlattım ona ateşli bir fısıltıyla.

Dudakları zalim bir gülümsemeyle kalktı ve ben ona bağırmmamak

için dudağımı ısırdım. "Eğer sözünden dönmeye cüret edersen..."

Benim hararetle fısıltımın üzerine konuştu ve rahibe "*evet*" diye cevap verdi.

"Kaçacağım," diye uyardım, fısıldamak için yaklaştım. "Eğer anlaşmamızdan cayarsan çok hızlı kaçırım."

Rahip tekrar boğazını temizledi ve ben onu tanımadan damadıma bakmaya devam ettim ve sıkılmış dişlerimin arasından "Evet," diye cevap verdim.

Declan bir saniye bile kaybetmedi. Sonunda eli benimkini bıraktı. Boynumun arkasını kavramak için uzanarak beni cezalandırıcı bir öpücük için kendine çekti. Dudakları baskın geldi, elini üzerime kilitleyip başımı tam istediği yere sabitlerken beni hareket edecek yer bırakmadan geri çekilmeye zorladı.

Sikeyim.

Şaşkına dönmüş, afallamış ve şok olmuştum. Ağzıma sahip oldu, dudaklarıma karşı inkar edemeyeceğim acımasız bir aciliyetle sıcaklık ve öfkeli tutku aşıldı. Arzu beni inleme ve aynı şekilde karşılık verme isteğiyle kandırdı. Korku beni gergin ve şaşkın tutuyordu.

İçimde güçlü bir şehvet patlaması yaşandı ama etkilenmemiş ve değişmemiş görünme konusundaki inatçı ısrarım galip geldi.

Donup kaldım, dudaklarının dudaklarıma ne kadar yakıştığını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Sıcak, sert ve çok açgözlüydü.

Uzaklaştı ve aramızda sadece birkaç santim mesafe varken bana bakmaya başladı. O mavi gözbebekleri arzu ve güçle parlıyordu, belki biraz da muziplikle, sanki bana gülüyormuş gibi.

Siktir git. Eğer benimle alay ederse, herhangi bir şekilde derimin altına girebileceğini düşünürse lanetlenirim.

Gözlerimi kısarak enseme bırakmasını bekledim. İçten içe, ceketini kapmak ve onu tekrar aşağı çekmek için *ona* doğru çekmeye direndim, böylece o sıcak öpücüğü tekrarlayabilecektim, *ona* karşı hissetmek için hiçbir işim olmayan o arzusunun daha uzun bir dozunu isteyecektim.

Dayan, sonra kaç. Tek yapmam gereken bu.

"Artık benimsin, Cara," diye hırladı.

Hyilik için değil.

Ian kıkırdadı. "Resepsiyon için ayrılalım mı?"

Burada sadece ben ve Declan olmadığımızı fark ederek irkildim. Bu arzu ve öfke balonunun içinde birbirimizi özel olarak kışkırtmıyorduk.

Rahip koşarak uzaklaştı. "Ailem" çıkışa doğru ilerledi. Ian,

Declan ve benim gitmemizi bekledi.

"Resepsiyon mu?" Tutuşundan kaçarak sordum.

"Evet." Ceketini düzeltti. "Bunun mümkün olduğunca inandırıcı görünmesi için katlanmamız gereken şeytani bir zorunluluk."

Sen *benim şeytani ihtiyacımsın*. Elimi kaldırdım ve parmağıma taktığı bandı gösterdim. "Bu yeterince kanıt."

Elimi tuttu ve beni koridordan aşağıya doğru götürdü. "Ailemin seninle tanışması gerekecek."

Gözlerimi devirdim. "Ama törene gelme zahmetinde bulunmadılar mı?"

"Kaçmaya çalıştığın törene mi?"

Gözlerimi devirerek bir kenara baktım ve ailesiyle ve fikirlerini önemseyen insanlarla tanışacağı bir parti için kendimi hazırlamaya çalıştım.

Ailem burada değildi. Annem evdeydi ve muhtemelen neden gittiğim konusunda kafası karışmıştı. Derin bir sıla hasreti duygusuna kapıldım, kocamı kiliseden çıkarken takip ettim ve kendimi bununla başa çıkabileceğime ikna etmeye çalıştım.

Bana atmaya cüret ettiği her şeyin üstesinden gelebileceğimi.

Yeter ki bir daha beni öperek zayıflatmaya çalışmasın.

DECL AN

C Ara resepsiyon boyunca yanımda kaldı.

Üçüncü evliliğimi kutlamak için bir parti vermek zaman ve enerji kaybı gibi görünüyordu.

Erin'le olan ilki beş yüz davetlinin katıldığı en gösterişli olanıydı. İki ayrı arbede ve üç kişinin ölümüyle sonuçlandı.

Caitlin'le evlenmek, davetli listesi daha küçük ve gece kısa ve sade olmasına rağmen daha fazla drama neden oldu.

Bu kez sadece birkaç yüz partili, Shane'in "bütçesine" uygun bir şey bulamadığından yakınması üzerine Ian'ın ayarladığı büyük resepsiyon salonunda içki içip birbirlerine karıştı.

Kalabalık içinde kutlama yapmak benim tercihim değildi ve burada zafer falan da yoktu. Yüzüğümü başka bir geline takmıştım. Önemsemişim asıl test, çocuğumu doğuracak kadar uzun yaşayıp yaşamayacağıydı.

Bu da şimdi gitmek için bir sebep daha.

Ian baş masada dikkatimi çekti, düşüncelerimi duymuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Cara'yla yeni evliymiş gibi davranmaya hiç niyetim yoktu. Onu ne kadar çabuk yalnız bırakır ve becerirsem, onunla olan gerçek amacım da o kadar çabuk yerine gelmiş olacaktı. Çünkü

En azından bu gece. Kök salana ve hamile kalana kadar amını döllerimle ıslatacaktım.

Ondan tek istediğim buydu.

Yine de dönüp ona tekrar baktığımda, bir kez daha iç çektiğini duyduğumda, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için içimi kemiren bir merakla sıkışıp kaldığımı hissettim.

O bir yabancıydı, bana sonsuza dek gönülsüzce bağlanmış bir yabancıydı. Ve bu muhteşem kızıl hakkında tek bir şey bile bilmiyordum.

Burada olmaktan mutlu olmadığı gerçeği dışında. Hakkını vermeliydim. Konuklar onu tebrik etmek için her geldiğinde, kibar bir gülümseme taklidi yapıyor ve küçük sohbetlerle meşgulmüş gibi davranıyordu. Hepsi yalandı. Bu parti sürüp giderken burada oturmaktan o da benim kadar bıkmıştı.

Bu, benimle olan evliliğini ne kadar az önemseydiğini kanıtlıyordu ve ben onun neye değer verdiğini merak ediyordum. Neyi önemseydiğini.

Fikrinizi ne değiştirdi?

Cesaretine saygı duydum. Cara üvey kız kardeşi gibi benimle evlenmek konusunda surat asmadı ya da huysuz bir çocuk gibi tepinmedi. Hayır. Cara kaçtı, hayatının kontrolünü eline almaya ve istediğini yapmaya çalıştı. Beni görür görmez kaçmaya çalışarak risk almıştı. Beni görmesinin bile onu korkutmuş olması beni rahatsız etmedi.

Ünüm yüzünden korkmuş olamazdı. Mihrapta dururken, önceki eşlerimin başına gelen talihsizlikleri duyduğu için mi tereddüt ettiğini merak ettim. Sicilim pek parlak değildi ama adımını bile bilmiyordu.

Onu benim hakkımda neyin korkuttuğunun pek önemi yoktu. Orada durmuş, cesur ve sinirli bir şekilde "evet" demişti.

Ama neden?

Koridorun karşısındaki Shane'e baktım. Kadın ona söylenirken Keira'yla birlikte oturuyordu.

Ne hayat ama. Karım tarafından dırdır edilecek bir koca olmazdım. Onunla sohbet edecek kadar uzun süre yanında kalmayı planlamamıştım. Sadece onu becermek için. Tek ihtiyacım olan buydu.

Shane onu razı etmek için bir şeyler yapmış olmalıydı. Kabul edilmemiş ve bir kenara atılmış en büyük kızını benimle evlenmeye zorlamak için koz olarak kullandığı bir şey.

O mesajın ne olduğunu merak ediyorum.

Cara'nın telefonu çalar çalmaz, bu evliliği neden sürdürmesi gerektiğini hatırladı. Yüzü solmuştu. Korkmuş görünüyordu. Mesaj her neyse, onu bir sonraki Bayan Sullivan olmaya ikna etmişti.

Suyunu yudumlayarak bakışlarımı karşıladı ve dudaklarındaki o lanet sırıtışı öpmek istedim.

Evet, benden istediğin kadar nefret edebilirsin. Ben de eğlenmiyorum.

"Dec."

Diğer tarafa, Ian'a doğru döndüm. Çenesini dans pistinin diğer tarafına doğru eğdi. Cara ve ben zahmet etmemiştik. Dans etmek aptallar içindi. Tıpkı dışarıda misafirlerin arasında yürüyen iki adam gibi.

Peter Boyle ve dövüşçülerimden birini hile yapmakla suçlayan aynı pislik.

"Buraya nasıl girdiler?" diye sordum. Ian omuz

silerek ayağa kalktı.

"Hayır. Onlarla ben ilgilenirim." Elimi ona uzattım ve Cara'ya göz kulak olmasını önerdim. Burada geçirdiğimiz iki saat boyunca yanımdan ayrılmamıştı. Gitmeyeceğine güvenmiyordum. Zaten bir kaçış riski olarak gösteriliyordu.

Dans pistini geçtiğimde icaplarına bakılmıştı. Güvendiğim başka bir adam onlara ulaşmış ve casusluk yapmak ya da başka bir şekilde sorun çıkarmak için buraya gelme konusunda iki kez düşünmelerini sağlamıştı. Suç ailelerinin pek çok üyesi buradaydı. Bazıları müttefik, diğerleri düşman ve daha fazlası da

arasında. Ama Boyle'lar babamın açık ara düşmanıydı ve ben onların kalmasına izin vermeyi reddettim.

Tekrar seksi karımın yanında olmayı ne kadar çok istediğime şaşırarak masaya döndüğümde, kısa bir süre durdum.

Orada değildi.

Masa boştu.

Siktir!

Korumamızdan hoşlanan bir devlet görevlisiyle konuşan Ian'a doğru aceleyle ilerledim. Gülümsedi ve benim hiç tahammül edemediğim o diplomatik, bürokratik saçmalıklara karıştı. Benim hızla yaklaştığımı fark eder etmez kaşlarını çatı.

"Sorun nedir?" Eğilip yanıma baktı. "Boyle-"

Ceketinin önünü tuttum ve onu konuşmasından çekip kendime yaklaştırdım. "Nerede o?"

Öfkelendi. "Dışarıdaki verandada. Temiz hava almak istedi."

Bana bu kadar endişelendiğim için delirmişim gibi bakmasına aldırmadan onu serbest bıraktım ve dışarıdaki gecenin karanlığını gösteren tavandan tabana pencerelere baktım.

"Dec." Ceketinin kırıştırdığım yerini düzeltti. "Sakin ol. Muhafızlar dışarıda."

"O bir koşucu. Bunu söyleyebilirim." Altı ay içinde onu bırakmam için benimle nasıl bir anlaşma yapmaya çalıştığını ona anlatmayacaktım. Ondan vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Ayrıca, durumun ne kadar vahim olduğunu anlayamıyor muydu? Cara işe yaramalıydı. Bana bir varis vermeliydi. Babam, Ian'ın bana başka bir gelin bulmasına yetecek kadar uzun yaşamayacaktı.

"Cidden onun üzerinde gezinecek misin?" Eğlenerek başını salladı. "Sakin ol," diye tekrarladı. "Muhafızlar onun kaçmasını engeller."

Ona inanmadım. Dışarıda koştum, gölgelerin arasında onu aradım. Onu hemen göremeyince kalbim hızla çarpmaya başladı. Adrenalin beni doldurdu. İstedim ki

bir kavga. Kaçıp gittiği için anlık öfkemi dışa vurmak için sabırsızlanıyordum.

"Lanet olsun!" Etrafta dolanıp arka taraftaki bahçeleri ararken kendi kendime homurdandım. Peyzajlı alan, çeşmelere ve sanatsal çitlere giden çok sayıda patika sunuyordu. Birinin bu kafa karıştırıcı yeşillik labirentinden gizlice kaçması çok kolay olurdu. Ve o da kararlıydı.

"Seni lanet olası küçük-"

Onu bulduğumda şikayetimin diğer yarısını da kaybederek kısa süre durdum.

Granit bir bankta oturmuş, gergin boynundaki kıvrımları siler gibi başını döndürüyordu.

Dudaklarımı kenetleyerek dişlerimi sıktım ve ona doğru yürüdüm. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Döndü, bankın üzerinde dönerken ayakta durdu. "Ne?" Gözlerini kısarak benden saklamak istediği o hafif huzurlu ifadeyi kaybetti.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Kolundan tuttum ve onu da yanımda yumuşak çimlerin olduğu bu açıklığa getirdim. Topuklu ayakkabılarıyla yalpalıyor, çimenlerin üzerinde benim kadar hızlı yürümeye çalışıyordu.

"Temiz hava alıyordum!" Kurtulmak için çabaladı ve ben hırladım, onun düşmanlığıyla daha da tahrik oldum ve kızdım.

"Sen de öyleydin." Arkama yaslandım ve onu omzumun üzerinden

kaldırdım. "Declan! Beni yere bırak!"

"Kaçacaktın." Kurtulmak için kıvranırken dişlerimi sıktım.

"Kaçmayacaktım. Lanet olsun! Sadece temiz hava almak istedim!"

Onu doğruca yolda bekleyen arabalardan birine taşımak için acele ettiğimde kıpırdandı ve kavga etti, bana küfürler yağdırdı.

Onu yere bırakmak mümkün değildi. Onu kollarımda tuttuğum, ellerimle dokunduğum sürece burada olduğunu *biliyordum*. Benimle birlikte. Olmadan

Gidecek bir yerim yoktu. Onu bulmanın ve yakalamanın verdiği rahatlama mutluluk vericiydi ama üçüncü karımın beni çok erken terk etmiş olabileceği ihtimalini düşünmek bile beni öfkeliendiriyordu.

Kavga ederek ve hırlayarak onu arka koltuğa ittim. Sonra sertçe nefes verdim, burun deliklerim alevlendi ve arabanın etrafında dönerek sürücü koltuğuna oturdum. Elimi uzattığımda üniformalı vale çalışanı korku ve şok içinde ağız açık bir şekilde titredi.

"Ver şu lanet anahtarı bana."

Öyle yaptı ve ben de hiç vakit kaybetmeden oradan çıkıp Cara'yı doğruca evime götürdüm. Tehditlerini ve bağırışlarını duymazdan gelerek onu mümkün olduğunca çabuk yatağıma götürmeye odaklandım. Taşradaki malikâneye arabayla gitmek çok uzun sürerdi. O kadar beklemeyi göze alamazdım. Onu götürmek zorundaydım. *Şimdi*. Ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın benim olduğunu ona en basit ama en karmaşık şekilde göstermeliydim.

"Sadece *nefes* almak istedim!" diye çıkıştı, elbisesinin kabarık katmanlarıyla boğuşuyordu. Arka koltukta etrafı kumaşla çevriliydi, hayal kırıklığına uğramıştı ve kumaşı yere vuruyordu.

Bir dakika içinde seni bu boktan kurtaracağım.

Arabayı park ettim, frene öyle sert bastım ki öne doğru savruldu. Koltuğumun arkasına çarpmasını engellemek için elini kaldırdı ama ben inip arka kapıyı açana kadar arabanın diğer tarafına kaçmıştı.

Yeterince hızlı değildim. Yine de çok kararlıydı. Başka bir zaman, başka bir koşulda olsa pes etmemesine hayran kalırdım.

O ayaktayken arabanın etrafında koştum. Ellerini uzatarak beni savuşturdu ve nefesini tuttu. "Dur!"

"Bana ne yapacağımı söyleme."

"Beni taşımak zorunda değilsin!" Konağa baktı ve homurdandı. "Yürüyeblirim."

Seni arsz kadın. Onun yanından geçerken içimdeki arzu kabardı, elini tuttum ve onu içeri çektim.

Burada fazla personel olmasını hiç önemsemedim ve bu gece kimsenin görevde olmayacağından emin oldum. Aletimi Cara'nın amına istediğim kadar sokma özgürlüğüne sahip olmak istiyordum. Eğer şanslıysam, bu geceki çabalarımın doğan çocuğumu tek başına taşıyacak ve beni tekrar deneme yükümlülüğünden kurtaracaktı.

Yine de kapıyı kapattıktan sonra onu kapının arkasına yasladığımda, bunun hiç de angarya olmayacağını fark ettim.

Ateşli bakışları kanımı daha da yaktı. Neredeyse dışarı taşacak olan göğüslerinin görüntüsü benimle alay ediyordu. Ve çenesini inatla kaldırması bana meydan okuyordu.

"Eğil," diye homurdandım.

Onu hızla döndürdüğümde şaşkınlıkla homurdandı. Elleri dışarı fırladı ve eski ahşap panele çarptı.

Elbisesini çekiştirdim, külotunu bulana kadar yukarı ittim. Bir çekiş onları yırttı, ama o itiraz etti.

"Declan. Yapamam-"

Ellerini tuttum ve kapıya doğru tokatladım. "Lanet ellerini orada tut."

Pantolonumun fermuarını açtım ve çelik gibi sert ve nem damlayan sikimi serbest bıraktım. Baştan çıkarıcı bir kişiliğe sahipti ve bana boyun eğdirmek için yanıp tutuşuyordu. Onu ele geçirmek ve sahip olmak için beklemedim.

Elbisesini yukarıda tutarak kalçalarını kavradım ve geriye doğru çektim. İlk dokunuşta nefesi kesildi. Sikimi onun yarığına hizaladım ama durakladım.

Duruşunu açmak için ayaklarına attığım tekmelerden dolayı bacakları genişlemiş olan amının dudaklarına bakarken, sikimin başını tam orada tuttuğumda kreminin parlayan lekesini izledim.

Islaktı. O...

Bunu o istedi. Beni istiyordu. İtiraz etmesine rağmen, tahrik olmuştu.

Bu yüzden kendimi daha derine çentikledim ve mantarlaşmış kafamın pembe etinin içinde kaybolmasını izledim.

Geriye doğru eğildi ve iki elini de kendi ellerimle kavradım. Ellerini kapıya doğru iterken, ben de onu takip ettim ve sikimi içine soktum.

Her sert santimini. Dar, kaygan amına kadar. Beni boğdu, o kadar sert sıkıyordu ki baskının yoğunluğu karşısında homurdandım.

Ya bir süredir bunu yapmamıştı ya da-

Bir bakire.

Hay sikeyim. Bunu hesaba katmamıştım. Hesaplamalıydım. Benden en az on beş yaş küçük olmalıydı ama bu hediye beklemiyordum.

"Siktir."

Kadın haykırdı, davetsiz misafir karşısında anında hıçkırmaya başladı.

Durmadım. Çok iyi hissettiriyordu. Cennet gibi. Nadir bulunan bir hazine. Amcığına öyle bir vurdum, öyle hızlı çekip geri soktum ki kafası kapıya çarpına kadar aşağı sarktı.

Kısa süre sonra çılgınlıkları nefes nefese kalmaya başladı. Ve onu gererken ileri geri her işkenceli kayışta, iç duvarlarının gerginliğinin beni sıkıştırdığını hissettim. Suyu kayganlaşmıştı, sikim tekrar tekrar içine batarken bakakaldım. Taşaklarım sıkılaşıya kadar. Omurgam basınçla zonkladı. Ve boşaldım.

Onu olabildiğince sert sikmeye devam ettim ve rahmini sıcak dölleriyle doldurdum. İçindeki yükümü kaybetmenin verdiği güçle sarsılarak kalçalarımı onunkilere doğru yumrukladım.

Onu kapıya sabitlediğimde amcığı çırpınıyor, hala kendi orgazm dalgalarıyla tepki veriyordu. Onu becermek istemenin verdiği yanma ve birikimden bitkin düşmüş bir halde, dizlerim titremeyene, doğrulup sıkı kılıfından çıkana kadar girişe yaslandım.

İrkildi, başı yana doğru döndü ve kapıya yaslandı. Gözleri kapalı kaldı ve ben de döllerimin kalçalarından aşağı süzülüşünü izledim.

Uzandım ve dayandığı kapının kilidini tıklattım. Ses onu sarstı ve gözlerini açtı.

Geri adım atmadan, iki parmağımı içine sokmak için aşağıya uzandım ve spermimi tekrar içeri ittim.

"Kaçmayı aklından bile geçirme," diye uyardım.

Sonra döndüm ve artık bakire olmayan, iyice sikilmiş kadına bir kez daha bakmadan yatağa yöneldim.

Karım.

CARA

W Evli bir kadın olarak ilk günüme uyandığımda, ilk fark ettiğim şey tam ve mutlak bir sessizlik oldu. Beni sarıp sarmalamış, buradaki çok sayıdaki misafir odalarından birinde bulduğum yatağa bastırmıştı.

Declan beni kapıda bıraktı ve burası bir misafir için hazırlanmış gibi görünen bulduğum ilk odaydı.

Misafir mi? Ben misafir değildim. Önümüzdeki altı ay boyunca burada ikamet edecektim.

Bu, evde, annemin çiftliğinde bildiğim tek konutta olmaya hiç benzemiyordu.

Hiçbir hayvan sesi beni uyandırmadı. Koyunlara ve atlara yem verme telaşı içimi doldurmadı. Açık arazideki kuşların ve diğer vahşi yaşamın ne tek bir bip sesi ne de cıvıltısı.

Tedirgin ediciydi. Sanki dünyada yaşayan son insan benmişim gibi.

Gözlerimi açıp bacaklarımın arasındaki hassasiyeti değerlendirdiğimde, bu yabancı acının annemin hayatını değiştirecek ameliyata bir gün daha yaklaştığı anlamına geldiğini fark ettim. Bekâretimi kaybetmem ve Declan'la evlenmem karşılığında, yarı normal bir hayat yaşama şansına bir o kadar daha yaklaşmıştı.

Bana tecavüz etti. Bunu düşünmek bir suç gibi geliyordu ama bunu yeni gerçekliğim olarak kabul etmek zorunda kaldım. Evliydim. Ve kocam bana tecavüz etmişti.

Ben.

Gözlerimi kırpıştırdım, hassasiyetim donuk bir zonklamayla devam ederken tavana dalıp gittim.

Declan bana tecavüz etmişti. Lanet olası düğünümüzden hemen sonra beni kaçmaya çalışmakla suçlamıştı ve öfkesini bana öyle sert bir şekilde çarparak ve kalçalarımı öyle güçlü bir şekilde kavrayarak çıkarmıştı ki, morlukların günlerce cildimi kaplayacağına şüphe yoktu.

Orada uzandım, gözlerimi ovuşturdum ve kalkmak için bir neden bekledim.

Bu bir tatil gibi hissettirmeliydi. Bir lütf. Bir şans eseri. Çiftlikte beni karşılayan şey gibi sıfır yükümlülükle uyanmak, hayatta sahip olabileceğimi hiç hayal etmediğim bir mola gibi hissettirmeliydi.

Olmadı.

Declan'ın kapıda beni ne kadar zorladığını hatırlamak beni korkuttu. Onun sert tavrı beni şaşkına çevirmişti ve ona nasıl alışacağımı bulana kadar nasıl davranacağımdan, ne yapacağımdan ve önümüzdeki altı ay boyunca nasıl aklımı başımda tutacağımdan emin değildim.

Daha önce hiç seks yapmamıştım. Çiftlikte arkadaş edinmeye, sosyalleşmeye, biriyle çıkmaya ya da biriyle yatabilecek noktaya gelmeye vaktim yoktu. Şafaktan gün batımına kadar kıcımlı yırtarak çalıştım ve annem için *her şeyi* halletmek için çoklu görevler yapmaya çalıştım.

Bu, onu nasıl kaybedebileceğimi düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Declan'ın dün gece yaptığı acımasız ele geçirme değildi.

"Yine de fark eder mi?" Yüksek sesle fısıldadım, hâlâ ayağa kalkmak için beni itecek bir şey bekliyordum.

Fark etmezdi. Sonunda, muhtemelen kendi odamın mahremiyetinde kendimi nasıl tatmin edeceğimi bulmak için biraz daha zaman harcamaya çalışırdım. Sadece gerginliğimi atmak ve rahatlamak için. Zaten bu sadece insani bir ihtiyaçtı.

Bir kez bile evlenmeyi, bir aile kurmayı planlamadım. Hamile kalamıyordum ve bunu uzun zaman önce kabullenmişim. Sahip olduğum tek şey

Annem ve o öldükten sonra kendimden başka kimseye yük olmak istemediğimi biliyordum.

"Sana iyi şanslar." Doğrulup otururken gözlerimi devirdim ve oradaki acıdan dolayı irkildim. Oturmak daha kötüydü ve ayağa kalkıp kalçalarıyla bana çarptığı kışımındaki baskıyı hafifletmek için yer değiştirdim.

Önümüzdeki beş ay yirmi dokuz gün boyunca Declan'la birlikte olacaktım ve şimdiden kendimi huysuz herifin sırtındaki en büyük yük gibi hissediyordum. Koşmam konusunda çok gergindi. Anlamıştım. Onu ilk gördüğümde koşmuştum. Bu ilk izlenim durumuma yardımcı olmuyordu ama dün gece koşmuyor, lanet olası bir bankta oturuyordum. Eğer bir mağara adamı gibi davranıp beni omzunun üzerinden her yere çekecek ya da parmaklarını koluma dolayacak olsaydı çılglık atardım.

Anladım. Onun olduğumu düşünüyordu. Ama bu, her hareketimi gözetlemek ve denetlemek anlamına mı geliyordu? Bana bir mahkum gibi davranmak?

Aynadaki yansımasına gözlerimi kısarak baktım, tam da bunu yapmayı planlamış olma ihtimaline kızmıştım.

Artık etrafta dolanmıyor. Bu kocaman evde nerede olduğunu bilmiyordum ve gerçekten umurumda da değildi. Dün gece bu misafir odasında duş aldım ve çekmecelerde kadın giysileri bulduğumda -hem onun hem de onun giysilerini bulduğuma şaşırdım- saklandım.

Mesafe yardımcı oldu. Çünkü onun karanlık, erimiş bakışları üzerimde olmadan, beni boşalmaya zorladığında ne kadar iyi hissettirdiğini unutmak çok ama çok daha kolaydı.

"Bunu unutamam gitsin," diye sessizce kendi kendime söylendim.

O vahşinin beni bu kadar zorlamasından tahrik olmak için bende bir sorun olmalıydı ve bunu ne kadar az düşünürsem, bu durum hakkında o kadar sakin hissedecektim.

Yine de tüm gün ondan kaçabileceğimden şüpheliydim, bu yüzden beni besleyecek kafein olmadan toplayabildiğim tüm cesaret ve güvenle kapıyı açtım ve koridora girdim.

Bütün ev sessizdi. Kimse kıpırdamadı. Hiçbir yerde tek bir hareketlilik sesi bile duymadım ama bu beni Declan'ı çağırmaya da itmedi. Ya da bir personel

Üye. Burada bir tane olmalıydı, çünkü babamın evi gibi, sadece daha büyük, kocam muazzam bir malikanede ikamet ediyordu. Burada toz alan ve etrafı süpüren kesinlikle o değildi ve her şey tertemiz görünüyordu.

Müzedeki tek misafir olmak gibi bir şeydi.

Sessiz. Hala. Bir sürü sanat eseri ve ince işlenmiş mobilya. Ve kilitli.

Hapishaneye de çok benziyor.

Derin bir nefes aldım ve koridorda yürüdüm, açık kapılardan baktım, gün ışığında burada başka nelerin ortaya çıkacağını merak ediyordum.

Keşif gezim kısa sürdü.

İki muhafız koridoru dönüp peşimden koştu.

"Hey! Dur!"

İrkildim, ürktüm ve tam tersini yaptım. İki iri adamın beni kovaladığını görmek korkuya neden oldu ve dönüp pelüş halıya doğru koşmaya başladım. Uzun boylu ve formdaydılar, kısa sürede bana ulaştılar. Elleri kollarımı kavradı. Biri kolunu belime doladı ve beni havaya kaldırdığında tekmeledim ve çırpındım.

"Ne halt ediyorsun sen? İndirin beni. Bırakın beni!" Emirlerim kulak ardı edildi ve sanki kaçmak üzere olan vahşi bir hayvanmışım gibi beni zapt etmek için bir araya geldiler.

Önce Declan ve onun ukalalığı. Şimdi de bu muhafızlar. Nasıl bir hayatın içine evlendim ben? Babamın bir suç ailesine bağlı olduğunu biliyordum. Annemin bu yüzden ona hiç ulaşmadığından şüpheleniyordum. Ben doğduktan sonra ona geri dönecek kadar gururlu olmasa bile, bir mafya adamına bağlanmaktan kaçınacak kadar akıllıydı. Ben ise gidip biriyle evlenmişim. Declan açıkça bir mafya lideriydi. Onun karısı olarak huzurlu bir yaşam beklemiyordum ama öyle miydim ki? Yoksa bir mahkûm muydum?

İki muhafız gitmeme izin vermedi, bir kez bile. Birlikte beni Declan'ın dün gece bana tecavüz ettiği kapıya doğru zorlamaya çalıştılar.

Öfke, damarlarımda dolaşan korkunun önüne geçti. Öfkeliydim, bitkin düşmüştüm ve bu kaba dayaktan bıkmıştım. Yürüyebilirdim. Neden bana ne yapacağımı, nereye gidebileceğimi söyleyemiyor ve normal bir insan gibi yürümeme izin vermiyorlardı?

"Onu malikâneye götürmeliyiz," dedi biri diğerine, tekmelerimi savuştururken homurdanarak.

"Yine de işbirliği yapmıyor, değil mi?" diye tersledi diğeri.

"O zaman onu sakinleştirin." İlki kolumu kavradı ve geriye doğru çekerek bana bir iğne batırmaya hazırlandı.

"Durun!" Çığlık atmaktan boğazım düğümlenmişti ama bana bu şekilde bir mahkûm gibi davranmalarına izin vermeyi reddettim. Son nefesime kadar itiraz edecek ve karşı koyacaktım. Onlar kazanacaktı. Daha büyük ve güçlüydüler, kasları ve uyuşturucuları vardı. Ama işlerini kolaylaştırmayı reddettim.

"Ne oluyor lan?"

Declan'ın feryadı üzerine iki adam hareketsiz kaldı. Beni bırakmadılar, hala kurtulmak için güreşirken beni sıkıca tutuyorlardı. Kocamın gürültülü ayak sesleri koridorda bize doğru koşarken duyuldu ve kaçma çabalarımı yavaşlattım. Nefes nefese ve öfkeyle ona baktım.

"Kaçmaya çalışıyordu," dedi ikinci muhafız.

"Kaçmıyordum," diye karşılık *verdim*.

Gardiyan gözlerini kıstı, sanki tartışarak onu kızdırmışım gibi çenesini sıktı.

"Beni şaşırttın." Uzun ve sert bir şekilde nefes verdim, yorgun ve gergindim. "Peşimden koşun ve ben korkuyla tepki verdim."

"Bizden kaçtı efendim," dedi ilk adam. "İstedığınız gibi onu malikâneye götürmeye çalışıyorduk ama kaçmak için çabalıyor."

Declan kaşlarını çattı ve adamın elindeki şırıngayı fark etti. Adamın gömleğinin önünü tutarak şırıngayı yere düşürdü.

"Aptal mısın lan sen? Ona ilaç mı veriyorsun?"

Gardiyan başıyla onayladı. "Bir yatıştırıcı. Sadece taşımak için-"

"Uyuşturucu yok." Ona sert bir yumruk attı. "O benim karım. Varisimi taşıyor olabilir."

Sessiz kaldım, yanağımı ısırdım. *Aslında, hayır, değilim.* Onu bu görevde başarısızlığa uğratacağıma dair hiçbir fikri yoktu.

Korumayı yumruklamayı ve bana ilaç vermemesi için onu uyarmayı bitirdiğinde -asla- bana döndü. Göğsü kabarmıştı. Gözleri sabırsızlık ve kızgınlıkla yanıyordu.

"Uslu dursan iyi olur." Beni işaret etti ve ikinci gardiyan beni serbest bıraktı. Kolumu ovuşturdu ve kocama ters ters baktım.

"Uslu dursan iyi edersin, yoksa benden kaçmaya çalışırsan neler olacağı konusunda sana bir ders daha veririm."

Tabii ki kaçmak istediğim için bu kadar yaygara kopardığımı düşünenecekti. Onu anlaşılmaz bitene kadar kaçmayacağıma ikna etmek için yapabileceğim, hatta söyleyebileceğim herhangi bir şey olduğundan şüpheliydim.

Altı ay, pislik. Sonra kaçacağım.

Ona söyleyecek bir şey, beni kontrolü altında tutma konusundaki kuduz takıntısını azaltacak yatıştırıcı bir anlaşma bulmak yerine, hiçbir şey yapmamaya karar verdim.

Ona ters ters bakarak çenemi yukarı kaldırdım ve varlığımın her zerresiyle ondan nefret ederek sessizliğe güvendim.

Dün gece beni orgazma zorladığında ne kadar iyi hissettirmiş olursa olsun.

DECL AN

CAra tek kelime etmedi. Kaçmadı da. Onu koridorda, kişisel güvenliğini sağlamakla görevli muhafızlar tarafından tutulurken bulduğumda, kime inanacağımı, onu yakalamaya çalışıp çalışmadıklarını merak ettim.
ya da ürkmüştü.

Ama onu uyuşturmak? Hayır. Kesinlikle hayır. Potansiyel çocuğumun sağlığını tehlikeye atacak hiçbir şeyi göze alamazdım. Dün gece onu sadece bir kez becerdim ama bu bile yeterli olabilirdi. Tek gereken bir kereydi.

Duş alıp yatak odama gittikten sonra uyuyamadım. Onun tatlı, dar amını tekrar tatmak niyetiyle, onu misafir odasında buldum ve tekrar almayı düşündüm.

Ama yapmadım. Bilinci yerinde değilken onu becermek istemiyordum ama bir şey beni engelledi.

Hoşuna gitti.

İtiraz etmesine ve bana karşı koymasına rağmen, tahrik olduğunun kanıtlarını gördüm ve hissettim.

Ve bu ilgimi çekti. Şimdiye kadar sadece sert fahişeler ve eskortlarla tanışmışım ve bu şekilde sertleşip kalkabiliyordum. Çoğu zaman, sırf beni memnun etmek için numara yaptıklarından şüphelenirdim. Ama Cara yapmamıştı. Benim için damladı. Boşalırken sikimin etrafını öyle sıkıca sarmıştı ki.

Bir dahaki sefere onu daha sert almak istedim, ama ne kadar çok istediğini görebildiğimde. Zevk almak için acı dünyasında ne kadar ileri gidebileceğini.

Ailenin malikânesine giderken bütün yol boyunca gözlerini camdan dışarı dikti ve benimle yüzleşmeyi reddetti.

Umurumda değildi. Onunla arkadaşlığı için evlenmemiştim. Konuşma fikri ilgimi çekiyordu ama eminim beni kızdırmak için sessiz davranıyordu. Ya da belki de öyle değildi. Sadece umurumda değildi. Konuş ya da konuşma. Mutlu ol ya da olma. Önemli olan tek şey bana bir kız ya da erkek evlat verebilmesiydi.

Oraya vardığımızda, onun güvenliğini üstlenmeleri için bir çift muhafız daha ayarladım. Bu sadece onu güvende tutmak için değildi, çünkü karım olarak *benim* düşmanım olacaktı ve doğal olarak risk altında olacaktı. Ayrıca kaçabileceği için bir koruma ekibine de ihtiyacı vardı.

Kimse bunun ne kadar önemli olduğunu anlayamazdı. Babama Ölmeden Önce bir varis bırakma umudum ona bağlıydı.

Süslü bir şekilde dekore edilmiş, kesinlikle kadınsı olan ve isteyebileceği veya ihtiyaç duyabileceği her şeyi sağlayacak olan kanadına götürüldükten sonra, babamı kontrol etmeye gittim.

Onun ölümünden sonra burası benim evim olacaktı. Cara ve çocuklarımızla paylaşacağım evim olacaktı. Tercih ettiğim konuttan, dün gece Cara'yı götürdüğüm malikaneden vazgeçmeyecektim. Daha çok bir tatil evi olacaktı. Ama onun burada yaşamaya alışması mantıklı.

İyilik için.

Odasına girdiğimde babam uyanıktı ve biraz tedirgindi. Ian yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu. İçeri girdiğimde bir kez başını salladı ve sonra iç çekti.

"Onunla evlendin mi?" Babam sordu. "Sen evlendin..." İsmi tekrar teyit etmek istercesine Ian'a baktı.

"Saoirse değil," diye

yanıtladı Ian. "Cara

Gallagher," dedim.

Babam başını salladı, daha fazla doğrulmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.
"Sana diğeriyle evlenmeni söylediğimi sanıyordum. Saoirse."

"İlgilenmedi."

"*Onun* istediğinin canı cehenneme," diye gürledi babam.

"Sakin ol, sakin ol," diye dikkatle uyardı Ian, babam huzursuz bir öksürük nöbetine girerken.

"Ve *ben* ilgilenmedim," diye ekledim. Saoirse'ye bir kez baktım ve ilgimi çekmedi. Olup olmamam önemli değildi. Ama Cara'nın inatçı bakışlarına ilk bakışında eve götüreceğim kişinin o olduğunu anladım. "Murray'nin yabancılaşmış bir kızı olduğunu bilmiyordum, ama o bu işe uygun."

Ve herifin onu düğüne katılmaya zorlamak için bir çeşit kozu vardı.

"Ona doğum belgesinin kopyasını gösterdim." Ian yan masanın üzerindeki belgeyi işaret etti. "Ve korkarım ki sadece bir savaş nedeni buldun," diye mırıldandı babam.

"Ne?" Gözlerimi kısarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım.

"Nora Gallagher." Babam sertifikayı aldı ve kaşlarını çatı. "Sözde 'hiç kimse'."

Ian başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla o özel biri değil."

Ona inanmıştım. Shane Murray dün ikimizi de şaşırtmış ve bu gizli kızı tam zamanında ortaya çıkarmıştı. Ve Ian'ın Cara'yı ve Shane'in kızı olarak meşruiyetini hemen araştırdığından hiç şüphem yoktu. O ofisteki adamdı. Bu tür işlerle o ilgilenirdi. Muhtemelen geç saatlere kadar Cara'nın aile geçmişini araştırmıştır.

"Belki de değildir," diye homurdandı babam kaşlarını çatarak. "Nora, Boyle Ailesi'nden birinin gayrimeşru kızı olabilir."

Şaka yapıyor olmalısın. "Bir Boyle?" Cara en büyük düşmanımızın uzaktan akrabası mı?

"Araştırıyorum," dedi Ian. "Görünüşe göre babamın burada dayandığı bir söylentiden ibaretmiş."

"Ama," diye karşı çıktı babam, "Boyle'larla herhangi bir şekilde akrabılığı varsa ve senin onların soyundan geldiğini öğrenirlerse, bunu büyük bir günah olarak görürler."

Sullivan'lar ve Boyle'lar hep kavga etmişlerdir. Bazen kelimenin tam anlamıyla. Her zaman tam bir savaştan kaçındık ama aramızda hiçbir zaman barış olmadı.

Aileleriyle herhangi bir şekilde evlendiğimi, uzaktan bir akrabalarını bile evliliğe kabul ettiğimi öğrenirlerse, bu acımasız bir savaşa neden olabilirdi.

"Sence Peter dün gece adamıyla bu yüzden mi geldi?" Ian'a sordum. Resepsiyonda onları konuklarım arasında görmek beni kızdırmıştı ama neden uğradıklarını düşünmemiştim.

"Bilmiyorum." Omuz silkti ama çok da endişeli görünmüyordu. "Meraklı oldukları ve buralarda oldukları izlenimine kapıldım."

Ben de öyle düşünmüştüm. Ta ki Nora'nın onların koruması altında gayrimeşru bir kız olduğu haberine kadar. Oğullar hüküm sürerdi. Ailelerimizde ataerkillik güçlüydü ama *her* çocuk önemliydi. Kimse sadakatini bozamazdı, düşmanla ilişkili bir eş alarak bile.

"Bu saçmalık." Babamın endişeli ve yorgun gözlerinden Ian'ın keskin ve uyanık gözlerine bakarak öfkelen dim. Öfke içimde dolaş ıyor, beni ısıtıyor ve kalbimin savaşıma ihtiyacıyla daha hızlı atmasını sağlıyordu.

Kendimi kandırılmış hissettim, sanki Murray gözlerimi boyamıştı. Ve bu olmazdı.

"Lanet olası Murray." Başımı salladım ve Ian'a ayağa kalkıp benimle gelmesini işaret ettim.

"Bununla ilgileneceğim," diye babama söz verdim. Sözüm den dönmek için artık çok geçti. Cara'yla evlenmiş tim. Onu da tamamlamış tim. O benimdi, ama şimdi hasar kontrolü yapmam gerekiyor gibi görünüyordu.

Murray'lerin evine giderken Ian pek konuşkan değildi ve bana düşünmem için zaman tanıdığı için minnettardım. Zihinsel olarak hazırlanmak için. Dün gece Cara'yı bana teslim eden bu omurgasız küçük puşt a ne söyleyebileceğimi düşünmek için.

Başımı sallayarak homurdandım. "Gerçekten dünden önceki gün müydü?" Arabayı sürerken ona baktım. "Buraya geldiğimiz zaman mı?"

Gözlerini devirdi. "Evet. Gerçekten öyleydi."

"Umarım bu, onun yüzünü bir daha görmek zorunda kaldığım son lanet zaman olur."

Düğünün gerçekleşmesini talep ettiğim o ilk "ziyaret" gibi, kapıyı yumrukladım.

Ian iç geçirdi, parmağını zilden indirdi ve benim gelişimizi duyurma yöntemime teslim oldu. "Şimdi mantıklı geliyor."

Yaşlı uşağın kapıya gelmesini beklerken ona yan gözle baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne kadar gergindiler ve biz ayrıldıktan sonra söylediklerine kulak misafiri olduk."

Başımı salladım. Mantıklı geliyordu. Shane işbirliği yapmaya istekli görünüyordu, çok korkmuştu ama Keira kızının benim gelinim olmayacağı konusunda ısrar etmişti. O zaman Cara'yı bu rolü üstlenmeye zorlamayı planlamış olmalıydılar.

Ve cevap veren de uşak değil, o aptal kadındı.

Keira gözlerini bize dikti, benden Ian'a, oradan da tekrar bana baktı. "Evet?"

Seni de bu sesi de sikeyim. Onu iterek kendimi içeri davet ettim. Sanki bu ses tavrımla ilgili fikrimi değiştirecekmiş gibi öfkeyle kükredi.

"Murray nerede?"

Omuz silkti ve burnunu havaya kaldırarak kokladı. "Dışarı."

"Nora Gallagher hakkında ne biliyorsun?" Ian, bu kibirli kadını boğmaya ne kadar yakın olduğumu fark etmiş gibi konuştu.

"Nora mı?" Keira sırtıttı. "Değersiz bir fahişeden başka bir şey değil." "Boyle'ların akrabası mı?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "*Benden* onun ailesini bilmemi mi bekliyorsun? Bunun bir önemi yok. Annesinin onu terk ettiğini ve babasının onu hiç istemediğini duydum. *Kimse* onu iyi bir şey için istememiş."

"Kocan gibi mi?" Ben kışkırttım.

Dudağı kıvrıldı. "Shane o fahişeyi gönderdikten sonra benimle tanıştı. Beni ya da onu seçmek arasında asla bir seçim yapmadı."

"Murray, Nora'nın geçmişi hakkında bir şey biliyor mu?" Ian sabırlı olduğunu kanıtlarcasına sordu. Kendini açıklaması için bu kadına işkence etmekten iki saniye uzaktaydım.

"Hayır. Hiç umursamadı çünkü o çok açık bir şekilde hiç kimse ve hiçbir şeydi." Gülümsedi, zalimce ve yavaşça. "Tıpkı Cara gibi."

Bir adım öne çıktım, yüzüne yaklaştım ve sert plastik yüzünde korku çizgileri belirene kadar bekledim. "Cara artık benim karım," diye hatırlattım ona.

Bunu Cara'nın bir birey olarak kim olduğunu savunmak için vurgulamadım. Karımı *tanımıyordum*. Ama o benimdi. Sullivan ismiyle bağlantılıydı. Benimle. Ve bana ait olan herhangi bir şeye hakaret etmeye kalkarsa lanetlenirdim.

Başını salladı ve titrek bir adım geri çekildi.

"Hanımefendi." Kâhya nefes nefese ve geçen günkü kadar formsuz bir halde odaya koştu. Evin hanımı olan hanımına bakarken buruşuk yüzünün her çizgisinde endişe okunuyordu. "Bay Murray yakalandı. Onun..." Bana baktı. "İş arkadaşları yaptıkları görüşmeden memnun kalmadılar ve parasını ödeyene kadar onu rehin tutmaya karar verdiler."

Keira nefesini tuttu ve ağzını kapattı.

Yüzümde gördüğüne emin olduğum ifadenin aynısını takınan Ian'a baktım. *Ne kadar aptal* olduğunu ima eden bir ifade.

Keira, burada sahip olduğunu düşünmekle aptallık ettiği bir otoriteyle, "Yardım etmelisin," diye ısrarla yalvardı.

Döndüm ve omzumun üzerinden seslendim.

"Hayır." "Artık ailedensin!"

Durdum, onunla yüzleşmek için döndüm. "*Seninle* değil."

Son bir öfkeyle, yardım için bana yalvarmaya çalıştığı için eğlenerek, kardeşimle birlikte ayrıldım ve gerçekten bir daha geri dönmek zorunda kalmamayı planladım.

Çok fazla cevap alamadık ama bu işin özüne ineceğimizi ve ortaya çıkabilecek sorunları halledeceğimizi biliyordum.

Tek yapmam *gereken*, karımı hamile bırakmak ve bir varis bulmaktı.

CARA

T Beni koşuşuma Declan değil, iki gardiyan götürdü. Kocamla aynı odayı paylaşmıyordum ama bu beni şaşırtmadı. Eğer evliliğimizi tamamlama fikri beni  n kapıya g t rmekse, o zaman benimle uyumak için bir yatakta yatmaya duygusal bir ihtiyaç duymayacağı açıktı.

Ama muhafızlar bana lanet olası katın yarısını gösterdiğinde afalladım. Bu devasa kalede olmak bir şeydi. Yatak odası, çalışma odası, salon ve hayal edebileceğim en büyük banyodan oluşan koca bir kanada sahip olduğumu anlamak biraz zaman aldı.

Annemin evi, uzun boylu gardiyanın deyimiyle "bayan kanadına" sığabilirdi. O ve başka bir yaşlı adam, diğer yerde beni kovalayan ikisinin yerini almıştı ama onlara karşı da aynı şekilde temkinliydim. Burada, yaşamam gereken bu yeni "evde" tetikte ve temkinli olmaya devam edecektim.

"Bay Sullivan telefonunuzu istiyor."

Bakışlarımı geniş, perdeli pencerelerden ayırarak odanın arka tarafına doğru döndüm. Kaşlarımı çatarak, söylediğini düşündüğüm şeyi zihnimde tekrar canlandırdım. "Ne?" Telefonum mu?

Elini uzattı, bakışları patronu kadar talepk r ve acımasız değildi ama yine de tereddütsüz d . "Telefonunuz."

Diğer muhafız onun yanında durmuş, umutla

bekliyordu. "Neden?"

İkinci adam bir kahkaha attı. "Yani kaçmak için yardım çağıramazsın."

Alt dudağımı ısırdım ve açık sözlülüğü karşısında yenik düşerek omuzlarımı indirdim. "Oh. Yani burada bir mahkumum."

"Telefonunuz." Uzattığı elini bana doğru daha da kaldırdı.

"Yoksa?" Telefonumu cebimden çıkarıp kilidini açarak ve fabrika ayarlarına sıfırlayarak alay ettim. Bu adamların ya da Declan'ın annemi ya da babam ve üvey annemle yaptığım anlaşmayı, Declan'la evlenmek için para aldığımı öğrenmeleri riskini göze alamazdım. İhtiyacım olan son şey, Sullivan Mafyası'nın daha fazla teminat olarak annemin peşine düşmesiydi.

Elindeki cihazı tokatladım ve ondan vazgeçmek, tutunmak istediğim bir bağı koparmak gibi geldi. Bu benim annemle iletişim kurmamın tek yoluydu. Oscar'ın yokluğumda isteklerimi yerine getirip getirmediğini kontrol etmek için tek yöntemimdi. Şimdiye kadar ona pek çok kez mesaj atmıştım ve emirlerime itaat ediyor gibi görünüyordu, ama tüm iletişimi kaybetmeyi dört gözle beklemiyordum.

"Bay Sullivan uygun gördüğünde iade edecektir, eminim." Telefonumu tutarak arkalarını döndüler ve beni hiçbir şeyle baş başa bıraktılar. Yapacak hiçbir şeyim yoktu. Gidecek hiçbir yerim yoktu.

Orada öylece durmuş, kapattıkları uzun çift kapıya bakıyordum. Bilgisizlik ve kaynayan öfke füğüne sıkışmış bir halde, tüm bu stresin üzerine çıkmaya çalıştım.

Artık gerçekten özgürdüm. Çiftliği ya da annemin sağlığını takip etmeye odaklanamıyordum. Hava durumuna göz atamıyor ve yaklaşan yaz fırtınalarında hayvanların iyi olup olmayacağına bakamıyordum.

Dünyayla iletişim kurmamın hiçbir yolu yoktu ve eski bir kalenin bu büyük ama karanlık kanadına kapatılmış bir tutsaktım.

Çiftlikte, alternatif bir yaşam için bir seçenek bulup bulamayacağımı ve ne zaman bulacağımı merak ediyordum. Etrafım zenginliğin ziynetleri ve kendime ait yemyeşil bir özel süitle çevriliyken, kesinlikle bir tanesine rastlamıştım.

Ama daha önce olduğum gibi sıkışıp kalmıştım.

O ilk gün başka bir güne dönüştü. Ve bir başkasına. Bir başkası daha.

Benim için görevlendirilen iki muhafızdan başka kimseyi görmedim. Declan bana hiç gelmedi, ne hayatta olup olmadığını görmek için ne de varis hedefi için beni sertçe becermek için. Hiçbir şey yapmadı. İzole edilmiştim ama unutulmamıştım. Muhafızlar bana evin bir bölümünü gösterdiler. Kalenin bazı bölümleri kilitliydi. st katın tamamı yasaktı. Bana yemek odası, salonlar, kütüphane ve çalışma odası gibi izin verilen yerleri gezdirmelerine rağmen, içeride kapana kısıldığımı belirttiler.

Pencerelerden dışarıdaki manzarayı görüyordum. Geniş yeşil imenler. Duvarların ve pencerelerin hemen dışındaki süslü bahçeler, beyefendilerin ve hanımefendilerin vahşi doğa versiyonu olarak ustaca sergileniyordu. Daha ileride, en azından birinin bir tür ahır olduğunu tahmin ettiğim başka binalar gördüm.

Benzer bir yapının ipuçlarına bakarken içimi bir sıla özlemi kapladı. Ait olduğum yer orasıydı. Dışarıda ellerimi meşgul edecek, hayvanları dinleyecek ve onların gelişmesine yardımcı olacaktım. Oscar'la birlikte baktığımız sürü ve atlarla evde olmak gibi olmayacaktı ama hayvanlara yakın olma fırsatı bile kalbimdeki acıyı biraz olsun hafifletecekti.

İçeride saklanmanın bir anlamı yoktu. Kot pantolon ve kazak giyip etrafta uzanmak. Bu boş, narin yaşam tarzı bana uymuyordu. Bu *ben* değildim.

Personel, tozlu bayan kanadını bana pek uymayan, çok sert ve evdeki daha sade kıyafetlerim gibi yıpranmamış kıyafetlerle hazırladı. Kadınsı rnler de dahil olmak üzere ihtiyaç duyabileceğim her türlü kişisel ve özel gereksinimim vardı. Ateşimi takip etme ve birinin koğuşuma bıraktığı hormon test şeritlerini kullanma emri olmasa bile, tahmin ettiğim gibi adetim başlamıştı. Bir doktor uğradı ve Declan'ın benden en doğurgan olduğum zamanı takip etmemi beklediğini açıkladı.

Yapmayacağım. Asla.

Ama hiçbir şey söylemedim. Küçük bir parçam doktorun muayene için ısrar edeceğinden endişelendi, ama aceleci görünüyordu, sanki biri için oradaydı

Şatodaki başka biri. Bana adet bilgilerimi kaydetmemi söyledi ve sonra gitti.

Başka kim var burada?

Sadece gardiyanları, birkaç aşçıyı ve hizmetçiyi orada burada gördüm ama Bayan Sullivan olarak burada yaşadığım ilk hafta boyunca, onlar çalışırken ve evde rahatça dolaşırken bana görünmezmişim gibi davrandılar.

Declan gitmişti. Kardeşi Ian da gitmişti.

Yapayalnız ve sefil bir halde, içinde bulunduğum koşullardan daha da nefret eder hale geldim. Oradan ayrılamadım. Sürekli yağan gri gökyüzüne ve yağmura rağmen dışarı bile çıkamıyordum.

Sık sık pencerelere gider, dışarı bakar ve çaresizliğin her zerresinin ruhuma işlemesine izin verirdim. Dışarıdaki açık ve temiz havayı özlüyordum. Yüzümde çiseleyen yağmurun hissini, elimin altındaki bir koyunun kalın tüylerini ve arazide at sürerken en sevdiğim atımın rahatlatıcı kişnemelerini özledim.

Al bakalım. Alnımı cama dayayarak iç çektim. *Tüm bunların onun için olduğunu unutma.*

Sertçe yutkundum, keşke onu görebilseydim. Sesini duymayı. Onu güldürmeyi.

Ondan ayrıldığımda, yıllardır karşılaştığı zorlukları gözden kaçırmıştım. Nedenini bilmiyordum ama bu kadar yalnız olmak beni giderek daha fazla geçmiş, gençliğimdeki o kolay, kaygısız zamanları düşünmeye itti. Vücudu hastalıklar tarafından harap edilmeden önce. Beni atlara bindirdiği, balık tutmayı ve hangi koyunun yününün daha kolay kırılacağını öğrettiği zamanları. Akşam yemekleri ve piknikler. Aptalca şakalara gülüşümüzü ve kır çiçekleri toplamamızı.

Çalışmak ve onunla ilgilenmekle çok meşgul olduğumdan, o tatlı anıların aklımdan çıkmasına izin vermiştim, ama şimdi, bu boşlukla birlikte, onların üzerinde durdum.

Bunu tekrar daha iyi zamanlar geçirebilmek için yapıyorum. Birlikte. İyileşmiş ve mutlu. Böyle bir olasılığın hayali, bu izolasyona dayanmak için moralimi tazeledi ama kolay olmadı.

Bir hafta sonra, kendimi ne kadar karanlık bir durumun içinde bulduğum konusunda endişelendim. Bir mahkum. Ve başarılı olamayacak bir kısırak.

Declan nihayet döndüğünde gerildim ve kaçmak için yalvarabilmeyi diledim. Kaçmak için, çünkü beni terk edip sadece beni becermek için geri döneceği düşüncesi içimi korkunç bir korkuyla doldurdu.

Ian'a yemekten sonra onunla konuşacağını söyleyerek içeri girdiğinde çıkan sesini duyunca hareketsiz kaldım.

Kütüphanede saklanmış, İrlanda'nın coğrafyasını anlatan bir fotoğraf kitabına bakarken dalgın dalgın onun beni bulmasını bekledim.

"Cara!" diye bağırdı ve birinci katı ararken ağır ayak sesleriyle çağrılarını eşleştirdi.

Ben de seni dinlemiyorum.

"Cara!" Kütüphanenin dışında homurdandı. "Riley, nerede o?"

Bir keresinde bir şeyler atıştırmak için mutfağa girmeye cüret ettiğimde gördüğüm genç aşçı bana güldü. "Bilmiyorum. Ben onun bakıcısı değilim."

Ses tonuna kaşlarımı kaldırdım. Onun cevap vermesine

izin mi verdi? "Nerede olduğunu *sanıyorsun*?"

"Buralarda bir yerde. Tanrı aşkına Dec. O kaçmadı." "O-"

Riley inledi. "Hayır. O burada."

Kaşlarımı çatarak kitabı kapattım. *Ben ne miyim? Ona ne soracaktı?* Benim iyiliğimi umursadığını düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Cara!" Sonra kütüphaneyi denedi, kapıyı o kadar hızlı itti ki duvara çarparak açıldı. Kara bakışları üzerime dikildi ve çenemi yukarı kaldırdım.

"Hamile misin?"

Gözlerimi devirdim ve kitabı rafa geri koymak için ayağa kalktım.

Merhaba yok. Selamlama yok. Hiçbir şey yok. Sadece amacıma hizmet edip etmediğimi sordu.

"Hayır," diye kestirip

attım. "Takip mi

ediyorsun-"

Kollarımı kavuşturdum. "Evet. Reglim yeni bitiyor." Onunla vücudum hakkında bu şekilde konuşmak garip gelse de, ona söylediklerim karşısında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

Tekrar denemek isteyecektir. Ve tekrar. Hepsine aynı şey söylenecek. Ona bir varis vermeyecektim, ama kilisenin avlusunda yaptığımız anlaşmayla, önümüzdeki beş buçuk ay boyunca beni hamile bırakmaya çalışacaktı.

Üç ay demeliydim.

Yüzü taş kesilmiş, hayal kırıklığı ve kızgınlıkla kaskatı kesilmişti. "O zaman yemekten sonra tekrar deneriz."

Lanet olsun. Hazırlıklı olmalıyım. Benden ne istediğini söylemişti, benimle bir mirasçı olma konusunda açık ve dürüsttü.

Gülümsememi bir tartışma olarak yorumlamış olmalı ki gözlerini kısarak yaklaştı. "Ve işe yarayana kadar denemeye devam edeceğiz."

DECL AN

N *Hamile değil.*

Yerime oturdum ve Cara'nın cevabının bana verdiği rahatsızlıkla nefes aldım. Hayal kırıklığına uğramaktan çok sinirlenmiştim. Onu sadece bir kez becerdiğim için, umutlarımı fazla yükseltmemem gerektiğini biliyordum. Onunla acemi şansı yakalayabileceğimi düşünmek istiyordum. İlk denemeden sonra bir çocuğumuz olacaktı ama bunun ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu ben bile biliyordum.

şimdi tekrar denemek zorundayız.

Geçirdiğim sıkıntılı, uzun günlerden sonra, burada birazcık iyi haber alamadığım için sinirlenmiştim. şehirde bu şekilde kalmaya niyetim yoktu ama iş çağırıyordu. Görev bekliyordu. Burada tüm zamanımı aletim onun amında geçiremezdim. Babam ona bir varis getirmemi bekliyordu ama Sullivan adının arkasında durduğu işler de benim liderliğimi gerektiriyordu.

Karşımda oturan Cara'ya baktım. Sert. Dudakları büzülmüştü. Gözleri yeşil bir öfkeyle parlıyordu. Karım hakkında her şeyi bilmiyordum ama şımarıklığına ve inatçılığına aşınaydım. O bir savaşçıydı -özellikle de bana karşı- ve döndüğüm için memnun olmadığından şüphem yoktu. Benimle mümkün olduğunca az şey yapmak istiyordu. Bu belliydi.

Çok kötüydü. Bir saat içinde amına girecektim, ama bu bile bir angarya gibi geliyordu. Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm.

Bir gün ve gece boyunca çalışmak zorundaydım. Bana karşı huysuz ve savunmacı davranmasıyla uğraşacak havada değildim. Ona neye ihtiyacım olduğunu söyledim. Onun sadece hamile bırakılacak karım olduğunu açıkladım.

Çoğu zaman, kavga beni tahrik ederdi. Uysal kadınlar bana bir şey yapmazdı. Hem de hiç. Üstesinden gelmek için bir meydan okuma, fethetmek için güçlü bir ruh istiyordum. Ama şimdi değil. Bugün değil.

Onu yatak odasına hapsetme fikri bana angarya gibi geliyordu. Zaten yapacak o kadar çok işim varken bir iş daha. Son gün ve gece boyunca ayakta kaldıktan sonra tek istediğim uyumak ve hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından rahatsız edilmemektir.

"Merhaba Cara," dedi Ian yemek odasına girerken ve yerine oturmadan önce başıyla onu selamladı.

Yüzünü kaldırdı, kaşğını havada tutarak ona baktı. "Alo?"

Ian kıkırdadı. Aramıza baktı. "Ne? Baldızımı selamlayamaz mıyım?" "Oh."

Cara bir kaşık dolusu aldı. "Özür dilerim. Üzgün değilim."

Ona ters ters baktım.

"Günlerdir kimseyle konuşmadım. İletişimin nasıl işlediğini unuttum."

Ian dudağını ısırđı ve bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Peki iyi haberler var mı...?"

"Hamile değil," diye ısırđım.

"O tam burada." Utangaç bir gülümsemeyle alay etti. "Ah, pardon. Ben bir *Dilsiz bir* mahkûm olarak her zaman benim adıma konuşmanı mı

bekliyorsun? Benim hatam." "Bu kadar tavır yeter."

Yemek yemeye devam ederken göz teması kurmadan sırtıttı.

"Vay canına, geciktiğim için özür dilerim," dedi Ian, karımla aramızdaki bu terslikten kaçınmanın bir yolunu aradığı belliydi. Doğuştan gelen ve benim zaman kaybı olarak gördüğüm o sözde çekiciliğe sahipti. "Sadece önce babamı kontrol etmek istedim."

"Baban mı?" Cara bakışlarını ona doğru kaldırdı. "O burada mı?"

Ian başını salladı. "Bilmiyor muydun?"

"Bu yüzden mi üst kat kilitli?" diye sordu.

"Sana ne bundan?" Hırladım. "Onun rahatsız edilmesine gerek yok. Bu aile için yapabileceğin tek şey hamile kalmak."

"Farkındayım," diye tersledi.

"Babamın burada yaşadığını bilmiyor muydun?" Ian sordu, sonra bana baktı.

Omuz silktim. Frank ve Tom'un ona ne gösterdiğini bilmiyordum. Gardiyanlar ona her yeri gezdirmeye çalışmamış olabilirlerdi. Belki de babam onlara siktirip gitmelerini ve ziyaretçi kabul etmemelerini söylemişti. Bunun benim için pek önemi yoktu.

"Görünüşe göre yeni ailemle tanışmama gerek yok," diye espri yaptı.

"Öyle değil." Ian'ı işaret ettim. "O benim kardeşim. Ve bilmen gereken tek şey bu. Gerekli olan senin bir aile *kurman*."

"Tanrım." Başını yana eğerek bana ters ters baktı. "Bu tatlı karizman ve çekiciliğiyle İrlanda'daki kadınların yarısını henüz hamile bırakmamış olmana şaşıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hayal kırıklığı içimde kabardı ama başka tarafa bakamadım. Beni büyüledi. Beni zorluyor, bunu yaparken de şansını zorluyordu. Ve eğer bu onun ne kadar muhteşem olduğunu vurgulamıyorsa lanet olsun. Dikenli dili ve her şeyiyle. Canlı ve ateşli görünüyordu, böyle konuşmak için öfkelenmişti.

Sanki ona heyecan vermiş gibi. Sözleri beni kızdırmak içindi ama yorumunun ne kadar keskin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir kadını etkilemek umurumda değildi ama bir eşi elde tutmayı iki kez denemiştim.

"Ve hepsinin şanslı kazananı sensin," diye hırladım.

"Şans." Kadın homurdandı. "Bu tutsaklık için ona mı teşekkür etmem gerekiyor?"

Ian boğazını temizledi. Yüksek sesle. "Ailelerden bahsetmişken." Susmam için bana bir bakış attı. "Seninkiler hakkında ne biliyorsun?"

Bir kez daha dondu kaldı, kaşığını yarısına kadar ağzına götürdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Ailen hakkında ne biliyorsun?" Ian sordu.

Gözlerimi kıstım, sorduğu soru karşısında neden bu kadar sert davrandığımı merak ediyordum.

"Babam mı?" Bir omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Onu gördün. Onu tanıyorsun."

"Ona yakın değilsin," diye tahmin ettim.

"Asla," diye kabul etti. "Annem bana hamile olduğunu öğrendiğinde beni ve annemi gönderdi. Onu nadiren görürdüm."

"Neden?" Ben sordum.

"Mızımız bir pislik olduğu için mi? Bencil ve çıkarıcı olduğu için mi?"

İlginç. "Annen sana böyle mi söyledi?"

"Bana söylemesine gerek yoktu. Bunu hem çocukken hem de bir yetişkin olarak kendim gördüm."

"Annen Nora seninle birlikte mi gitti?" Ian kontrol etti.

Cara başını salladı ve bu hareketle kumral saçlarından bir tutam daha çözüldü. Saçlarını geriye atarken sade alyansı avizenin ışığında parlıyordu. "Evet. Sanırım adamın mafyayla bağlantısı olduğunu anladı ve ondan kaçmak istedi. Adam Keira'yla çıkmak istediği için onu yine de kovdu ve evlendiler."

"Tüm hayatın boyunca yabancılaştın mı?" diye

sordum. Sırıttı. "Oh, umurunda mı?"

Ben de ters ters baktım. "Hayır."

"Gençken yaralandığım ve köyümüzde bulunmayan tıbbi bakıma ihtiyaç duyduğum bir sefer dışında onu hiç görmedik. Tıbbi bakım masraflarımı karşılamasını talep etmek için şehre gitti. Ondan bir şey istediği *tek* zaman buydu."

Ian ve ben bakıştık.

Yani fakirdi. Nora'yla yaşadığı hayat her neyse yoksulluk içindeydi.

"Peki Shane öne çıktı mı?" Ian sordu.

Cara başını salladı. "Annem Keira'yı, babamın onu aldattığını düşünmesi için hâlâ onunla konuştuğunu söylemekle tehdit etti. Keira sadakat konusunda her zaman çok takıntılı görünüyordu, sanki babamın yoldan çıkmasından endişe ediyordu."

"Annen hakkında ne biliyorsun?" Ian sordu.

Nora'nın ailesi ya da aile geçmişi hakkında pek bir şey bulamamıştı. Onun Boyle'larla akraba olduğuna dair söylentilerin doğru olmadığını kanıtlayana kadar, bu benim uğraşmam gereken başka bir sorun olarak kalacaktı.

Yine gergin görünüyordu, kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bilmek istiyorsun?" "Yani, büyükanne ve büyükbabanızla hiç tanıştınız mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Annem yetim kaldı. Bir kilisenin merdivenlerine bırakılmış ve sistemin içinde büyümüş."

Kahretsin. Bu, Boyle'larla akraba olup olmadığını öğrenmeyi çok daha zorlaştıracaktı. Şecere araştırmasını Ian'a bırakmak tercih edilirdi ama iş biriyle buluşup onu cevap vermesi için dövmeye gelirse, bu görev bana düşerdi.

"Neden sordunuz?" Cara gergin bir şekilde cevap verdi.

"Çünkü Murray'nin üvey kız kardeşinle değil de seninle evlenmemi beklemesi son dakikada sürpriz oldu."

Bir kez acı acı güldü. "Evet. Benim için de yeni bir haber."

Bunu neden yaptın? Frank bana telefonunu verdikten sonra, bahçe duvarına tırmanmaya çalıştığı o gün hangi mesajı almış olabileceğini görmek için geriye doğru kaydardım. Ne yazık ki silmişti. Aslında tüm lanet cihazı silmişti ve yazışmalarını ve mesaj kayıtlarını silmeye bu kadar hevesli olacak kadar ne saklıyor olabileceğini merak ettim.

İçimi çektim, beni daha fazla soruyla, daha fazla baş ağrısıyla yorduğu için sinirlenmişim.

Benimle neden evlendiğinin bir önemi yoktu. Onun motivasyonu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Benim için önemli olan tek şey onun hamile bırakabileceğim bir eş olmasıydı.

Ian ve ben iş hakkında daha fazla konuştuk, ancak ikimiz de basit ve detaysız tutmaya dikkat ettik. Cara kimse için casusluk yapamazdı. Burada tecrit edilmişti ve buradan ayrılmayacaktı. Onun da kimseyle konuşma imkânı yoktu ama hayatımızın doğası böyleydi. Daha sonra silah olarak kullanılabilecek hiçbir şeyi paylaşmamak. Yemeğin geri kalanını malikânenin arazisi hakkında sohbet ederek geçirdik ve Cara'nın ne kadar az umursadığını fark ettim.

Eğer dinliyorsa, tepki göstermeye değer bir şey bulamadı. Eğer konuşmak ve şikayet etmek için bir an bekliyorsa, ona dikkatimi vermezdim.

Somurtkan ve düşünceli, orada oturdu ve yemeğini karıştırdı.

Ian ayağa kalktı, bir telefon görüşmesi yaptı ve odadan çıkarken bana başıyla selam verdi. Geri döneceğinden şüpheliydim ve zaten oyalanmayı da planlamıyordum. Artık birkaç dakikadan fazla oturmak için durmuştum, tüm hafta boyunca hareket halindeydim ve meşguldüm, daha çok uyuyacaktım. Yemek boyunca içtiğim içkiler beni uyumaya daha da hevesli hale getirecekti.

Ama önce...

Peçetemi masaya fırlattım ve bakışlarımı karıma doğru sürüklerken iç çektim.

Dikkatimin onun üzerinde olduğunu fark ederek kaskatı kesildi. Göz teması kurmadan gerildi ve konuşmamı ya da hareket etmemi bekledi.

Hiçbir şey yapmadım. Ona bakıp bu bağımsız, inatçı saçmalığı bırakmasını dileyerek tekrar iç çektim.

Sonra çenesini yukarı kaldırdı ve sert bakışlarını bana kilitledi.

Hayır. Bu işi kolaylaştırmayacaktı. Kendisinden ne beklendiğini bilmesine rağmen, aptallık edip bu konuda söz sahibi olduğunu düşünmek zorundaydı.

"Hadi gidelim."

Tiksintiyle dudağını kıvırdı ve gözlerini devirdi. "Yemeğimi bitirmedim." "Zor iş. Belki de bu kadar seçici olmamalısın."

Sandalyemi geriye ittim.

"Ben *seçici* değilim. Şu bayan bunu getirdi."

O bayan mı? Neredeyse gülecektim, eğleniyordum. Pauline'e *hizmetçi* demeyi bilmeyecek kadar kültürsüz müydü? Cara'nın zenginlik içinde büyüdüğünden şüpheliydim ama benim alıştığım yaşam tarzından bu kadar uzak olduğunu fark etmemiştim.

"Sonra ye." Ayağa kalktım ve ona doğru baktım.

Ağır bir nefes vererek başını salladı ve peçetesini masaya bıraktı.

Onun azmine hayran kaldım. Benimle öylesine kavga etmiyordu. Düşmanlığı dikkat çekmek ya da güçlü *görünmek* için değildi. Bu kadın, bu kıvrımlı ama ince kızıl saçlı, ne olursa olsun bir savaşçıydı.

"Yine mi ön kapı?" diye homurdandı, sinirlenmişti.

Bu kadar yeter. Bileğinden tutup odamın merdivenlerine doğru çektim. "Kes şu saçmalığı. Tavırlarından bıktım."

"Bıktın mı?" Alay etti. "Benden nasıl bıkabilirsin ki? Hayatta olduğumu hatırlamak için burada değilsin."

Yaşıyor. İlk iki karım ölmüşken mi? Sözlerinin benim için ne anlama geldiğini bilemezdi ama ben yine de alındım.

"Kapa çenenı. Bir kelime daha duymak istemiyorum."

Elimden kurtulma çabalarını durdurmadı ve onu benimle birlikte merdivenlerden yukarı yönlendirirken parmaklarımı ona daha sıkı kenetledim.

"*Yürüye biliyorum*, lanet olsun."

Kanadımın kapısına ulaştığımda, boştaki elimi tahtaya vurdum ve kapıyı açtım. Onu içeri sürüklerken, beni alt etme konusundaki çaresizliğinin tadını çıkardım. İstedığım gibi becermek ve yapmak için o benimdi.

Onu içeri çekip bıraktığımda kaşlarını çatarak homurdandı.

Tökezleyerek geri döndü, bana ters ters baktı ve bileğini ovuşturdu. "Senden nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum.

Bu anlaşılmayı hiç düşünmedim."

"Ne?" Kapıları kilitledim, ona doğru ilerlerken gömleğimin düğmelerini açmaya çalıştım ve onu yatağıma yaklaştırmaya zorladım.

"Bu lanet anlaşma için vazgeçmek zorunda kaldığım şeyden nefret ediyorum," diye mırıldandı, ellerimi gömleğimin üzerinde izlerken sessiz, ateşli kelimeleri ısıarak söyledi.

"Ne mırıldanıyorsun lan sen?" Omzunu iterek onu yatağına doğru ittim.

"Yok bir şey." Yatağına geri süründü ve ben de kot pantolonunun kemerine uzandım.

Bir kadını kovalamak bazen eğlencenin yarısıydı. Şu anda, bana doğru sürünmesini, benim için eğilmesini istiyordum.

"Ne *anlaşması*?" Parmaklarımı bel kemerinin altına kaydırarak talep ettim.

Kıpırdamadan dururken dudaklarını kenetledi. Sessiz ve hareketsiz. Benimle bebek yapma konusunda aktif bir katılımcı olmak isteyip istememesi umurumda değildi. Öyle ya da böyle olacaktı.

Ama bilmecelele konuşup beni karanlıkta tutmaya çalışsaydı lanetlenirdim.

Anlaşma mı? Ne, benimle avluda yaptığı, yarım yıl içinde hamile kalmazsa gidebileceğı anlaşması mı?

Ona baktım, seksi vücudunu görünce bu mülkten asla vazgeçmeyeceğimi hatırladım.

Yoksa başka bir şeyden mi bahsediyor?

"Ne anlaşması?"

"Hiçbir şey," diye tersledi.

Yalancı. Küstahlığından bıkmıştım, başımda bir sürü şey varken onunla mücadele etmekten yorulmuşum.

Yine de öfkeyle tepki

vermedim. Sırıttım.

Onun cevaplarını sikip atardım. Beni hiçbir konuda karanlıkta bırakmazdı. Burada kontrol bendeyken olmaz. Tıpkı her zaman olacağım gibi.

Cara Gallagher -şimdi Sullivan- bu oyunda beni yenemezdi.

CARA

I Yatağa uzanmış, kapana kısılmış ve köşeye sıkışmış bir halde Declan'ın bana surat asmasına bakıyordum. Elleri artık beni o tanıdık, acımasız gücüyle kavramıyordu. Ama ben de aynı şekilde onun yoğun bakışlarının öfkesi.

Kıpırdamadan durdu ve kendimi kapana kısılmış bir hayvan gibi hissedene kadar bana baktı. Küçük, umutsuz bir av. O tam bir yırtıcıydı, bana kötü bir zarar verme niyetiyle bakıyordu. Bu tatlı bir sevişme ya da nazık bir yakınlaşma olmayacaktı. Bana tecavüz etmeyi planlıyordu. Ve muhtemelen bana diğer evinin kapısında yaptığından daha sert olmasa da en az onun kadar sert davranacaktı.

Neyim var benim? Bu soru zihnimin içinde çınlıyordu.

Bende çok fazla şey ciddi şekilde bozulmuş olmalıydı. Belki de burada izole ve yalnız geçirdiğim onca gün beni kırmış, beynimin teklemesine neden olmuştu.

Sertçe nefes alıp bana dokunmasını merakla beklerken, mide bulandırıcı bir farkındalık hissettim. Karnımın derinliklerinde bir gerginlik oluştu. Kaslarım onun bana doğru eğilmesi için hazırlandı. Ve kalbimdeki karanlık ve çarpık bir şey tüm bunlardan zevk alıyordu. Tehlike. Heyecan.

Beni becermesini istedim.

Kimseyi görmediğim ve kimseyle konuşmadığımı, en güzel ve en hüznü anılarımı anımsayacak kadar yalnız, halsiz ve boş kaldığımı onca zamandan sonra, onun buyurgan dokunuşunu özlemiştim.

Bir şekilde, beni cezalandırması için ona ihtiyaç duymaya başlamıştım.

En son gazabını üzerime saldıığında çok iyi hissetmiştim. Hiç mantıklı gelmiyordu ama ne olacağını biliyordum. Bana her dokunduğunda canlanıyordum. Düşünceler ve endişeler içinde yuvarlanmama izin vermedi. Beni sadece hissetmeye zorladı.

Hareket etmedi. Bana öyle bir baktı ki, sanki sefil ruhumu görmeye çalışıyordu. Bu da bende başka, daha kötü bir sorun olduğu anlamına geliyordu.

Çünkü ağızımdan kaçırmıştım. O anlaşılmadan bahsetmiştim ve babamın Declan'ın karısı olmam için bana para ödediğini bilmesine ihtiyacım yoktu. Kocamın annemin durumunu bilmek gibi bir cephaneye ihtiyacı yoktu. Bunu bir şekilde bana karşı kullanması işten bile değildi ve bu adamın oynamak istediği çarpık bir oyun için onun mutluluğunu ve sağlığını daha fazla riske atmamın hiçbir yolu yoktu.

Ian bana ailem hakkında sorular sorduğunda zaten akşam yemeğinden beri gergindim. Annemden bahsedildiğinde yaşadığım paniği gizlemek için elimden geleni yaptım, neden bir şeyler öğrenmek istedikleri konusunda temkinliydim. Geçmişimi merak ediyorlardı ama ilgilerinin tehdidini ölçmek için yeterince bilgim yoktu. Annemi korumak benim önceliğimdi. Declan'ı ondan habersiz tutmak, beni zorla orgazm etmesinden çok daha önemliydi.

"Ne anlaşması?" diye sordu.

Hırlamasından neredeyse ürperiyordum. O boğuk, otoriter ses tonuyla neden beni krema damlatacak kadar tahrik etmek zorundaydı ki?

Kalçalarımı eline doğru itme dürtüsüyle savaşılarak başımı salladım. Yine de parmakları tenimde kıpırdamadan duruyordu. Parmak boğumlarının arkasının karnıma sertçe dokunuşu bana o gece parmaklarını yarığımın üzerinde, içimde gezdirdiğinde, döllerini hoyratça amıma geri soktuğunda hissettiklerimi hatırlattı.

Ben istedim.

"Ne hakkında konuştuğunu söyle bana?"

Asla. Nefesimi tuttum, beni becermesi için ona yalvarmak istiyordum. Aramızda gerginlik kaynıyordu ve bana tekrar bakarken, patlayacak kadar baskı hissettim, sanki derim çok sıkıydı ve ciğerlerim yeterince hızlı hava tutamıyordu.

"Aklını başına topla," diye karşılık verdim. "Önce bana çenemi kapatmamı söyledin. Şimdi de konuşmamı istiyorsun."

Sırıttı, onunla kavga ettiğime inanamıyormuş gibi başını salladı. "Söyle bana."

Parmakları hareket etti, düğmeyi ve fermuarı acı verici bir yavaşlıkla çözdü.

Daha fazla. Daha fazla. Lütfen. Kıpırdandım. Vücudum kontrolü ele aldı ve kotumu kışkımdan çıkarmaya hazırlanırken sırtımın kamburlaştığını hissettim.

"Anlat bana."

Ona ters ters bakarak homurdandım.

"Bu sessizliğin sana bir iyilik kazandıracağını mı sanıyorsun?" Kot pantolonumu çekiştirerek indirdi ve külotumu da onunla birlikte çekti. Amıma çarpan soğuk hava beni sersemletti ve yüksek sesle nefes aldım.

"Burada gerçekten bir gücün olduğunu mu sanıyorsun?" Giysileri tamamen çıkardı.

Bende olmadığımı biliyorum.

"Beni oyalayıp kazanmayı mı planlıyorsun?" Yatağın üzerine diz çöktü, devasa vücudu odayı görmemi engellerken üzerime, bacaklarımın arasına süründü.

"Öyle mi?" Dişlerini sıktı, gömleğimi ve sütyenimi sert bir hamleyle çıkarmak için uzanırken çene kasları kayıyordu. Kumaş işbirliği yapmadı. Esnek üst ve sportif iç çamaşırı bana yapıştı ve beni başımın üzerinde hapsetti. Çıkarmak için zahmet etmedi, bunun yerine olduğu gibi bıraktı. Gömleğim ve sütyenimin daha da sıkı elastik tutuşuyla bağlanmış, düz ve çaresiz bir şekilde uzandım. Kollarım havaya kalktı ve yüzüm kapandı. Başımı yana doğru çevirerek

boğuluyordum. Ağzım ve burnum yan taraftayken nefes alabiliyordum ama kendi kıyafetlerimin içinde sıkışmıştım.

Gözleri bağlı ve elleri bağlı.

"Şimdi kendini çok güçlü ve kendinden emin mi hissediyorsun, *karıcığım*?"

Ben değildim. Burada tüm kontrol ondaydı. Bununla savaşmak istesem de, bağımsızlığıma sahip çıkma inatçı ihtiyacı içimde yanarken, bunun ne kadar özgürleştirici olduğunu anlamaya başladım.

Bırakmak için.

Hiç düşünmemek.

Plan ya da strateji

yok.

Sadece teslim olmak ve teslim olmak, böylesine derin bir mutluluk vereceğini bilmek.

Üzerime eğildi, ağzını göğsüme kapattı ve meme ucumu dudaklarının arasında sertçe emdi. Aynı anda elini vücudumdan aşağı doğru itti ve parmaklarını ıslak amıma soktu.

Acının çifte darbesiyle irkilerek haykırdım. Nefes alıp verdiğimde, zevk dalgası beni içten dışa doğru ısıttı.

"Şimdi kontrol kimde?" diye sordu, nasırlı parmaklarını dar girişime pompalayarak. Her itişinde daha fazlası için ağlıyordum. Boncuklu meme ucumun her ısırığı ve zorla emilmesi başka bir nefesi zorladı.

Kıvrınarak ve titreyerek, yoğun bir doruğa ulaşmaya zorlayarak benimle oynadı. Beni yaraladı. Şiddet uyguladı. Ve beni boşalmanın eşiğine kadar zorladı.

Durdu, göğsümden yukarı doğru eğildi ve nefesi ıslak etime çarptı. Parmakları üzerimde yayılmış halde kaldı, kıvrımlarımı açık tutuyor ama kalın parmaklarını içeri sokmuyordu.

Bağırdım, nefes nefese kaldım ve beni bitirmesi için çırpındım. Zalim olduğunu biliyordum ama bu acı vericiydi.

"Hâlâ gücün olduğunu mu sanıyorsun, Cara?" diye alay etti tekrar hareket ederken.

Onu görememek beni kızdırıyordu ama giysilerin hışırtısını duyduğumda kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Daha fazla su sızdırdığıma yemin ettim, onu amıma bakarken hayal ettim, sırılsıklam ve onun alması için geniş açık.

"Sessiz kalıp bana cevap vermemek mi istiyorsun?"

Yatağa geri sürünürken yatak eğildi. Kıllı, sert kalçalarının sürtünmesi bacaklarıma baskı yapıyor, beni daha da açılmaya zorluyordu.

Koca sikini içime soktu.

Gerginleştım, öne doğru kıvrıldım ve acımasız itişiyile kavisler çizdim. Beklememişti. Kendini çentikleyip beni uyarma zahmetine girmedı. Sonuna kadar soktu ve fazladan bir sürtünme daha eklemek için kalçalarını bana doğru bastırdı.

Daha yüksek sesle haykırarak, nefes almak ve teslim olmak için mücadele ettim. Bedenim benden bir adım öndeydi. Kaygandım, uyarılmışlığımla sırılsıklam olmuştım. İçeri kaydı, beni hızla gerdi ama hazırlıksız değildim. Beni açmaya çalıştı ve ben de onu derinlemesine emdim.

Ama aklım...

Mücadele ettim. Bu güç oyununa karşı mücadele ettim, onun söz konusu olduğu yerde asla sahip olamayacağımı biliyordum. Kendimi bırakma ve ona sadece bilmek istediğı şeyi söyleme dürtüsüne direndim.

Vücudunun benimkine karşı amansız ve sert darbeleri arasında ezilirken, düşünmeye ve tutarlı kalmaya çalıştım. Bu, ağzımdan bir şeyler kaçırmak için ideal bir zaman değildi. Beni onunla evlendiren anlaşmanın ayrıntılarını paylaşacak kadar kontrolümü kaybetme riskini göze alamazdım.

Ve sonunda, her şeyi unuttum. Düşünmeyi. Planlamayı. Endişelendim. Hiçbiri mümkün değildi.

Acı verici itişlerin ve klitorisime karşı acımasız öğütmelerin dalgası altında zorlandım, sadece hissedebiliyordum. Parçalanma ve dağılma ihtiyacı altında boğulurken, sır olarak saklamak zorunda olduğum şeyin izini kaybettim.

Göğüslerimi kavradı, o kadar sert sıkıyordu ki, oradaki morlukları ve izleri hiç kaybedip kaybetmeyeceğimi merak ediyordum ve tutuşunu bana daha

hızlı çarpmak için kaldıraç olarak kullandı.

Her şeyi kaybettim. Akıl sağlığını. Bağımsız kalma ve ona teslim olmama ihtiyacımlı. O beni her şeyden kurtardı.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımla onun sikini sağarak boşalırken, zihnimde acı çekmemi sağlayan bağları kopardı.

Teslim oldum ve acı ve işkence dolu bekleyişten sonra çok sıcak ve zor kazanılmış zevk dalgasına bindim.

Yalnız değildim. Beni takip etti, sanki bedenlerimiz arasındaki en ufak bir boşluğun menisinden bir damlanın kaçmasına izin vereceğinden korkuyormuş gibi aleti seğirip daha da yukarı çıkarken sıcak dölleri içime akıttı.

"Değilsin," diye homurdandı, göğüslerimi serbest bırakırken sertçe nefes alıyordu. "Asla güce sahip olamayacaksın. Benim karım olarak değil."

O kadar sert boşalmanın verdiği coşkuyla hıçkıra hıçkıra ağladım. Ne söylediği umurumda değildi. Henüz *düşünemiyordum*.

"Ve benden tek bir sır bile saklamayı unutacak kadar akıllıca davranacaksın."

Çekildi ve tekrar, salya sümük akan dölleri amıma geri itti.

Parmakları hassas etime doğru kayarken dudaklarımdan uzun, alçak bir inilti çıktı.

"Tek istediğim bana istediğimi vermek için buradasın," diye hatırlattı ayağa kalkarken, yatağın üzerindeki ağırlığı kaymama neden oldu.

"Başka bir şey yok."

DECL AN

C Ara odamda kalmadı. Gömleğini ve s tyenini görebileceği şekilde aŗađı iterek ayağa kalktıktan sonra benimle göz teması kurmaktan kaçındı. şu an için onu daha fazla zorlayacak enerjim yoktu, Temizlenmek için banyoya yöneldim.

Gitti. Ben duŗtayken kapının kapandığını duydum ve peŗinden gitmeyi d ŗ nd m.

Planım orgazmını engellemek ve bana neden bahsettiğini anlatmasını sağlamaktı ama ikimiz de orada kaybetmiŗtik. Sert dokunuŗuma verdiği mükemmel tepkiyle onu boŗaltmanın cazibesine kapılmıŗtım. Ve konuŗma yeteneğini bile kaybetmiŗti.

Sikerler. Onu yatakta kovalamak bir şeydi. Beni peŗinden koŗturacak güce sahip olduğunu d ŗ nmesine izin vermek, tahammül edemeyeceğim bir şeydi.

Ama pa ayı kurtaramamıŗtı. Onu bir kez daha aramayı ve ne hakkında mırıldandığını öğrenmek istemeyi planlıyordum.

Anlaŗma mı? Ne anlaŗması?

Ona güvenmek için hiçbir nedenim yoktu. Onu tanısam bile. Birbirimize yabancı olmasak ve birbirimizi biz yapan tüm detaylardan habersiz olsak bile, ona şüpheyle yaklaŗamayacak kadar  etin bir ge miŗim vardı.

Erin bana yalan söyledi ve beni aldattı. İlişkisi yeterince kötüydü. Sevgilisinin bebeğini taşımak daha da kötüydü. Tüm yalanları ve ikiyüzlülüğü sonunda onu öldürttü. Bu da babama bir varis bırakmamın önünde bir engeldi.

Sonra Caitlin. O da daha iyi değildi. Kendini öldürmeden önce toplam üç ay karım olmuştu. Bu süre zarfında yüzüme karşı yalan söylemiş ve benimle bu hayatı yaşayabilecek bir kadınmiş gibi davranmıştı. Başlangıçta benden ve dokunuşlarımdan kaçmış, gözyaşları içinde ona çok sert davrandığımı iddia etmişti. Yine de beni manipüle etti ve benim acımasızlığımla başa çıkabileceğine beni ikna etti. Nasıl yumuşak ya da narin olunacağını bilmiyordum. Ben sert bir adamdım ve ona göre sevişirdim. Karanlık ruhum sadece bu şekilde işliyordu.

Caitlin bana bir mafya eşi olmak için yeterli olduğunu söylemişti ama değildi. Akıl sağlığı konusunda dürüst olamayacak kadar korktuğu için kendini öldürmüştü. Sağlığı hakkında sorular sordum. Özel doktorumuz doğurganlığını takip ederken onu kontrol ettiğinde sağlığını sordu. Sorulduğunda, açıkça yalan söyledi ve akıl sağlığı sorunu olduğuna dair hiçbir belirti vermedi. Dürüst olsaydı, ona ihtiyacı olan bakımı sağlamak için en iyi yardım için ödeme yapardım. Ama hayır.

Sahtekârlık, gelinim olarak seçtiğim kadınlarla benzerlik gösteriyordu.

Eğer Cara benim üçüncü vuruşum olmaya çalışıyorsa, beni mahvetmek için herhangi bir planı varsa, bunu şimdi öğrenmeliydim, sonra değil.

Bahsettiği anlaşmanın ne olduğunu sormak için beklemesi gerekecekti.

Giyindikten hemen sonra Ian beni buldu. Paylaşması gereken haberler hoş değildi.

Kaşlarını çatmam üzerine başını salladı. "Biliyorum, biliyorum.

Zamanlama çok kötü." "Şehirden *yeni* döndüm," dedim ona.

"Ve burada, Cara'nın yanında olman gerektiğini biliyorum."

Yanında değil. Onun içinde.

"Ama adamlar seni soruyor." İç

çekerek başımı salladım.

Düşmanlarımız her zaman doğrudan benimle uğraşmayı tercih ederdi ve Sullivan'ın adamları benim yerimde durmaya çalışmaktan daha iyisini bilirlerdi. Bir yandan bunu tercih ediyordum çünkü rakiplerimizi öldüren ve suç dünyasındaki aptallara bir ders veren kişi olmayı asla umursamadım.

Şiddetle büyüdüm. Ve bunu sunmakta iyi idim.

Ama öte yandan, geçirdiğim uzun haftadan sonra bir mola vermek istedim.

Uyumak için çok fazla.

Cara'ya veda etmeye zahmet etmedim. Aramızdaki konuşmalar pek düzgün gitmiyordu ve ona nerede olduğumu söylemeye ihtiyacım olduğunu düşünmüyordum. Bilmem gereken tek şey, ben şehirdeki bu yeni iş bölümünü hallederken onun beni burada bekliyor olacağıydı.

Sonraki birkaç gün içinde eşimin sadece evimde dönebileceğim bir varlık olmadığını fark ettim.

O da aklımdaydı.

Şehirde tutulduğum her gün ve gece, kızgınlığım daha da arttı.

Yine de o anlaşmayla neden bahsettiğini bilmek istiyordum. Sanki benimle bir anlaşma yüzünden evlenmiş gibi konuşuyordu. *Anlaşmamız mı?* Altı ay içinde onu bırakacağımı söyledikten sonra elini sıkıştığını hatırlıyorum. Bırakmayacaktım. Ondan asla vazgeçmeyecektim. Yaşayacak ve bebeğimi taşıyacaktı.

Benimle daha fazla ay geçiremeyeceğini mi söylemek istedi?

Malikânedeki izolasyondan sıkılıp yorulabileceğini tahmin ediyordum ama kaçmayacağını bildiğim için ona güvenemiyordum.

Ve her halükarda, bana arkadaşlığımı ve dokunuşumu ne kadar çok istediğini gösterdi. Çok seksi ve açık, savunmasız ve benim için.

Ne kadar iyi hissettirdiğine dair anılarımı durduramıyordum. Daracık amcığı sikimi ne kadar tatlı bir şekilde sarmıştı. Çıgıllıkları kulaklarıma ne kadar güzel geliyordu.

Onun benim olduğunu bilerek, döllerimi içine akıtmanın zevkinden asla bıkmayacaktım. Asla başkasının olmamıştı. Cara aitti

ve onu aklımdan çıkaramıyordum.

Spor salonumda yine serserilik yapan Boyle'larla buluştuğum sırada değil. Çaldığımız paradan biraz daha alabileceğini düşünen bir fareye işkence ederken değil.

Ve şehirdeki evimde uyumaya çalışırken, yalnızken ve onun anısıyla tahrik olurken değil. Huzursuz ve ona tekrar tekrar dalma ihtiyacıyla doluyken.

Ve bundan vazgeçeceğimi mi düşündü? Onu benden uzakta bir bağımsızlık duygusuna teslim edeceğimi mi?

Hayatta olmaz.

Dokunuşumla canlanmıştı. Orgazmıyla parçalanırken benim için titredi ve titredi. Her ne kadar beni etkilemiş, onunla birlikte boşalmak için beni acele ettirmiş olsa da, benim ağır elime *ihtiyacı* olduğundan şüpheleniyordum. Boşalmak için benim baskınlığıma güveniyordu.

Bekaretini yeni kaybetmiş saf bir masum gibi değil, deneyimli bir fahişe gibi ona verdiğim her şeyi aldı. Acı verdiğimde itiraz etmedi. Bir kez bile dokunuşumdan korkmadı.

Bunun yerine, daha fazlası için yalvarıyor gibiydi.

Arabama binerken kendi kendime "Sabırsızlanıyorum," diye homurdandım.

Diğerleri karnını deştığım fareyi temizlemekle uğraşabilirdi. Şu anda aklımda başka planlar vardı.

Ve buna karımı itmek de dahildi. Ona daha fazlasını verirdim. Onu daha sert siker ve sınırlarını zorlardım.

Her seferinde. Her seferinde. Hamile kalana kadar onun küçük amcığının dinlendirmeyi reddettim.

Yine de eve dönerken *nedenini* merak ettim. Neden benimle evlenmeyi kabul etmişti ki?

Artık bir önemi yoktu ama gerekçesini bilmediğim için kendimi kandırılmış hissediyordum. Onu tanımak için ne sabrım ne de boş zamanım vardı. O diplomatik

Ian'ın sahip olduğu çekicilik. Kardeşim başkalarıyla rahatça konuşabiliyordu ama ben yumruklarımın benim yerime konuşmasını tercih ediyordum.

"Benden nefret ediyor."

Bu kısmı mırıldandığında onu doğru duymuştum. "Peki, neden?"

Shane Murray, Saoirse yerine benimle evlenmesi için ona bir şeyler yapmış olmalıydı. Malikâneye doğru giderken ne olduğunu anlayamıyordum.

Adam beş parasızdı. Parası vardı, daha doğrusu parası olduğunu gösteren bir yaşam tarzı vardı ama gücü yoktu. Bize geri ödeme şansı yoktu ve şimdi onun borcunu düşününce anlaşmamızı değiştirmeye karar verdim.

O şerefsiz ödemeli. Yıllardır bize borcunu ödemekten kaçınıyordu ve kızını evlendirmiş olmama rağmen anlaşmayı da değiştirmiş gibi hissediyordum. Ona borçlarının silineceğini söyledim ama bunun nedeni Saoirse'yi alacağımı düşünmemdi.

Eğer Nora -ve dolayısıyla Cara- Boyle'larla akrabaysa, Murray aslında bana kazık atmıştı.

"Benim nöbetimde olmaz," diye homurdandım.

Telefonuma uzanıp Ian'ı aradım ve arabayı sürerken hoparlörü açtım.

"Ona baskı yap."

Ian bana soru sormadı ama her zaman yaptığı gibi atlayıp gitmek konusunda isteksiz görünüyordu.

"Yalan söylüyor. Ya da bir şey saklıyor. Bunu biliyorum," dedim ona. "Ama ne önemi var ki? Sen Cara'ya sahipsin."

Başımı salladım. Yaptım. Ama ne pahasına? Burada çok daha fazlası olduğu ve bana ve aileme karşı kimin komplo kurduğuna dair ayrıntıların hoşuma gitmeyebileceği şüphesinden kaçamıyordum.

"Pekâlâ." İcini çekti. "Ona borcun hâlâ ödenmemiş olduğuna dair bir mesaj göndereceğim. Yani, belki ona bir indirim falan teklif ederim..."

"Her neyse." Umurumda değildi.

"Şimdi eve mi gidiyorsun?" diye sordu.

"Evet." *Bebek yapma zamanı. İlk ve son kez.*

"Daha önce Riley ile konuşuyordum," dedi.

"Ve?"

"Cara'nın Frank'ten telefonunu geri istediğini duymuş." Gözlerimi devirdim. "Zor iş."

"Ona vermenin bir zararı olacağını sanmıyorum," diye savundu. "Şimdi yumuşayacak mısın, kardeşim?"

Öfkelendi. "Seninle kıyaslandığımda ben hep yumuşak kaldım."

"Ne fark eder ki? Eğer onu alması için birini araması konusunda endişelenmeme gerek kalmazsa, aklıma takılmayacak tek şey bu olacak."

O kıkırdadı. "Gel üzerinde. Arayın biri için seç onu Yukarı mı? Mesela habersiz bir ziyaretçinin kaleye yaklaşmasına izin verilir mi?"

Haklıydı ama pes edecek kadar gevşek değildim.

İçten içe kaçmayacağından şüpheleniyordum. Onun kaçma riski konusunda fikrimi değiştirdiğimi düşünmesine izin veremezdim, ama şimdi benimle en az altı ay kalma niyetiyle evlendiği izlenimini edindiğim için, sözünden döneceğinden şüpheliydim.

Bir sebepten dolayı benimle evlenmek istedi. Bir şeyde bir motivasyon görüyordu ve bu her neyse, bahse girerim onu benimle evli *tutacaktı*.

Belki de kaçmaya hevesli değildi.

O telefonu ona geri vermek beni öldürmez.

Ama bu şekilde dengede kaldım. Güçlüydüm, beni engelleyemeyeceğini biliyordum.

"Bunu düşüneceğim. Sonra görüşürüz."

Şimdilik sevişmeye odaklanmalıydık. Karnı çocuğumla şişene kadar durmadan sevişmeye niyetliydim. Karanlığıma katlanabileceğini ve sert olma ihtiyacımı karşılayabileceğini bilmek sadece bir bonus oldu.

CARA

I yalnızdı. Tekrar.

Kocamın, bir kadının hamile kalması için genellikle birden fazla kez hamile kalması gerektiğini anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Normal bir kadın.

Zaten gebe kalma şansım yoktu, ama yine de bir adam sadece haftada bir kez denediğinde bir varisi olmasını bekleyebilir miydi?

Annemin babamdan şehirde daha uzmanlaşmış tıbbi bakım için ödeme yapmasını talep ettiği o zamandan beri, çocuk sahibi olma olasılığımın çok düşük olduğunu ya da neredeyse hiç olmadığını biliyordum.

Doğurganlık konusunda gerçek bir şansım olmadığını bilmek geleceğime ilişkin görüşlerimi şekillendirdi. Hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı düşünmedim ve bir kez bu düşünce aklıma geldiğinde -henüz genç bir delikanlıyken- kendimi hiçbir zaman güzel, büyük bir aileye sahip olma fantezilerine kaptırmadım.

Bu kocaman evde, bu muhteşem şatoda kimsem olmadan kalırken, Declan'ın buraya bir çocuk eklemenin nasıl bir şey olacağını hayal ettiğini merak ettim. Bir dadı tutar mıydı? Kendi kanından ve canından olan çocuğuna mesafeli durup onu yetiştirmek için uzman bir personel mi tutacaktı? Çünkü adam hiç burada değildi. Hiçbir zaman. Bir günden fazla kalmak için hiçbir hamle yapmadı.

İlk başta bunun benim yüzümden olduğunu düşündüm ve düğünümüzde bana davranış şeklinden de belli oluyordu. Acaba benim

varlığımdan kaçınmak mı istiyordu?

Yine de benimle herhangi bir şekilde bağlantılı olduğunu hatırlatması çok korkunçtu.

Belki de sadece o kadar meşguldü. Bu şato büyük olduğu kadar eskiydi ve çok pahalı görünen her türlü eşyayla doluydu. Saatlerden yan masalara. Avizelerden yemek için konulan çatallara kadar. Birden fazla kez, koridorlarda ve birçok salonda, muhtemelen müzelere ait olan sanat eserlerine tembelce bakarak saatler geçirdim. Bunların hepsi bir servete mal olmuş olmalıydı ve Sullivan isminin büyük bir zenginliği temsil ettiğini anladım. Ve bu zengin statüye ulaşmak için çalışmak zorundaydılar, değil mi?

Sen öyle san.

Çiftlikte kendimi yıpratacak kadar çalışmış olmama rağmen elimizde pek bir şey olmamasını ironik buluyordum.

Belki de Declan öyle bir adamdı. Bir işkolikti ve öyleyse bile bu beni ilgilendirmezdi çünkü ben bir kısıraktan başka bir şey değildim. Ya da o öyle sanıyordu.

Bir öğleden sonra, ince esmer kadını mutfakta buldum. Riley, aşçının ona Riley dediğini duydum. Küçük bir aşçı. Hizmetçi mi? Tüm unvanları bilmiyordum. O şişman kadın ve yaşlı, huysuz adamın baş aşçıları olduğunu biliyordum. Ve beni kendi alanlarında görmekten hoşlanmıyorlardı. Ya buradaki ana yemek hazırlayıcıları olarak görevlerine ve rollerine sıkı sıkıya sahip çıkıyorlardı ya da bana güvenmiyorlardı. Belki de beni bu evde çizginin diğer tarafında tutmak zorundaydılar. Personel aileye karşı. Ya da hapsedilmiş misafirler. İkisi arasında bir yol yok gibiydi ama Riley bana bakınca beni kovacak kadar küstahlaşmayacağını umdum.

Tanrı aşkına, konuşabileceğim tek bir kişi olması delirmemi engelleyebilirdi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, yeni kuruladığı bir tabağı yere bırakırken.

"Sadece sıkıldım." Omuz silktim, bu hareketin beni daha yaklaşılabılır ve tehditkâr olmayan biri gibi göstereceğini ve böylece beni kovmayacağını umuyordum.

Kaşları havaya kalktı. Şaşırmış gibiydi, sanki tüm ihtiyaçları karşılanan bu büyük evde birinin sıkılması saçma olurdu.

"Evet." Başımı salladım. "Çok sıkıldım."

Dudaklarında bir gülümseme başlangıcı belirdi.

"Buraya gelmeden önce meşgul bir insandım." Ve şimdi kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Annemi ve çiftliği özlemekten başka. Ya da Declan beni çiğ çiğ sikerken neden bu kadar iyi hissettirdiğini merak etmekten başka.

"Ne yapmakla meşgulsün?" diye sordu.

Gözlerinde bir merak pırıltısı gördüğüm için minnettar ve mutluydum.

Ian ve Declan o gece yemekte bana ailem hakkında sorular sorduklarında kendimi şüpheli gibi hissettim. Sanki bilgi almak için işkence edilecek biriymişim gibi. Şüphesiz bana karşı kullanmaya çalışacakları bir bilgi. Bu personelle yüzleşirken, onun sadece beni merak ettiği varsayımına takılıp kaldım.

"Eskiden bir çiftlikte çalışırdım."

Bir kez daha şaşırmış görünüyordu, daha geniş gülümsüyordu.

"Gerçekten mi? Bir çiftlik mi?" "Bir koyun çiftliği."

"Oh..." Sırıttı ve tüm yüzü aydınlandı. "Küçük kuzuları hayal edebiliyorum."

Evet, şu anda bir tanesine bakıyorsun. Declan kurtken ben de öyle hissediyordum.

"Ellerimle çalışmaya ve dışarıda olmaya alışkınım." Kendimi mutlu hissetmediğim halde gülümsemek için çaba harcamadım. Eminim sadece konuşuyormuşum, şikayet etmiyormuşum gibi görünmek için uzun bir yol kat edecekti, ama biriyle sadece konuşmak çok iyi hissettirdi. Başımı çevirerek dışarıdaki gri gökyüzüne baktım.

Sanki bizi burada yakalayacak biri olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyormuş gibi mutfağa göz gezdirdi. Bu, personele beni görmezden gelmeleri talimatı verildiği yönündeki tahminimi doğruladı.

"O zaman bahse girerim burada kafayı yiyorsundur, ha?"

Başımı salladım. Annem için endişelenmekten ve onun iyi olup olmadığını merak etmekten mi yoksa gerçek bir amacımın olmamasından mı yarı deli olduğumu bilmiyordum,

Çiftlikte çalışmak gibi. Buraya ait değildim. Kendimi bir yabancı gibi hissediyordum. Ve önümüzdeki beş ay ve iki hafta bana sonsuzluk gibi geldi.

"Yine de başa çıkması çok daha kolay bir eş olduğunu söylemeliyim." Benimle bu kadar rahat konuşabildiği için sersemlemiş gibi aptalca bir gülümseme takındı.

"Başa çıkması *kolay* bir eş miyim?" Güldüm. Declan'ın aynı fikirde olacağından şüpheliydim. "Ben *senin* karın değilim."

Kıkırdadı, alaycılığımdan rahatsız olmamıştı. "Biliyorum. Evin hanımını kastetmiştim." Sonra ofladı pufladı. "Ben de evleneceğimden şüpheliyim."

Kaşlarımı kaldırdım ve daha sert güldüm. "Ha! *Ben* de öyle düşünmüştüm."

Ayıldı. "Bu ailelerdeki evliliklerin doğası böyle. Kimse evleneceğini düşünmez, ama sonra evlenmek üzere ayarlanırlar."

"Declan daha önce evli miydi?"

Aklıma geldiği anda bu düşünceden nefret ettim. Kıskanç değildim. Adam benden en az on beş yaş büyüktü ve geldiğimde içinde bulunduğum bakır halime k ı y a s l a açıkça deneyimliydi. Elbette başka kadınlarla da birlikte olmuştu. Gittiği zamanın yarısında, bahse girerim etrafta düzüşüyordu. Bunun üzerinde durmamaya çalıştım. Bazen bu endişeli varsayımı zihnimden atmak zorunda kalıyordum.

İki parmağını kaldırdı.

İki kez mi?

Declan'ın daha önce iki kez evlendiğini öğrenmek beni tedirgin etti. Beni onlarla karşılaştırmaya mı çalışıyordu? Diğer eşleri neye benziyorsa ben de ona benziyor muydum? Neden uzun sürmemişlerdi?

Aklımda pek çok soru vardı ve sorarak Riley'yi bunaltmak istemiyordum.

Ben de Declan'a bağlı kalmayı planlamamıştım. Elimi sıktı ve sadece altı ay birlikte olmamız gerektiğini söyledi.

"İki kez mi?" Ben sordum.

Başını salladı, kollarını kavuşturdu ve kalçasını tezgâhın çıkıntısına dayadı.

"Declan'ı tanıyor musun ya da burada o kadar uzun süredir mi çalışıyorsun?"

"Evet. Çocukluğumdan beri burada çalışıyorum. Her neyse, önce Erin vardı. Onu aldattı."

Vay canına. "Bir muhafızla mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. İtalyan bir adamla birlikte oldu. Adını hatırlamıyorum. Oradaki mafya ailelerinin arasında kayboldum."

Gözlerimi kırptım. "She-Erin'in evden çıkmasına izin mi verildi? Bu adamla buluşmak için mi?" "Evet."

Omuzlarımın çökmesine izin verdim. "Lanet olsun. Keşke dışarı çıkabilseydim."

Güldü. "Declan'ın senin dışarıda dolaşmandan neden bu kadar tedirgin olduğunu anlamıyorum. Sanki muhafızlar her zaman dışarıda değil, tüm arazide devriye gezmiyorlar."

Telefonumu da aldığını söylesem ne düşünürdün merak ediyorum. Riley'nin sadakati vardı. Burada çalışıyordu. Ama benimle konuşmak için açık fikirli olmasını takdir ettim.

"Yani, önce Erin onu aldattı," diye tekrarladım.

"Evet. Declan'ı aldattı. Onu aldattı, sevgilisinden hamile kaldı ve sonra sevgilisi onu öldürdü çünkü Declan'ı terk etmedi ama bebeğini taşıyordu." Elini havada salladı. "Büyük bir dramdı."

"Vay be." Bunu beklemiyordum.

"Evet, sonra Caitlin vardı. Berbat biriydi. Ona katlanamazdım." Gözlerini devirdi. "Beni yanlış anlama. Seninle konuşmak benim için sorun değil ama ne seninle ne de Aile'yle kaynaşmamam gerekiyor."

"Benimle karıştırmak mı?" Bir kez güldüm. "Sanki kraliyet prensesi ya da özel bir şeymişim gibi."

"Sullivan kardeşlerden biriyle evlisiniz. Pek çok kadın bu ailenin güvenliğini kıskanır."

Aynı fikirde olmamayı kabul ederek içimi çektim.

"Caitlin mızdı. Ve muhtaç. Ve tam bir yalancıydı. Beni konuşturmak için bir şeyler uydurur, sonra da başımı belaya sokmaya çalışırdı. Bana, personele, hatta Aileye karşı aldatıcı davranıyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. Açık konuşmayı tercih ederim."

"Evet. Dürüst ve açık sözlü."

Başını salladı. "Evet. Her neyse, o da gitti."

"Ona ne oldu?" Eğer Declan'a yalan söylediyse, bunun onun için ne kadar kötü sonuçlandığını hayal edebiliyorum.

"Kendini öldürdü."

Çenem düştü. Bir dakika boyunca aşçı yardımcısına baktım ve bunu kafama yerleştirmeye çalıştım. Ben Declan'ın ilk karısı değildim, ikinci karısı da değildim. Üçüncüydüm ve ilk ikisinin sonu iyi bitmemişti.

Bu hızla gidersem, her an Ölebilirim.

Riley'nin dedikodusu bitmemişti. "Sanırım bu yüzden Donal-Dec ve Ian'ın babası

-Dec'in ona bir varis verecek kadar uzun süre yanında tutacak bir kadın bulamayacağından korkuyordu."

Ona *öyle mi düşünüyorsun* anlamına gelen kuşkulu bir bakış attım.

"Ve Dec... geçinmesi kolay bir adam değil. Pek çok kadın korkar. Kavgaya, huysuzluğa ve pisliğin teki olmaya o kadar alışmış ki." Onun hakkında saçma sapan konuşmanın rahatlığıyla sırtıttı. "Yani oraya gidip kolayca bir eş bulabilecek gibi değildi."

Farkındaydım. Bunu düşünmem için bana ültimatı verilmesi gerekiyordu. Ama aldığı buydu. Karma ve hepsi. Riley ona pislik demekte haklıydı ve hangi kadın onu isterdi *ki*?

"Sanırım Declan'ın seni burada tutmaya bu kadar hevesli olmasının nedeni de bu."

Kaşlarımı kaldırdım ve donuk bir ifadeyle ona baktım. "Beni bu kalede tutsak edecek kadar mı?"

"Bence bu biraz aşırı. Yani, dediğiniz gibi, bahçede falan dolaşacak olsanız, kaçacak haliniz yok. Her şey korunuyor ve izleniyor." Gözlerini kıstı ve yüzünü buruşturdu. "Ona bahçede yürüyüp yürüyemeyeceğinizi sormayı düşündünüz mü?"

Bir kahkaha attım. "Hayır. Ve ondan hiçbir şey istemeye niyetim yok. Üzerimde bir etkisi olmasını istemiyorum." Ne kadar az güce sahip olduğumun fazlasıyla farkındaydım ve ona başka bir şekilde bana karşı daha fazla koz kullanması için bir bahane daha vermeyi planlamıyordum.

"Riley!" Baş aşçı içeri girdi ve bağırdı. Sanki bir köpeği tehditten geri çağırıyormuş gibi ellerini sert bir şekilde birbirine vurdu.

Riley bana gözlerini devirdi. Dönmeden önce fısıldadı, "Güzel konuşmaydı. Dedikodu yapmak için başka bir zaman buluruz." Göz kırptı ve bu aptalca ifade küçülen kalbimi ısıttı.

Benimle konuştuğu için genç aşçının başını belaya sokmak istemediğimden mutfaktan çıktım. Kendi şirketime döndüğümde bir öfke ve hayal kırıklığı çukuruna düştüm.

Declan'ın ne kadar acımasız bir pislik olduğunu ilk elden gördüm ve hissettim. Ve Keira'nın Saoirse'nin onunla uğraşmak zorunda kalması yerine benim bu istenmeyen canavara gelin olmamı istemesi beni çok kızdırmıştı.

Ben lanet olası bir kurbanlık kuzuydum.

Odamda durmuş, büyük pencerelerden dışarıya, uçsuz bucaksız toprakların üzerindeki berrak ama kasvetli gökyüzüne bakarken hiddetlendim ve ruh halimin giderek daha da kötüleşmesine izin verdim.

Ama iyi bir amaç için. Bunu hatırlamak için savaştım. Bunu annem için yapıyordum. Daha iyi, daha güvenli bir gelecek için.

Declan geldiğinde, dönmeye zahmet etmedim. Hiçbir uyarı yapmadan geri dönmüştü.

"Cara."

Onunla yüzleşmek istemediğim için gözlerimi pencerelere diktim.

Adımı son kez böyle derin ve açlıkla dolu bir şekilde söylediğinde, onu istediğimi düşünecek kadar aptaldım. Bedenim onu arzuluyordu ama bu kadardı.

Beni başka bir şekilde etkilemesine izin vermeyi reddettim. Riley'nin dedikodularından anladığım kadarıyla kadınlar onun için vazgeçilebilirdi. İlk günden beri beni umursamadığını açıkça belli etmişti. Ben onun karısıydım. Ben sadece becerilecek bir beden, hamile bırakabileceğini düşündüğü bir kadındım.

"Cara?"

Odanın içine doğru yürüdü. Ayak sesleri cilalı ahşapta uğursuz bir ses çıkarıyordu ama ben dönüp ona baktığımda durdular.

Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, bir tur daha seks yaparsam, ona hamile olmadığımı o kadar çabuk gösterebilirdim. O da tekrar gidebilirdi.

"Evet, evet," dedim gömleğimin düğmelerini açarak. Kaşlarını çattı, beni izliyordu.

Sesimi donuk tuttum. Sıkıldım. Kayıtsız, çünkü öyle olmak zorundaydım. "Bir an önce bitsin bari," diye düşündüm alaycı bir tavırla, gömleğimi biraz daha açtım ve kot pantolonumun düğmelerini çözdüm.

"Ne?" Yaklaştı ve bana şüpheli bir bakışla baktı. "Ne demek *ne*?"

Tersledim.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi devirip fermuarımı açtım. "Soyunuyorum. Görevimi yapıyorum." "*Bitirmek* mi?" diye hırlayarak meydan okudu.

Başımı salladım. "Belli ki." Kahretsin, farklı görünüyordu. Yorgun ama yıpranmamış. Çenesinde uzayan kirli sakal onu daha sert gösteriyordu ama elmacık kemiğindeki yeni sıyrık beni bir şekilde sempatik hissettirmekle tehdit ediyordu.

"Hayır." Gömleğimi kavrayıp tekrar üzerime çekerken yüzünü yere kilitledi ve bana metanetli bir maske gösterdi.

Ağzımı açıp kapadım. *Ne?* Şimdi beni becermek istemiyor muydu? Onca zaman amacımın ne olduğunu tekrarladıktan sonra mı?

Beni reddettiği için duyduğum öfke ile beni istemediği için yaşadığım hayal kırıklığı arasında gidip geldim. Parmak eklemleri göğüslerime sürtünüp tenime dokunduğunda, ona duyduğum o tanıdık arzusun sızısını hissettim.

O benimkini reddedebilirken benim onun bedenini arzulamamdan utanarak ve sinirlenerek ona baktım ve neden şimdi işleri değiştirdiğini öğrenmek için bekledim.

"Hayır mı?" Ben de küstahça karşılık verdim.

Gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirdi, hâlâ bakışlarımla buluşmuyordu ve her zamanki gibi soğuktu, kot pantolonumun fermuarını çekti ve onları da yeniden dğmeledi.

"Hayır," dedi, sonunda koyu kahverengi bakışlarını bana kaldırarak.

Sonra kafamı daha da karıştırdı, elimi tuttu ve beni odadan dışarı çıkardı.

DECL AN

G *Bitti mi?* Koridorda yürürken kaşlarımı çatarak ona baktım.

Sıktır et. Bu işin üstesinden gelemeyecektim. Bir angarya gibi değil. Onu becermek artık bir iş değildi. Geçen sefer benim sert yöntemlerimden ne kadar etkilendiğini gösterdikten sonra olamazdı.

Onun bana kendini sunduğunu görmek beni heyecanlandırmalıydı. Beni heyecanlandırmalıydı. Ama ona neredeyse tecavüz ettiğim ilk seferden farklı olarak, geçen sefer bana hediye ettiği yavaş teslimiyetinden daha fazlasını istedim. İsteksiz ama aktif bir katılımcı olduğunda, vücudu inkar edemediği arzusuyla ona ihanet ettiğinde.

Merdivenlere varmadan önce, "Şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi. "Sen beni becermek istemiyor musun?"

"Hayır." Gülümsememi gizlemek için dişlerimi alt dudağıma bastırdım. Aşağılanmıştı. İncinmişti. Ona hayır dememe bu kadar sinirlenmesi beni eğlendirmişti.

"Şu anda değil," diye ekledim.

Ve bu şekilde değil. Cansız, duygusuz bir oyuncak bebek gibi, ilgisiz ve bağısız bir şekilde acı çekmeye çalışırsa lanetlenirdim. Artık teslim olduğunda ve kendini gösterdiğinde ne kadar muhteşem ve tutkulu olduğunu biliyordum.

Bana karşı duyduğu tahrikin derinliği karşısında her şeyi istiyordum. Ondan her şeyi almayı planlıyordum ve *bunu başarmak* artık geğerli olmayacaktı.

Yine benim için çığlık atardı. Onu test eder ve kızdırırdım. Onu bir kez daha acı ve zevk arasındaki sınır çizgisinde dans ettirirdim. Birçok kez daha.

"*Bu işi bitirmek* istemiyorum."

Merdivenlerden inerken başını bana doğru çevirdi ve ters ters baktı. "Bunun için buradayım, değil mi? Senin oyuncuğın olmak için mi?"

Onu kollarımın arasına aldım ve sırtı birinci kattaki duvara çarpına kadar döndürdüm. "Karım olmak için buradasın." Başımı eğererek, onu persem ne yapacağını merak ettim. Dğnmzde çok utangaçtı. Ya şimdi?

Daha fazla eğildiğimde göz kapakları titredi. "Dedin ki..." Yutkundu ve sonra dudaklarını yaladı. "Karının kim olduğu umurunda değil demiştin. Sen de beni umursamıyorsun, o zaman neden bunu aradan çıkarmayalım? Sonra tekrar gidebilirsin."

Yüzündeki inatçı ifadeyi fark ettim; somurtma değil, daha çok sırtıtma gibiydi. Onu yüzünden öpme isteğimle savaştım.

"Gittiğimde hoşuna gidiyor mu?"

"Ne fark eder ki?" Kıpırdanıyor, benden ve onu duvara nasıl kafeslediğimden kaçmaya çalışıyordu. "Ne olursa olsun bana istediğini yapacaksın."

"yle mi?" Başımı onunkine sürtmek için yaklaştırarak sordum. Bacağımı onunkilerin arasına sıkıştırırken dudaklarım yanağına, kulağına doğru fırçaladı. Kalamı göbeğine doğru itip hafıfe gıcırdataarak kulak memesini emdim. "Yoksa beni özlüyor musun?"

Kaba bir kakhaha attı. "Kaıracak ne var ki?"

Kalamı bacaklarının arasına daha sert iterek klitorisine daha fazla sürtünme sağladım. "Sen söyle."

"Neyi zlediğimi bilmek ister misin?" diye ateşli bir şekilde meydan okuyarak beni geri itti.

Nefes nefese kalışına sııttım, zaten bu hafif sataşmadan çok tahrik olmuşum.

"Mahkum olmamak. Dışarıda olmak. Meşgul olmak ve böyle boş durmamak." Gözleri öfkeyle parlıyordu ve onun dünyadaki en seksi, en alingan kadın olduğuna yemin edebilirdim.

"Peki bu işi bitirmek istediğini söylediğinde, bunun yerine ne yapmak için acele ediyorsun?" Sııttım. "Pencereden dışarı bakıp huysuzlanmak mı?"

"*Sana* bakmaktan daha iyi. Özellikle de benimle oyun oynamanın ve benden istediğin tek şey için beni reddetmenin sevimli ve komik olduğunu düşündüğün zaman."

Başımı salladım. "Seni reddetmiyorum." Bir adım daha yaklaştım, onu kavradım ve avucumu tümseğine bastırdım. "Seni becereceğim." Ayrılmadan önce onu hafifçe tokatladım. "Ama benim şartlarımla, karıcığım."

Kadın hırladı. "Sen ne dersen *kocacığım*."

Kıkırdadım ve tekrar elini tuttum. "Şimdi alışmaya başladın."

Ona neden benimle birlikte olmasını istediğimi, sıkılmış gibi davranmamasını istediğimi söylemeyecektim. Ne de bu aptalca, dırdırcı, onun hakkında daha fazla şey bilme ihtiyacına kapıldığımı söyledim.

Sanki ne olmuş da onu bu zarif ve güçlü kadın haline getirmiş olabilirdi? Bu kadar cesurca, geri adım atmadan.

Onun gücüne hayran olmak istedim. Ne olursa olsun kaderini nasıl kabullenebildiğine dair daha fazla içgörü aradım.

Ama içten içe, gözlerindeki o kayıtsızlığı görünce ve beni bir zorunluluktan başka bir şey olarak görmediğini bilince, beni arzulamasını ne kadar çok istediğimin farkındaydım.

O yaptı. Beni istemek için kendini aşabilecek kapasitedeydi. Geçen sefer, bana nasıl olduğunu gösterdi ve bu muhteşemdi.

Bana bir tat vermişti ve şimdi her seferinde onun teslimiyetiyle ziyafet çekmek istiyordum.

"Frank ya da Tom sana etrafı gezdirdi mi?" Ben sordum.

Cevabı sert bir homurtu oldu. "Ev sahibi gibi davranmak için biraz geç değil mi?" "Ben senin ev sahibin değilim. Ben senin kocanım. Ve biz-siz-burada yaşıyoruz."

"Yaşamak bu mu?" Küstahlığı şimdi farklı bir notaya ulaşmıştı. Muhtemelen benden saklamak için çok uğraştığı acıyı, üzüntüyü ve hayal kırıklığını duydum. Onun hakkında öğrenmem gereken çok şey vardı ama benim yanımda savunmasız görünmekten nefret edeceğini biliyordum.

"Seni yemek odasında ve kütüphanede gördüm." Burada ne yaptığını merak ettiğim zamanları düşündüm. Fantezilerimin çoğunda onu yatakta ya da domalmış, aletimi derinlere daldırmam için hazır ve istekli bir halde görüyordum.

"Ve benim 'kanadım'."

"Beğenmedin mi?" Tanrım, Caitlin gibi materyalist bir kaltak daha verme bana. "Yatağı var. Umurumda değil."

İçimi çektim. "Neden umursuyorsun ki?"

"Güneşi yüzümde hissetme şansına ne dersin? Bir nefes temiz hava?"

Onu durdurdum ve kendime onun öfkesinin tüm etkisini gösterdim. Dövüşürken ısılı ısıldı. Kısacık, zar zor görünen bir şekilde bana annemi hatırlatıyordu. Annie Sullivan. Nadir bir kadın ve en iyi anne, çok erken gitti. Babam için asla ikinci değil, eşitti. Kavgalara gelişini, kesikleri ve sıyrıkları temizleyişini, mutfaktaki el işlerini ve evi yönetmesini hatırladım.

Cara kendini buraya adamak ve sahiplenmek istemedi. Onu teşvik etmedim, ama altı ay içinde kaçmak için bir anlaşma yapmaya çalışırken isteklerini açıkça belirtmişti.

"Bana bir tur verdiler. Sınırlı bir tur," diye cevap verdi alaycı bir tavırla.

"Neden başka bir şeyle uğraşayım ki? Ben sadece bir mahkûmum."

"Kapa çeneni." Elini tuttum ve arka kapıyı açtım.

Benimle birlikte dışarı çıkarken derin bir nefes aldı. Arkama baktım, onu görünce büyülenmiştim. Huzurlu. Sakin ve mutlu. Yüzünü buruşturmadan gözlerini kapatırken aşağı süzülen zayıf güneş ışığını hissetmekten hoşnuttu.

Çok güzel. Kesinlikle çok güzel. Parmakları elimin içinde gevşedi ama bu beni şphelendirmedi. Onu avluya doğru götürürken elimden kurtulmak için mücadele etmiyordu. Rahatlamış ve hazırlıksız yakalanmıştı, kaslarını çeken o gerginliği kaybetti. Derin bir nefes daha almak onu şarj ediyor, ruhunu yeniliyor gibiydi ve dudaklarımda beliren geniş gülümsemeyle engel olamadım.

Sadece dışarıda olma fırsatıyla bile güzelliğinden etkilenmişken nasıl bir hata yaptığımı anladım.

Açık havaya alışkındı. Temiz hava onun için önemliydi. Ne kadar kültürsüz olduğunu fark etmiştim; mutfak eşyalarını yanlış kullanıyor, dekora yabancı bir deneyimmiş gibi bakıyordu. Cara ve Nora'nın fazla paraları olmadan daha basit bir hayat yaşadıklarını hayal etmek zor değildi, ama ne kadar basitti?

Ona sırtıttığımı ve onun mutlu anından faydalandığımı fark edemedem yüzümü ne çevirdim.

"Daha iyi mi?" Eğlenerek sordum.

"Bana şu tarafta ne olduğunu gösterdikten sonra geleceğim." Arka taraftaki ahırların olduğu yn işaret etti.

Dudağımı ısırdım. Atların bulunduğu binayı kontrol etmek için benden izin istemedi. Talep de etmedi.

Yine de sesindeki heyecanı fark etmemek mümkün değildi. Dışarıdaki hayvanları görme fikri ona bu kadar moral verebiliyorsa, bunu kaçırmak bir suç olurdu.

Karım benim dokunuşumla canlandı ve benim yanımda başka nasıl canlanabileceğini ve bıkkınlık veren temkinli tavrından nasıl kurtulabileceğini düşünmek ilginçti.

CARA

TDışarı adım attığımız anda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Temiz havanın yanaklarıma dokunmasına izin vermek ve güneşin sıcaklığını hissetmek gibi basit bir eylem ruhumu onarmak için çok şey yaptım.

Hava kasvetliydi. Bulutlar güneş ışığını saklıyordu. Fırtına ve yağmur nedeniyle havada nem vardı. Ama dışarıdaydım. Keşfetmeme izin vermişti ve bu o kadar iyi hissettirmişti ki, bir an için temkinli olduğumu unutmuştum.

Hareket etmek ve çimlerin üzerinde yürümek o kadar canlandırıcı geldi ki şüphelerimi bir kenara bıraktım.

Ona nereye gitmek istediğimi söyledikten sonra hiç konuşmadı. Kalenin dışında olmak bir gelişmeydi ama buradaki resmi bahçelere hapsolmek istemiyordum.

Saman ve kürk kokularını özledim. Yulaf ve hatta gübre. Gözlerimin dirgenleri, eyerleri, ahırları ve dizginleri bulması gerekiyordu. Evdeki çiftlikte etrafımı saran her şeyi. Declan ve ekibinin burada koyun beslediğinden şüpheliydim. Arazi bu kadar kuzeyde ideal değildi ama arkadaki o büyük bina hayvanları depolamak için yapılmış bir yapı olmalıydı. Her türlü hayvancılık yapılabilirdi. Bu benim kim olduğumun, ne yaptığının bir parçasıydı. Orada kendimi eski halime benzetebilirdim.

Bekar, evlenmemiş halim.

Açık alanda yan yana yürüdük ve Sullivan topraklarının uçsuz bucaksızlığına hayret ettim. Ayakkabılarımız ıslak çimenlerde ezildi ve çimenleri ıslatan yağmurun serin nemini daha iyi hissetmek için sandalet giymiş olmayı diledim.

Kaleyi kucaklayan resmi bahçelerden uzanan bakımlı, kesilmiş bir alan üzerinden, ahırlara giden bakımlı bir patıkaya girdik. Bir değil, birkaç tane.

İnanılmaz. Bütün bir ekip burada bekliyordu. Tam teşekküllü bir işletme ve ben tüm bunlara imrenmekten kendimi alamadım. Ek binalarda kırık duvar ya da dökük boya yoktu. Tüm pencereler sağlamdı, kaplamalar birbiriyle uyumluydu. Üzerinde yürüdüğümüz bu yol bile pürüzsüzdü ve çamur ve çukurlardan arınmıştı.

Declan'ın ailesi kalenin içinde ve dışında her şeyi karşılayabiliyordu. Annemin koyun çiftliğinde bu tür bir finansal özgürlüğe ve başarıya sahip olmaya hiç yaklaşamamıştım. Sullivan'ların zenginliğinin ve başarısının kanıtlarını görmek içimde bir ateş yaktı.

Bunu istiyorum. Bunu annem için istiyorum. Bir gün, Oscar'ın yardım tutmam için başımın etini yemeyeceği ve iş günlerimizi daha iyi ve daha verimli hale getirecek tüm yapılacaklar listesini karşılayabileceği bir gün olmasını istiyorum.

Bu ahır ve ona giden yol, evde bıraktıklarımın daha eski ve köklü ahır ve samanlıkların izlerini taşısa da, bana bunu o kadar derin, delici bir acı dilimiyle hatırlattı ki, kalbim buna zar zor dayanabildi.

İki haftadan fazla bir süredir uzaktaydım. Hayatımdan koparılmış ve çok farklı bir varoluşun içine itilmiştim. Atların uzaktan gelen seslerini duymak beni rahatlatıyor, geçmişim ve bugünüm arasında sivri bir bağlantı görevi görüyordu.

Tüm o uzun günler ve geceler boyunca, hayatımda hiçbir yön olmadan ve tek başıma acı çektim.

Ve şimdi ahırlara yaptığım bu ziyaretle ödüllendirildim.

Gözlerimi kısmıştım. "Neden bana iyi davranıyormuş gibi yapıyorsun?"

Declan cevap vermedi, bu yürüyüşün sessizliğini tercih ediyor gibiydi. Uzun bir süre sonra başını salladı. "Numara yapmıyorum."

"Ama sen öylesin. Eğer değilsen, o zaman bir şey istiyorsun demektir."

Ahıra girmeden Önce beni dış duvara doğru yönlendirdi ve kafese kapattı. Elini yüzeye dayarken kaslı bir kolunu kaldırdı ve diğeriyle belimi kavrayıp sıktı.

Bir kez daha beni duvara hapsetti. Şimdi bunun onun hâkimiyetinin bir göstergesi olduğunu anlıyordum. Beni küçük hissettirmekten hoşlanıyordu, sanki beni istediği yere yerleştirebilir ve tutabilirmiş gibi.

Ve bir kez daha, bu beni o kadar çabuk tahrik etti ki, ona sarılma, ağzı tenimi okşayana kadar onu kendime çekme dürtüsüyle savaştım.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye homurdandı. Uğursuz, için için yanan bakışları yavaş, şehvetli bir sürüklenişle üzerimde alçaldı. "Ve sen de bana ihtiyacım olanı vereceksin."

Bir bebek mi? Dudaklarımı yaladım, tedirgindim. Aslında... Yapmayacağım. Yapamam.

"Bunca zaman beni bir mahkum gibi içeride tuttun. Şimdi bana bir seksen çekiyorsun, dışarı çıkmama izin veriyorsun ve bana ahırları gösteriyorsun. Neden?"

Gözlerini kısarak dudaklarıma baktı. "İçeride kalmayı tercih ettiğini mi ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Ne istediğimin önemli olmadığını açıkça belirttin." "Belki de senin kim olduğunu anlamaya çalışıyorumdur."

Ofladım, gözlerimi devirip bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Neden zahmet ediyorsun?"

Böylece beni nasıl daha iyi manipüle edebileceğini öğrenebilirsin.

"Her zaman böyle huysuz musun?" diye alay etti.

"Sadece senin için," diye karşılık verdim çenemi kaldırarak. "Sana güvenmiyorum."

Yüzümü kavradı, çenemi baş ve işaret parmaklarının arasında tuttu. "Bu senin lanet ağzından duyduğum ilk akıllıca şey." Başparmağını yukarı kaldırdı, çenemi kavradı ve sert başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek hafif bir masajla hafifçe aşağı çekti.

Başka tarafa bakamadım. Beni tekrar tuzağa düşürmüştü, bedenimi ve zihnimi. Şimdiden ağrımaya başlamıştı; kanım, içine karışan arzuyla birlikte hızla akıyordu.

Düşüncelerim dağıldı. Kocamı arzulayarak, beni itmesini ne kadar çok istediğimi görmesine izin vermemeye çalıştım. Beni sahiplenmesini.

Beni Öpmek için.

"Sana güvenmemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Sırıttı. Bu öyle şeytani bir sırıtıştı ki onu daha da seksi, daha da dokunulmaz kılıyordu. "Bana böyle baktığında değil."

"Sana hiçbir şey gibi bakmıyorum," diye karşı çıktım, kulağa ne kadar ezik ve aptalca geldiğimi duyunca. Şimdiye kadar arkasında durmaya çalıştığım en zayıf yalandı ve dudaklarındaki tutuşunu kaybetti. Özgürce gülümseyerek bu raundu kazandığını biliyordum.

"Hayır mı?" Beni vücut ısısının yakınlığından mahrum bırakarak geri adım attı. "O zaman neden burada bekliyoruz?" Sanki kibar bir beyefendiymiş gibi, onunla birlikte ahıra gelmemi işaret etti.

Yine de haklıydı. Ona güvenmeyi aklımdan bile *geçirmemeliydim*. Bana hissettirdiği kudurmuş arzuyla değil. Vücudum ona karşı duyduğum bu acil arzuyla bana ihanet edemezken olmazdı.

Çünkü o sadece oyun oynuyor, seni aptal.

Beni reddettiğinde çok acımişti. Orada durmuş, lanet olası kıyafetlerimi çıkarmıştım ve o teklifimi reddetmişti. Bu bir teklif değildi. O evde beni becermesi için yaşıyordum ve kıyafetlerimi çıkarma inisiyatifi kullanarak onu alt etmişim. Teklif ettim ama beni kabul etmedi.

Onunla birlikte bakımlı ahırlarda yürürken, incinmişliğimi ve acımı yeniden hatırladım. Bana hayır dediği anda, beni almasını ve daha önce yaptığı gibi sertçe becermesini ne kadar çok istediğimi fark ettim. Onu arzuladığıma dair düşüncelerim beni dehşete düşürürken, bende ciddi bir sorun olduğu gerçeğiyle yüzleştim.

Kontrolcü kocamı arzulamak için. En sert erkeğin dokunuşunu arzulamak. Aklımı kaçırmıştım, evlendiğim bu canavarı istediğime ikna olmuşum.

Eğer büyücülük değilse, aptallık gibi hissettirdiği kesindi. Ve eğer bunu hatırlayabilirsem, onunla bir kaşıntıyı kaşımak için duyduğum bu fiziksel ihtiyacı da unutabilirdim.

"Annenizin evinde atlar var mı?" diye sordu.

Konuşmadan yürümek gibi garip bir arkadaşlığa düşmüştük. Şimdiye kadar her caddeyi ve tezgahların uzunluğunu kat etmiştik, ama konuşmadığı zamanları daha çok seviyordum. Belki huysuzdu, ama bana etrafa bakma ve tüm detayları görme şansı veriyordu.

"Ne?" diye sordum. Ses tonumdaki şaşkınlıktan irkilerek sordum. "Annenin evde atları var mı?" diye tekrarladı. *Bunu neden sorsun ki?* "Evet."

"Ve hâlâ bekâr mı?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Evet. Neden? Bu yirmi soru da neyin nesi?"

O ve kardeşi bana zaten annemi ve büyükannemle büyükbabamı sormuşlardı. Bu, cevaplar için ikinci bir balık avı gibi hissettirdi ama ben cevap vermedim. Çok tuhaf hissettirdi. Gardımı almıştım. Bir şeyleri anlamaya çalışıyor gibiydi ama ortaya çıkıp bana doğrudan soracağından şüpheliydim.

Ama ben hiçbir şey teklif etmedim. Çok korkmuştum, anneme olan ilgisi konusunda çok akıllıca bir savunmaya geçmişim. Kocama hastalığından ve böbrek ameliyatı olması gerektiğinden bahsetme düşüncesiyle ürpermek istedim.

Aslında umursamıyor olabilir. Beni buraya taşıdığından beri bana hiçbir işaret vermedi ve ailesinin önemli olduğunu hissettirecek hiçbir hamle yapmadı. Elbette, kardeşi her zaman onunla birlikte görünüyordu, ama geçen güne kadar burada başka bir aile üyesinin yaşadığını bilmiyordum.

Declan aileye değer vermiyordu, eğer beni sahip olduğu küçük aileyle tanıştırmak istemiyorsa. Onun aile değerleri anlayışı daha çok yükümlülükleri yerine getirmek ve görevleri yerine getirmek gibi görünüyordu, hamile kalana kadar beni dölleriyile doldurmak gibi.

Eğer Declan annemin durumunu gerçekten önemsiyorsa, ona söylemem gerekirdi ve eğer zerre kadar ahlakı varsa, beni kalesinde kilitli tutmazdı.

"Sana söyledim. Çocuklarımla müstakbel annesini daha yakından tanımak istiyorum."

Ona baktım. "Geçen hafta yemekte olduğun gibi mi?"

İçini çekti ve tekrar ciddi görünmeye başladı. "Kısmen. Ama aynı zamanda seni de anlamak istiyorum."

"Evet, doğru. Sana iyi şanslar."

Mırıldandı. "Sadece görmemi istediğin şeyi görmeme izin vereceğin için mi?"
Olabilir.

"Annem hiç evlenmedi. Ben doğduktan sonra kimseyle çıkmamış bile."

Başını sallayarak yürüyüşünü benimkine uydurmak için yavaşlattı, ben de bu taraftaki bir ahırdaki ata tekrar baktım. Tedirgindi ve nedenini hemen merak ettim.

"Ne iş yapıyor?" diye sordu.

Yatağa uzanır ve kendini yeniden insan gibi hissetmesi için ilaçlara bel bağlar.

"O..."

Ona ne kadar az şey söyleyebileceğimi ve savunmasız ebeveynimin başına herhangi bir bela gelmesine davetiye çıkarmayacağımı düşünürken kendimi kaybettim. Declan ne kadar az şey bilirse, o kadar güvende olurdu.

Ancak şu anda tek odaklanabildiğim, iri yarı seyisin ahırdaki atı nasıl kırbaçladığıydı.

Koştum. Bilinçli bir müdahale planı olmadan ayaklarım beni daha hızlı taşıdı. Çok yakındı. Hayvanlara zulmedildiğine şahit olursam, tepki verirdim.

"Kes şunu."

Sarhoş adam kırbacı tekrar indirmek için kolunu kaldırırken, "Ah, siktir git, lassie," diye geveledi ve bana bakarak alay etti.

Çizmelerim olmadan ezilme riskiyle karşı karşıyaydım. O kocaman toynaklar ayaklarıma çarpabilirdi. Heyecanlanan at beni çiğneyebilirdi. Beni tekmeleyebilirdi. Her türlü yaralanma olabilirdi ama ben bunların hiçbirini düşünmedim.

Ahırın kapısının mandalını açtıktan sonra koşarak içeri girdim ve kolumu kaldırdım. Kolumu saptırıcı bir duruşla yukarı kaldırarak, meme uçlarının büyüklüğüne bakılırsa muhtemelen yeni doğum yapmış bir kısırak olan atın arasına girdim.

"Kesin şunu!" O muhteşem atın sırtına kanlı bir çizgi çizecek kadar kırbaç kullanmanın kabul edilebilir olduğunu düşünen sarhoşla tekrar konuşarak emrettim.

"Hayır!" Declan kükredi ve seyis ata vurmak istediği kırbacın şaklamasını serbest bırakırken peşimden koştu.

DECL AN

“N o!" Tekrar bağırdım, vuruş için hazırlanırken karın kaslarımı sıktım.

Cara atı korumak için ahıra koştu ama onu öyle görünce Yakın tehlike beni boğmakla tehdit ediyordu. Nefesimi tuttum, gergin ve öfkeliydim, öylesine öfkeliydim ki.

Ona doğru koşmama itiraz etmedi ve atı korumak için kırbaç darbesini almak üzere cesurca kolunu kaldırmış olsa da ben daha uzun boyluydum. Kolumu kaldırdım, sadece herhangi bir darbeyi savuşturmakla kalmadım, aynı zamanda darbeye karşı koymak için ileri doğru ittim.

Seyisi hazırlıksız yakaladım. Beceriksiz adımlarıyla tökezledi ve dengesini kaybedince havaya kaldırdığı kolunu savurdu. Kırbaç ileri fırlamadı. Onun yerine, aptalı kafası ahır duvarının ahşap kirişlerine çarpacak kadar sert bir şekilde geriye itecek kadar hızlıydım.

"Şşş. Yavaş. Sakin ol."

Cara çoktan dönmüştü. Tüm dikkatini ata vererek kendinden emin ve sakin bir şekilde konuştu, ahırının dar sınırlarındaki kargaşadan paniğe kapılan hayvanın sırtını yumuşatmak için elini uzattı.

"Ne yapıyordun lan sen?" Kime sorduğumdan emin olamadan bağırdım; içki kokan bu seyise mi yoksa ayağını bana doğru itip sert bir bakış atan Cara'ya mı?

"Sessiz olun. Bağırmayı kes. Atı daha çok korkutacaksın," diye uyardı beni azarlayarak.

At şahlandı ve tekmeledi, çılgına dönmüştü ve rahat değildi.

Bağırmamın adamın kırbacından akan kan çizgisinden daha kötü olabileceğinden şüpheliydim ama şimdi karımla tartışmanın zamanı değildi. Bu şekilde olmaz.

Yine de onu güvenli bir yere çekmek için elimi uzattım ama kolunu bana doğru iterek beni savuşturdu.

Seyis yeniden ayağa kalkarken "Dur," dedi. "Ne... Ha?"

diye geveledi adam dik durmaya çalışırken.

"Seni lanet olası piç." Gömleğinin önünü tuttum ve onu yumruklayabilecek kadar yukarı çektim. Ve tekrar. Ve tekrar. Diğer ahır çalışanları neler olduğunu görmek için koştu ve ben de adamı neredeyse itekledim.

"O sarhoş."

Başka bir işçi başını salladı. "Ona kırbaç mı kullanıyorsun?"

Küfür edip homurdanarak adamı ahırdan dışarı sürüklediler. Onunla ilgilenmelerine izin verecektim. Cara'yı ahırdan çıkarmak için geri döndüğümde kısa bir süre durdum.

Atı sakinleştirmişti. Artık tekmelemeyen ve korkudan gözleri faltaşı gibi açılan hayvan, yelesini hafifçe sallıyor ve nazikçe mırıldanıyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandı Cara, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi koca atı sakinleştirerek. Belki de yapmıştı. Hiçbir fikrim yoktu. Tek söyleyebileceğim, yaklaşmaktan ve müdahale etmekten korkmadığıydı. Bundan da öte, huysuz bir atla nasıl başa çıkılacağı konusunda yetenekli ve bilgiliydi. Kırbaç yarasının en derin yerine bir kumaş şeridi tuttu, yarayı sıkıştırırken elini atın yan tarafına sürttü.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Ses tonumu olabildiğince alçak ve doğal tutarak talep ettim. Bu imkânsızdı. Öfkeliydim. Öfkeliydim. Çok kızgındım. -Seyisin atı yaralamaya başvurduğunu, Cara'nın hiç düşünmeden kendini tehlikeye attığını ve bana sessiz olmamı söyleyecek kadar küstah olduğunu.

"Şşş."

Gözlerimi kısıtım, bunu ata değil de bana söylemesi için ona meydan okuyordum. "Cara," diye tekrarladım.

"Her şey yoluna girecek," dedi ama neden bahsettiğini bilmiyordum. Yine bana cevap verdiğini sanmıştım ama ata hitap ediyor, tatlı ve sert sesiyle onu daha da sakinleştiriyordu.

Onu hayret ve şaşkınlıkla izledim. Bırakın karımı, ahırda hiç kadın görmemiştim. Erin dışarıda olmaktan nefret ederdi. Caitlin herhangi bir hayvana yaklaşamayacak kadar ürkek ve gergindi.

Ama Cara?

Onun sabrına hayret ettim, büyük bir kalbi olduğunu ilk elden gördüm. Ve hayvanlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Bu atın etrafında, sanki daha önce defalarca yapmış gibi.

"Cara." Ahırın ana veterineri yarayla ilgilenmek için ahıra girdiğinde onu geri çektim.

İsteksizdi. Atın yanında kalmak istediğini söyleyebilirdim ama bana bir bakışı onu ahırdan çıkmaya ikna etti.

Bölgeden uzaklaşıp binayı tamamen terk ederken, ona yeni bir gözle baktım. Risk almaktan korkmadığını zaten tahmin ediyordum. Ama paniklemiş bir hayvanı zarar görmekten kurtarmak için koşmak büyük cesaret gerektiriyordu.

Özverili olduğunu fark ettim ve kendi güvenliği pahasına bu kadar verici olabilmesinden nefret ettim.

"Ne?" diye tersledi, ona bakışımdan etkilenmediğini kanıtlıyordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Ellerini kaldırıp kontrol etti. "Üzerimde kan olduğunu sanmıyorum."

"Yaralanabilirdin."

Omuz silkti ve eve doğru yürürken bana sırtıttı. "Yani? Şu anda hamile değilim. Ne fark eder ki?"

Cevabına sinirlenerek dişlerimi sıktım. Bırakın bunu söylemesini, böyle düşünmesinden bile nefret ediyordum. Onun önemli *olduğu* düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Belki de bana bir varis verecek bir kadından daha fazlası olarak.

"Bana kendinden biraz daha bahset Cara." Ona açılmak ve ne kadar çabuk önemli hale geldiğini itiraf etmek yerine ondan bir talepte bulunmak daha güvenli ve daha normal görünüyordu. İlk olarak, geçen hafta onu becerdiğimde beni uçurmuştu. Sonra, onu düşünme alışkanlığı edindim ve teslimiyetini özledim, tekrar diledim. Şimdi, bir hayvanı korumak için ne kadar cömert ve şefkatli bir kadın olduğunu daha iyi anlıyordum.

"Fark etmez. Benimle ilgili milyonlarca küçük gerçeği bilmeniz ya da beni evinizde bir figür olarak görevlendirmeniz bir fark yaratmayacak."

"Bana neyin önemli neyin önemsiz olduğunu söyleme. Buna ben karar veririm."

Başını salladı ve ıslak otların arasında zarıfçe yürüdü. "Benim bir damızlık kısraktan başka bir şey olmadığımı açıkça belirttiniz. Bir araç. Varisini taşıyacak bir beden."

Evin çift kapısına geldiğinde, bastırılmış bir öfkeyle içeri itti. "Daha önce de söylediğim gibi, bu işi bitirip tekrar ortadan kaybolabilirsin."

Böyle mi düşünüyor? Onu becerdikten sonra gitmek istediğimi mi? Çalışmam ve işle ilgilenmem gerekiyordu. Seçme şansım olsaydı, bütün gün sikime sarılmış halde yatardım.

Onu sadece bir varis için değil, aynı zamanda teslimiyetini tekrar denemek için becermek *istediğim* için sinirlenerek, merdivenleri hızla çıkarken peşinden koştum. Son sözü o söylemeyecekti.

"Kaybolmak mı?" Tersledim.

Merdivenlerden çıkarken bana bir bakış fırlattı.

"İş yapmak için ortadan kayboluyorum."

Eli havaya kalktı. "Bilmek istemiyorum."

"Ve benim sözde ortadan kaybolma eylemlerim de sizin için iyi."

Merdivenlerin tepesine ulaştık. O sağdan kendi kanadına giderdi, ben de doğruca kendi kanadıma. Çıkmaza girince, burada karşı karşıya geldik.

"Ne?" Başını iki yana salladı.

"Karılarının ömrü pek uzun olmuyor," diye kestirip attım. "Özellikle de benimle birlikteyken."

Ve bu doğrudu. Caitlin öldükten sonra babama bir fahişe tutup varis olarak onu hamile bırakıp bırakamayacağımı sordum. Hayır dedi, mafya dünyasından biri olması gerektiğini söyledi. Hepsi bu kadar. Ayrıca, bir fahişenin bile bunu kabul edeceğinden şüpheliydim. Sert bir adam, bir katil olmaktan utanmıyordum, ama bu benim beklentilerimi engelliyordu.

Cara'nın tepkisi karşısında kaşlarımı çattım. Kolay kolay korkmadığını fark etmiştim ama gözlerini devirmesini beklemiyordum. "Kendimi öldürmeyeceğim," diye mırıldandı.

"Caitlin'i biliyor musun?"

Kollarını kavuşturarak beni inceledi. "Evet. Riley daha önce konuşmaya başladı. Bana Erin'den de bahsetti."

Çenemi ovuşturdum, Cara'nın şimdi ona ne kadar ihtiyacım olduğunu görmesinden nefret ediyordum. Bana karşı bir şey yapabileceğini düşünmesini hiç istemedim. Ondan hoşlanmaya başladığını fark etmek zaten kötü bir şeydi.

"Caitlin ölümü karım olmaya tercih etti."

Gözlerini kısmıştı. "Senin bir pislik *olduğunu* kabul etmeye meyilli *olsam* da, bundan daha fazla nedeni olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Ama seni korkutacak kadar kötü değilim, değil mi?"

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi? Beni daha yeni dışarı çıkardın." Dudaklarını birbirine bastırdı ve bana ciddiyetle baktı. "Ayrıca, hayattan kaçmanın kolay yolunu seçmek gibi bir şeyle uğraşmak için endişelenecek çok şeyim var."

Anlamamıştım. Burada yapacak hiçbir şeyi yoktu. Çalışmak zorunda değildi. Sıkimi amına almak ve döllerimin bebek yapmaya yetecek kadar yapışmasını ummaktan başka bir şey yapmak zorunda değildi.

İfadesi ve ayık tonu, daha önce acı çektiğini anlamamı sağladı. Bu sert ve bıkkın yorumu şekillendirmek için hayatı boyunca mücadele etmişti. Bu gerçeğin içime işlemesine izin verdiğimde, keşke öyle olmasaydı dedim.

Cesur, güzel ve aynı zamanda cesur olan bu kadında beni etkileyen bir şeyler vardı.

Senin gerçek hikayen ne, Cara?

Sorarak zamanımı boşa harcamazdım. Onunla birlikte olmak ve onu becermemek sabrımı sınıyordu.

Kim olduğuna dair katmanları çözmeme izin verdikçe, başka neleri açığa çıkarabileceği konusunda heyecanlandım. Güvene bel bağlamıyordum. Gerçek bir dostluk için umutlanmıyordum ama bugün aramızda bir şeyler değişmişti.

"Cara."

Çenesini kaldırdı, küstah ve kendinden emindi. "Hmm?" *"Bu işi bitirmek istemiyorum."*

Bana bakarken dudakları aralandı. Merak, bir parça arzuyla alevlendi.

Elimi ince beline doladım, kıvrımlı ve sağlamdı. Tutunmak için mükemmeldi. Onun alanına nasıl girdiğimi fark edince yüzü alçaldı.

Kapüşonlu göz kapaklarıyla neredeyse utangaç bir şekilde bana baktı.

"Çünkü ben de senden zevk almaya niyetliyim." Dudaklarımı yaladım ve onun bu harekete kilitlenen endişeli bakışları karşısında aletim sertleşti.

Onu geri götürdüm, kollarımın üst kısmına tutunmak için uzandığında garipliğinin tadını çıkardım.

"Sen..." Boğazını temizledi. Kahretsin, kızgınken muhteşemdi ama gergin ve ürkekken de bir o kadar seksiydi. "Patronun sen olduğunu söylemiştin."

Başımı salladım. "Bunu asla unutma."

"Yani, ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Süitinin kapısında durdum ve bedenimi onun­kine yasladım. "Hayır. Senden ne istersem onu yapacaksın. Benim için." Onun bedenine sahip olmanın, boyun eğmesini ve teslim olmasını sağlamanın cazibesine kapılmış bir halde derin bir nefes aldım. Burnumu çenesi boyunca sürükleyerek tatlı kokusunun tadını çıkardım. Tamamen onun, kadınsı, hafif ve tatlı. Önceki eşlerimin kullandığı o iğrenç parfümlerden hiçbir­i yoktu. Cara tatlı ve masumdu. Dışarıdan da bir parça ona yapışmıştı.

Hepsi Cara.

"Tamam." Sertçe yutkundu, sonunda korkmuştu.

"Yani eğer beni öp dersem..."

Bir inilti çıkardı, dudaklarını benimkilere bastırmak için aceleyle uzandı. Çok hafıftı. Çok kısa. Ama bu oyunun başlangıcı için yeterliydi.

"Ve eğer sana kıcını kaldırıp şu odaya girmeni ve benim için soyunmanı söylersem..."

Daha hızlı nefes alıyordu, gözleri arzudan çılgına dönmüştü. Gitmek için döndüğünde onu tekrar kollarıma aldım ve duvara yasladım.

"*Bu işi bitirmek için herhangi bir plan yapmadan bunu yapacaksınız.*"

Başını sallayarak bana öylesine savunmasız bir ihtiyaçla baktı ki, homurdanmak ve onu tam burada, koridorda becermek istedim.

"Şimdi öp beni," diye emrettim. "İstediğin gibi."

Gözlerini kıstı, ilk denemesini alaya almamı aşağılamıştı.

Parmaklarını saçları­mın arasından geçirerek başımın arkasını kavradı ve beni bir öpücük için daha aşağı çekti. Dudakları ayrık kaldı. Dudaklarını dudakları­mın üzerine kapatırken o tatlı dili dışarı kayd­ı ve ağzı­mın tadına baktı. Ve saf şehvet dolu bir iniltiyle, dilime dolandı ve zaten onunla ilişkilendirmeye başladığım ateşli tutkuyla düello yaptı.

Benimkini hareket ettirerek başını yana doğru eğdim, dilini emdim ve bu öpücükte hâkimiyet için savaştım.

Siktir, evet. Sonunda.

Ağzımı onunkine kapalı tutarak, daha fazlası için inlemelerini ve sızlanmalarını yutarak, onu aynı hizaya çektim, sonra kaldırdım.

Sulu kışını tuttum, her bir yanağı ellerimdeydi. Bacaklarını belime dolamak için benim emrime ihtiyacı yoktu. Uzun bacakları hemen bana yapıştı. Kolları omuzlarımdan üzerinden kayarak boynuma sıkıca dolandı.

Onu öptüm -artık havanın bir önemi yokmuş gibi- onu odasına götürdüm ve kapıyı arkamımdan tekmeleyerek kapattım.

Onu niyetlendiğimden daha sert bir şekilde yere bıraktım. Yapacak bir şey yoktu. Zarafet pencerenin dışındaydı. Onun için vahşi ve açtım ve aletim bu kadar sertken, ereksiyonumu kotumun altına ayarlamaya çalışmadan önce daha yakın yürümek için mücadele ettim.

"Ben sana ne demiştim?" Hırladım.

Orada durdu, ihtiyaçtan gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bana

doğru nefes nefese bakıyordu. "Soyun."

CARA

“S yolculuk.”

Emriyle tüylerim diken diken oldu. İçimdeki ihtiyaç Bakışları benimle alay ediyordu ve kafamla oynayıp oynamadığını merak ediyordum.

Benimle eğlenmek istiyordu. Koridorda bana söylediği şey buydu. Bir meydan okuma gibiydi. Bir meydan okuma. Beni becerirken kendini iyi hissetmesi için bir davet.

Hoşuna gittiğini biliyordum. İçimde iki kez seğirdiğini hissettim. İkisinde de beni sertçe sikti ve boşaldı.

"Bunu zaten denediğimi sanıyordum," diye karşı çıktım, vücudum onu ne kadar çok isterse istesin pes etmeyecek kadar inatçıydım. Meme uçlarım boncuk boncuk oldu. O kadar tatlı ve gergindi ki midemde bir ağrı oluştu. Bana öyle baktığı için külotum şimdiden ıslanmıştı. Ve öpücük. İkincisinde tadıma baktı ve dudak kenetlenmesini bir ısırıkla bitirdi.

Kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmıştı. Kibirli ve ateşli. Lanet olsun, seksin kişileşmiş haliydi. Şeytanın ta kendisi, kötü ve beklentili.

Sadece bir saat önce soyunmaya çalışmışım. Ve o beni reddetti. Bana hayır demişti. Teklifimi geri çevirdiğinde kendimi kaybolmuş, kafam karışmış, incinmiş ve hayal kırıklığına uğramış hissettim çünkü onun için boşalmanın o tatlı rahatlamasını dört gözle bekliyordum.

"Soyun, Cara."

Bu bir kontrol meselesi miydi? İnisiyatif alma gücüne sahip olmama izin vermek yerine bana yapmamı mı söylemek istedi?

Yine de parmaklarımı kaldırdım, onu memnun etmeye borçluydum. Eğer teslim olursam, ona itaat edersem, boşalmamı sağlayacaktı. Zordu.

Onunla ilgili hiçbir şey tatlı değildi, ama beni parçalara ayırmaktan zevk alıyor gibiydi.

Ve bu işe yarar.

Gömleğimin düğmelerini açarken beni izledi. Kot pantolonumu çıkarırken okşaması bana elle tutulur, sıcak bir okşama gibi geldi. Onları bir kenara fırlattıktan sonra, dikkatinin bu şekilde üzerimde olmasından heyecan duyarak, gücün baş döndürücü baskısı altında başımın döndüğünü hissettim. Muazzam bir gücün. Bunu *ben* yapıyordum. Bakışları *bana* kilitlenmişti. Başka kimseye değil.

Pantolonunun altında aletini sertleştiren bendim. Benim hareketlerim yüzünden hırladı ve daha bana dokunmadan patlayacakmış gibi baktı.

Onun için hiç soyunmamıştım. Hiç kimse için. Bunun seksi olduğundan şüpheliydim. Kremamla ıslanmış nemli külotumu çıkarırken dans edecek ya da kalçalarımı boğucu bir şekilde sallayacak zarafete sahip değildim.

Sütyenimi açmak için arkama uzandığımda gözlerindeki vaatten ürperdim.

Çıplak olduğumda "Şimdi ben" diye emretti.

Talimatlarıyla kendimi sınırlanmış hissederek ona doğru yürüdüm. Hayatımı oluşturan tüm endişelerin aksine, bu beklenti iyi hissettiriyordu. Bir ödül gibi. Kocama itaat etmek yapılacak bir iş değil, keşfedilecek bir hazineydi.

Tişörtünü çıkardım, gergin teninin genişliğiyle alay ettim. Tüm kasları çok sert ve gergindi. Göğüs kasları. Karın kasları. Tanrım, kolları o kadar yırtık ve sağlamdı ki, vahşi bir savaşçıya benziyordu.

Parmaklarımı pantolonuna indirdiğimde dizlerimin üzerine çöktüm. İçimde dolaşan arzuyla titreyerek pantolonunu ve boxerını aşağıya çektim. Kalınlığını amımda hissetmişim. İçimi doldururkenki genişliğini hatırladım.

Penisi ortaya çıktığında, sert ve sert, çok uzun ve damarlı bir şekilde yayıldığında, nefesim kesildi. Gözlerimi sikinden alamıyordum, ucundan sızan nem damlalarının tadına bakmak istiyordum.

Neden olmasın? Dürtülerimle hareket ettim ve kendi zevkimi de aramayı seçersem bunun ona zarar vermeyeceğine karar verdim. Daha önce hiç bir erkeğin ereksiyonunu ağzıma almamıştım. Bilgisiz, cahil ve beceriksizdim, ama dilimin ucunu şişkin başının üzerinde gezdirdiğimde itiraz etmedi.

Dudaklarından bir homurtu çıktı ve kalçalarını daha fazla dışarı itti.

Gülümseyerek sikini öptüm, yumuşak ama sert dokusuna hayret ettim. Arzusunun nabzını. Onun tüm-

Gözlerimi kırpıştırarak ve kaşlarımı çatarak geri çekildim. "Ne?" diye hırladı.

"Öyle mi-" Yutkundum. Onu kızdırıp kızdırmadığım umurumda değildi. Onunla altı ay evli kalmak için imza atmıştım ama ömür boyu sürececek bir hastalığa yakalanırsam lanetlenirdim. "Temiz misin?"

Gözlerini devirdi, başımı tuttu ve sikini ağzıma soktu, beni becerirken beni susturdu.

"Ben temizim. Sadece seninle yatıyorum."

Tadından, dokusundan ve özünün tuzlu tangından tahrik olarak inledim.

"Düğünümüzden önce test ettim ve dölümün bir damlasını bile ziyan etmeye cesaret edemem. O sana ait. Bir bebek yapmak için."

Ağzımdan çıkarken dişlerini gıcırdatarak inledi. Nefes nefese kaldım, dudaklarımı yaladım ve daha fazla tat almaya karar verdim. Onu memnun ettiğimi bilmek beni daha da tahrik ediyordu ama o havasında değildi.

Kollarımın altından tutarak beni yatağa doğru götürdü. "Ve hepsini sen alacaksın."

Ben tepki veremedi ya da kabul edemedi beni yatakta döndürdü ve kıcıma sert bir şaplak attı.

"Sen değil misin?"

Ellerimin ve dizlerimin üzerine yatağa dūşerek haykırdım. Bunca zaman burada tek başıma yatmıştım ve bu yatağı nazikçe kullanmayacağını fark ettim. Bana da yumuşak davranmayacaktı.

Tokadı etimi yakıp kavurdu ama acıdan nefes aldıktan sonra sıcaklığın tadını çıkardım.

"Öyle değil mi?" diye sordu yataktan kalkıp komodinin alt çekmecesinden bir şey alırken.

Başımı salladım, teslim olmanın, onun planlarına teslim olmanın verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Göğüslerim ağır ağır sarkıyor, meme uçlarım ağrıyordu. Tenim gergin ve yanıyor gibiydi. Kalçalarımı birbirine sürttüğümde meyve sularımın kayganlığını fark ettim.

Geri döndü ve bileklerimi uzun bir kumaşla bağladı. Ben güvende olduktan sonra, şeridi yatağın üzerindeki gölgelikteki bir çubuğun üzerinden geçirdi. Yatak başlığına doğru bir yer seçmişti ve bana verdiği gevşeklikle hâlâ eğilebileceğimi fark ettim.

İstediği buydu, beni aşığı iterken elleri omuzlarımdaydı.

Bağlanmıştım, dizlerimin üzerindeydin, kollarım öne doğru uzatılmış ve yatağa kilitlenmişti.

Ellerini omuzlarımdan, sırtımdan geçirdi ve kıcıma indirdi, beni tokatladiğı yeri daha sert ovdu.

"Benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye alay etti. Amıma doğru ilerlerken kıcımın memelerini öpmek için eğildi ve başımı yatağa doğru eğmem için beni itti.

Omuzlarım bu pozisyonda ağrıyordu ama dokunuşunun verdiği tatlı mutluluk acıyı telafi ediyordu.

"Şimdiye kadar hallettim," diye karşılık verdim, benden uzaklaşıp dilinin tatlı sıcaklığını özlememe neden olurken.

"Şimdiye kadar," diye kabul etti diğer kık yanağıma iki kez daha sert şaplak atmadan önce.

Ben daha haykırmayı bitirmeden parmaklarını ıslak amıma soktu ve sertçe bastırdı. Tek bir parmak değildi. Kalın, müdahaleci ve güçlü hissettiriyordu ve tam da ihtiyacım olan şeydi.

Baskının beni ele geçirmesine izin vererek, endişelerimle ilgili tüm ipuçlarını kaybettim. Ona güvenmek ve neye odaklanmam gerektiğini onun belirlemesine izin vermek özgürleştiriciydi. Onun dokunuşu. Gelmek için talep ettiği talimatlar.

Beni parmakladı ve gerdi, kıcıma sırayla vurduğu tokatlarla beni çılgına çevirdi. Her şeyi izlediğini bilmek, içimden çıkardığı her damla, heyecanın yarısıydı.

Sırtımı dikleştirdim, dokunuşuna doğru ittim, kıcıma havaya kaldırdım. "Şimdiye kadar," diye alay ettim umutsuz nefesler arasında.

"Daha fazlasını mı istiyorsun, karıcığım?" diye homurdanarak parmaklarını amımdan çıkardı. Fazla ileri gitmedi, kaygan parmaklarını diğer deliğime doğru sürükledi.

Beni oraya götürme fikriyle gerildim, ama kıcıma bir tokat attı ve beni düşünmekten, endişelenmekten ve korkmaktan kurtardı.

Parmakları içime girdi, beni açarken yavaşça ama sıkıca gerdi. Ve iyi hissettirdi.

Sıkı. Tabu. Yasak, ama çok iyi.

Kukumdaki kayganlığı hissederek inledim. "İstiyorsun," diye alay etti. "Daha fazlasını istiyorsun." Parmağını kıcıma sokarken kolunu altımdan geçirip karnımın üzerine sardı.

Dik durdu, kolu karnımın üzerinde kilitliydi, sırtı arkamdaydı, parmakları deliğimle oynuyordu, dizlerimin üzerine gelene kadar beni yeniden konumlandırırdı.

Kollarım bağlandığı için acıyordu. Ellerim başımın üzerinde durdukça kan akıyordu ama ona yaslandım, sikini amıma sokarken orgazma çok yaklaştım.

Şişman aleti içeri kaydı. İçime derin, uzun, sabit bir şekilde girdi. Daha sıkı, daha sert hissediyordum ve bunun nedeninin hâlâ kıcımda olan parmağı

olduğunu biliyordum.

"Daha fazla mı?" diye tekrar homurdandı, boynumu öpmek için yaklaştı. Bir parmağını daha ekleyip aynı anda amıma pompaladığı anda etimi emdi.

Haykırdım, bu kadar dolu olmanın ezici ikili hissine kapıldım.

Parmaklarını ve aletini seğirterek, sonra senkronize bir şekilde içime pompalayarak beni her iki deliğimden de sert bir şekilde becerdi.

Hızlı. Cesur ve merhametsiz.

"Aferin kızıma," diye övdü, içimde sallanırken sertçe nefes alıyordu. "Sen iyi bir kızsın. Hepsini al."

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım, onun üzerinde parçalanmak ve o serbest bırakmada boğulmak için çok çaresizdim, çok yakın ama çok uzak.

"Aletimi al," diye emretti, daha hızlı itti ve beni yukarı doğru itti.

"Parmaklarımı sık." Onları daha da içeri itti ve yerinde tuttu. "Siktir."

Orgazmım beni vurduğunda homurdandı. "Aynen böyle."

Ona yaslandım, orgazmım içimden geçerken ve beni coşkuya sürüklerken koptum. Sinirlerim zevkle şarkı söylüyordu. Meme uçlarım sonunda boşalmanın verdiği iğne batması hissiyle ağrıyordu. Vücudumun her yerinde, beni boşalmaya zorlamak için ustalaştığı ve mükemmel bir şekilde oynadığı iki kat doldurulmuş açıklıklara teslim oldum.

Mutluluk içinde yüzerken, orgazm dalgalarım içimden geçerken titrerken, bir kez daha içime girdiğini ve daha derinden hırladığını hissettim. Beni kendisine doğru tutarken kasları etrafımda ve arkamda kilitlendi ve gerildi. Ve her seferinde olduğu gibi, döllerini içimin derinliklerine boşalttı.

Birkaç uzun an boyunca beni tuttu ve ikimize de yükseklerden inme şansı verdi. Ona karşı gevşedim, dik bir şekilde bayılıp bayılmadığımı umursamıyordum, ama o bu pozisyonla ilgilendi. İçimden kaydı ve hayal kırıklığına uğramadım. Yataktan kalkmadan önce boşta kalan eliyle döllerini tekrar içime itti. Parmaklarıyla hızlı bir manevra yaparak bileklerimdeki bağı çözdü ve yatağa yığıldım.

Harcanmış. Bitkin. Ve çok mutlu bir şekilde özgür.

Temizlenip yanıma döndüğünde yarı uykulu bir haldeydim. Yatak alçaldığında, kıyafetlerini mi topluyor yoksa kalmak için mi yerleşiyor diye hayallere daldım.

Öyle yaptı. Benimle kaldı, beni kucakladı. Beni yakın tutarak, bütün gece benimle yatağında uyudu.

Uykuya dalıp dalıp çıkarken nedenini anlamakta zorlanıyordum.

DECL AN

I Cara'nın sıcak bedeninin benimkiyle aynı hizaya gelmesiyle uyandım, her yumuşak ve çıplak santimi yorganın altında bana yaslanmıştı.

Gecenin bir yarısı uyandım ve telefonumu kontrol ettiğimde Ian'dan ve birkaç başka adamdan mesajlar buldum. İşle ilgilenmem gerektiğini söylüyorlardı ama umurumda bile değildi. İlk defa burada kalıp karıma yakın olmak hoşuma gidiyordu.

Şehre gitmek umurumda bile değildi. Artık buradaydım ve en azından birkaç gün kalmayı planlıyordum.

Dün gece onu almış olmama rağmen, ona tekrar sahip olma ihtiyacı altında sıkışıp kaldım. Ve tekrar. Bu yüzden sert ve istekli bir şekilde uyandım, o uyurken arkadan içine kaydım.

Kendine gelip tamamen uyandığı anda kollarını boynuma doladı ve ben içine girerken sıkıca tutundu.

Bana olan aşinalığı önemli olmamalıydı. İtiraz etmemesi beni gülümsetmemeliydi.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı.

Uykulu, hülyalı sesinin muhtaç, hafif meraklı tonu karşısında homurdandım.

D n temiz hava ve güneş ışığına kavuştuğu için çok mutlu bir şekilde gülümsediğini görmek, uzun süre aklımdan çıkmayacak bir anı olacaktı. Yatakta benimle birlikte uykulu ve rahat bir şekilde yattığını duymak da sonsuza dek saklayacağım bir başka anıydı.

"Sana günaydın diyorum," diye karşılık verdim, göğsünü tuttum ve o da yan tarafına doğru daha fazla eğilerek beni içeri buyur etti.

Daha derin bir açıyla inleyerek bana doğru eğildi. Meme ucunu bulup parmağımla başparmağım arasında çektiğimde, yüzü saf bir memnuniyetle geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Bu kadın. Bulmayı ummadığım nadir bir cevherdi. Ona verdiğimi almakla kalmadı, bundan zevk de aldı.

Onu terk etmek istemiyordum. Bu kadar bağımlı hale gelmişken nasıl bırakabilirdim ki?

Birkaç dakika sonra bir araya geldik ve burada kalmanın o kadar da zor olmadığını düşündüm. Bazı işleri başkaları da halledebilirdi. Spor salonundaki personeli bizzat ben seçmiş ve eğitmiştim. Yak n gelecekte kendim için planladığım bir dövüş yoktu. Ayrıca, karımın yanında olmak beni bir varis sahibi olmaya daha da yaklaştıracaktı.

Amaç buydu, değil mi?

Onu önemsemeye başladığımın bir önemi yoktu. Onu d llerimle doldurmaktan daha fazlası için istediğim gerçeği ne olursa olsun. Onun amacı aynı kaldı. Bana bir  ocuk vermek zorundaydı. Ve verecekti de. Ama bu, o sırada eğlenmeme engel değildi.

Karımı arzuluyordum. Bunu inkâr edemezdim ama ilk kez bunu itiraf edebiliyordum. İlk kez bu düşünce bana saçma gelmiyordu.

Cara  nemliydi. Ama bunu fark etmesine izin verecek kadar aptal olamazdım.

Birlikte duş aldık ve geç kahvaltı için aşağı indiğimizde, normal tartışma halimize geri dönmüştük. Onu hemen yukarı çıkarıp tekrar becermek isterken, dışarıda bana gösterdiği o mutluluk anını görmek istedim.

Çok canlı görünüyordu, dışarıda ve hayvanların yanında daha çok evinde gibiydi.

Onun en çok dışarıda mutlu olduğuna dair bir önsezim vardı ve eğer onu mutlu edebiliyorsa, bu benim için daha büyük bir güçtü. Ona yatakta verdiğimden bağımsız ve farklı bir zevk kaynağı sağlamak iyi hissettiriyordu.

Hayatımda bir tutsaktı ama evimin içinde zincirlenmiş olması gerekmiyordu. Eğer benim yokluğumda daha hoşnut olabilecekse, bunda yanlış bir şey görmüyordum.

Üzerimizi değiştirip onu dışarı çıkardığımızda, ahırlara yaklaştıkça temkinli tavrının kaybolduğunu gördüm. Sonra ona at sırtında arazide bir tur atacağımızı söylediğinde daha da gevşedi. Ne kadar heyecanlı olduğunu bana belli etmeyecek kadar temkinli olduğunu söyleyebilirdim ama fark etmiştim. Tepkilerini gizlemesi ve gülümsemeye direnmesi imkansızdı.

"Ata binmeyi ne zaman öğrendin?" Seyisler bizim için birkaç atı eyerlerken sordum.

Kaşlarını çatmış, adamı izliyordu. "Hayır. Bekle." Öne doğru bir adım atarak kayışları düzeltti ve daha güvenli bir düğümle değiştirdi. "İşte oldu."

Düzeltilmek zorunda kaldığı için biraz utanarak başını salladı. "Ne dedin sen?" diye sordu, tekrar yanıma gelerek.

Başımı salladım. "Boş ver." Önemli değildi. Atlarla nasıl başa çıkılacağını personelimden daha iyi biliyordu. Bu bana yeterliydi.

"Ata binmeyi öğrendiğim zaman," dedi, hâlâ seyisleri izliyordu. "Beş yaşındayken mi? Belki altı?"

"Anneniz ders mi verdi?"

Başını iki yana salladı. "Şey, sanırım."

Bunun bir seçenek olmayacağını düşünmüştüm. Bana zor bir hayat yaşadığı izlenimini vermişti, zenginlik değil yoksulluk içinde bir hayat. Nora binicilik derslerini nasıl karşılayabilirdi?

Bu şehvetli, savunmacı kadın hakkında hala bilmediğim çok şey vardı ve bu yolculuğun bana bunu düzeltme şansı vereceğini umuyordum

mümkün olduğunca çok.

Yine de onun otoritesine güvenmemiştim. Daha atlarımıza bile binmeden, birden fazla kez personelimi düzeltti. Küçük şeyler gibi görünüyordu. Ama neden bahsettiğini biliyordu. Sullivan organizasyonunun hiçbir çalışanına aptal denemezdi. En iyisini beklerdim. Ian da öyle. Altımızdaki tüm doğrudan liderler ve amirler de aynı standartlara sahipti.

Ahırdaki bu adamlar beceriksiz değildi, bu yüzden Cara'nın daha iyi tavsiyeler verebilmesi, hayvanlarla çok uğraştığını kanıtlıyordu.

Birlikte yola çıktık ve sessizliği burada sahip olduğumuz arazinin açıklamasıyla doldurdum. Çok genişti ve mülkümüzle ilgili pek çok detayın sadece bir özetini vermekle yetindim. O da işin tarihi boyutuyla ilgileniyor gibiydi ama genel olarak konuşmaktan çok dinledi ve derinlemesine sorular sordu.

Ağaçların etrafından dolanarak, belirlenmiş bir patikaya bağlı kaldık. Açık arazilerde atların hızlanmasına ve bacaklarını çalıştırmasına izin verdik. Sullivan arazisinin sınırlarını belirleyen işaretleri ve diğer özellikleri göstermediğim zamanlarda ahırları, avlanıp avlanmadığımızı, yarış atı yetiştirip yetiştirmedığımızı ve yakınlarda herhangi bir ürün olup olmadığını sordu.

Tüm detayları bilmiyordum ama eminim babamla yapacağım bir konuşma onun sorularının çoğunu yanıtlıyacaktı. Onunla ne zaman tanışması gerektiğinden emin değildim. Çok kırılgan ve huysuzdu.

Sanki onun huysuzluğuyla başa çıkamayacakmış gibi. Bana tahammül etti ve ben daha kötüydüm.

Ian -ya da aileden biri- Cara ve Nora'nın Boyle ailesinin soyundan gelmediğini kanıtlayana kadar beklemek daha uygun görünüyordu.

Ayrıca, onsuz ölmeyi reddettiği varisi taşıdığını kanıtlayabilecekken Cara'yla tanışması babamı memnun edecektir.

Yakında. Yakında onunla buluşmasını ayarlayacağım.

"Dikkatli olduğun sürece," dedim ormanlık bir tepenin üzerindeki bir açıklıkta durduğumuzda, "arazide istediğin yere gidebilirsin."

"Dikkatli olduğum sürece mi?" diye alay etti.

Cevap vermedim. İkimiz de onun atlar konusunda benden daha uzman olduğunu biliyorduk.

"Eğer binmek istiyorsan, tamam. Sınırdaki bir muhafız kaçmaya çalıştığınızı anlayacaktır."

Uçsuz bucaksız manzaraya bakarak içini çekti ve başını salladı. "Hayır. Kaçmayacağım." Yüzünü bana döndü, ciddi ve sakindi. "Sana altı ay boyunca karın olacağımı söylemişim. Ve olacağım da. Her zaman sözümün arkasındayım."

Benim yok. Gözlerimi kısıtım, hâlâ sadece bir ayağını öne atıp diğerini kaçmak için desteklemeye istekli olduğunu bir kez daha hatırladım.

"Anlaşmamız buydu," diye ekledi. "Kilisede el sıkıştığımız anlaşma."

Hangisi olduğunu biliyordum. Bu yalan söylediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

"Geçen gün bunu mu kastetmiştin? Bir anlaşmaya bağlı kalmak konusunda homurdanırken?"

Kaşlarını çattı ve yine uzaklara bakarak sustu. Anlık sessizliği beni sinirlendirdi ve şüphelendirdi. "Evet. Seninle yaptığımız anlaşma. Altı ay içinde hamile kalmazsam gitmeme izin verecektin."

Olmuyor. Ona yaklaştım ve aşağıdaki geniş tepelere ve çayırlara bakarken arkasında durdum. "Nereye gitmek istersin?" Aklında başka bir şey olduğuna dair içimi kemiren şüpheden kurtulamıyordum. Aramızdaki sözde anlaşmadan bahsetmiyordu ama onu motive eden başka bir şey vardı.

Gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. Ve onun gitmeye motive olması fikrinden nefret ediyordum.

"Altı ay sonra nereye gideceksin?" Cevap vermeyince tekrar sordum.

"Anneme dönüyorum." İç çekti. Omuzları inip kalkmaya başladı ve ben de ona uzanıp masaj yapmaktan kendimi alamadım. Parmaklarımı içeri sokarak oradaki gerginliği yoğurdum ve bana doğru eğildiğinde ödüllendirildim.

"Muhtemelen beni çok özliyordur," diye itiraf etti, dürüsttü ama bu şekilde açılmak konusunda temkinliydi.

"Telefonunu sana geri versem mutlu olur musun? Onunla iletişime geçmen için?" Sırıtarak arkasına yaslandı. "Oh, şimdi benim mutluluğum mu önemli?"

Onu tamamen kucağıma aldım, bir elimi bacaklarının arasına götürmek için indirirken onu uzun uzun ve sertçe öptüm. Tısladı, dokunuşumla biraz sarsıldı.

"Ağrın var mı?" Alay ettim.

Gözlerini devirdi ve gülümsememeye çalıştı. "Belki."

Bakışlarımı onunkilere kilitleyerek orasına masaj yaptım. "Eyer üzerinde olmanın canını yakıp yakmayacağını merak ediyordum..."

"Buna alışkınım." Kaşlarını çatı. "Eyer üzerinde olmak. Değil..."

Benim olduğunu hatırlatarak onu tekrar öperek homurdandım. Ben onun ilk ve sonuncusuydum. Bakire olarak gelmişti ve beni asla başka bir erkeğin sikmesi ya da zevk alması için terk etmeyecekti.

Hepsi benim.

Tembel değildi. Hevesli ve kararlı bir şekilde, şortunun fermuarını açıp aşağı doğru iterken beni öptü.

"Ben de seni mutlu etmek istediğimi sana çoktan kanıtladığımı düşünüyordum," diye fısıldadım onu parmaklarken dudaklarına.

Daha hızlı nefes alıyor ve beni öpmek için uzanmaya çalışırken aynı zamanda ereksiyonumu pantolonumdan kurtarmaya çalıştı, seksi bir miyavladı.

"Evet. Aynen öyle."

Onu benden, bu yerden uzakta hayal edemiyordum. O buraya aitti, sikime açtı, korkmadan onun için gitti ve istediğim kadar sert girmeme izin verdi.

Onu bir ağaca doğru yönlendirdim ve etrafında döndürdüm. "Eğil. Bana o kıcı göster."

Yaptı ve ben de ona vurdum. Ağaca yaslanmış, elleri ıslak kabuğun üzerinde, hızlı bir sikiş için kendini hazırladı.

"Daha sert, Declan. *Daha sert.*"

Lanet olsun. Dişlerimi sıktım. Adımı hiç böyle söylememişti. Belki de hiç söylememişti. Ve onu serbest bırakmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. İkimiz de yıpranana kadar içine girdim. Amı daha önce acımadıysa bile şimdi acıyordu.

İnleyerek ve orgazmıyla doymuş bir halde, daha sonra onu yukarı çektiğimde kolayca kollarıma girdi. Şımarık dudaklarını öpebilmek için onu döndürdüm, onu yakın tuttum ve parmaklarımı amına sokarak döllerimi geri ittim.

İç çekti ve ben onu bırakana kadar beni öptü.

Sonra onu şaşırttım ve kıyafetlerimizi düzelttikten sonra kaşları kalkık bir şok ifadesi kazandım.

Cebimden telefonunu çıkarmak beklediği son şeydi.

Annesiyle iletişim kurmanın bir yolu olması onu mutlu edecek bir uzlaşma olacaksa, bu fedakârlığı yapabilirdim.

"Neden?" diye sordu onu alırken.

"Kimsenin bana babamla konuşamayacağımı söylemesini istemem." Omuz silktim, ona teslim olduğum için kendimi savunmasız hissediyordum. Teslim olmak *istediğimi*. "Annenle iletişime geçebilirsin. Başka kimseyle değil."

Bakışlarıma karşılık verdi ve başını salladı.

"Teşekkürler Declan." Hınzırca gülümsedim ve

onu sertçe öpmek için hamle yaptım. "Tekrar söyle."

İnledi ama razı oldu. "Declan," diye fısıldadı dudakları benimkinden bir nefes ötedeyken, "sanırım tekrar dövülmek için bir dakikadan fazlasına ihtiyacım var."

Elini tuttum ve onu atlarımıza geri götürdüm. "Eve kadar yarışalım," diye takıldım ona.

CARA

M Telefonum cebimde yanıyordu. Ona bir göz attım ve elimden kaçırmadan önce şarjının dolu olduğunu fark ettim. Varlığını hissediyordum ve Declan'ın onu bana neden geri verdiğini nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum.

Mutluydum. Bana verdiği ve annemle iletişim kurma şansım olduğu için mutluydum. Açıklaması da çok dokunaklıydı; altın kural çerçevesinde bunu bana verme konusunda anlayışlı davranabilirdi, kendi ebeveyniyle konuşmak isterdi ve benimkiyle iletişimde kalmak istediğimi anlayabilirdi.

İzin verdiği için minnettar olmak ve basit bir arama ya da mesaj atma imkânına sahip olmak da çok garip hissettiriyordu.

Daha birkaç hafta öncesine kadar bağımsız bir kadındım. Ne yapılması gerektiğine ben karar veriyordum ve gerekli gördüğüm herhangi bir şeyi yapmak için kimseden izin ya da izin almak zorunda değildim.

Declan'la tanıştığımdan beri pek çok şey değişmişti ve bu değişikliklere ayak uydurmak çok zordu.

Bu hafta kontrolü bırakmanın ne kadar özgürleştirici olduğunu öğrendim. Beni becermek istediğine karar verdiğinde, beni çılgına çeviren karanlık, çarpık yöntemiyle bunu benim için çok iyi hale getireceğine güvenilebileceğimi biliyordum.

Tüm sorumluluklarımın elimden alınmasının düşündüğüm gibi bir tatil yaratmadığını fark ettim. Declan beni bu kalede, kendi kontrolü altında tutarak bana boş bir insan olmadığımı öğretmişti. Bir amaç, hedef ya da başarılacak bir şey olmadan hayatımın bir hiç olduğunu.

İşte bu yüzden eve döndüğümüzde kendimi karamsar bir kasvet büyüüne kapılmış hissettim. Suçluluk duygusu.

Bana bir ömür boyu sürecektir açık bir amaç vermişti. Ona bir çocuk doğurmamı istiyordu ve bu benim için imkânsızdı. Bu iş benim tarafımdan tamamlanamazdı. Ben bunu başaramazdım.

Seni çoktan hayal kırıklığına uğrattım.

Bana onun için hissettirdikleri, onun sadece kaba bir pislik olmadığını kanıtlıyordu. Ve bu yüzden, kendimi daha kötü hissettim.

Onu hayal kırıklığına uğratacağımı bildiğim halde, altı ay içinde ayrılmamı güvence altına almak için onunla bir anlaşma yapmamalıydım. Ona bir çocuk doğurabileceğimi düşünerek benimle bu anlaşmayı yapmıştı.

Yalancıdan başka bir şey değildim.

O zamanlar o kadar da kötü olduğunu düşünmemiştim. O beni bir şey için kullanıyordu ve ben de onu aynı şekilde kullanıyordum. Ama bu son değildi. Annemin borcunu ödemek için babamın cömertliğini güvence altına almak için de onu kullanıyordum.

Katmanlı bir yalan ağının içinde sıkışıp kalmıştım ve buna daha ne kadar dayanabileceğimi merak ediyordum.

Kocam beni memnun etmeye devam ederse, onunla mümkün olan en derin şekilde bağlantı kurmanın ne kadar iyi hissettirdiğini bana göstermeye devam ederse, zihnimi kalbimden ayırabileceğimden emin değildim. Bedenim orada işe yaramazdı. Tek yapması gereken nefes alıp bana bakmaktı ve ben de tahrik oluyordum. Karmaşa zihnim ve kalbim arasında yatıyordu.

İmkânsız gibi görünse de ona karşı bir şeyler hissediyordum. Bana değer verdiğini gösteriyordu ve ben de kendime karşı dürüst olup karşılığında ona karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf edebiliyordum.

Onu memnun ettiğimi bilmek iyi hissettiriyordu. Onun dünyasını sarsma ve tıpkı bana yaptığını gibi onu da boşaltma yeteneğime güveniyordum.

İçeri girdiğimizde Ian, "İşte buradasın," diye seslendi.

"Hayır." Declan iç çekti. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hayır, hayır." Ian devasa fuayenin diğer tarafında beklerken kıkırdadı. "Biliyorum. Sadece seninle birkaç şey hakkında konuşmam gerekiyor." Başını çalışma odasına doğru eğdi ve Declan'ın elimi tutup birlikte olduğumuzu göstermek için tutmasına rağmen sadece kardeşinin varlığını istediğini belirtti.

Geri adım attım ve ellerimi kaldırdım. "Bilmek bile istemiyorum."

"Ne?" Declan bana öfkeyle baktı. "Cehalet mutluluk mudur?"

"Aynen öyle."

Durakladı, beni dikkatle izliyordu. "Şimdiye kadar Riley ağzını açıp dedikodu yapmadıysa, Sullivan isminin neyi temsil ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. Düğünümüzün olduğu gün anlamıştım. "Evet. Sen bir mafya adamısın. Yeterince konuştuk."

Gözlerini devirdi ve gülümsemesini gizlemeye çalıştığını sezdim. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu? Bir katille evli olmak?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu beni rahatsız etmeli mi?"

Kalpsiz değildim, ama bıkkın ve kavgacı bir ahlaki pusulam vardı. Aptal da değildim. Dünyadaki herkes gibi ben de organize suç ailelerinin var olduğunu biliyordum. Bu kadar güçlü biriyle evleneceğimi hiç düşünmemiştim ama şimdi ne yapabilirdim ki? Declan beni ya da annemi öldürmeye hevesli görünmüyordu, yani bu yeterliydi.

"Babamın bir suç ailesine bağlı olduğunu bilerek büyüdüm." Omuz silktim. "Babamın, yani benim yarımın, bir suç ailesinden geldiğini biliyordum ve bu beni hiç ağlatmadı."

Diğer odada konuşmak için sabırsızlanan kardeşinin boğazını temizlemesine aldırmayan Declan bana yaklaştı ve beni sertçe öptü. "Geri çekilmiyorsun

Hayatın sana sunduğu her şeyden kaçabilirsin,
değil mi?" "Sadece sen." Gülümsedim. *İyi
anlamda.*

Bana bakarken ne aradığından emin değildim. Sert bir adamla evli olmaktan rahatsızlık duyduğumu söylememi mi bekliyordu? Bunu itiraf edebileceğimden şüpheliydim. Hayatımda biraz acı ve sertliği, biraz şiddeti hoş karşılamamın ne kadar iyi hissettirdiğini artık biliyordum ve daha önce yaşadığım şeylere geri dönmeyi hayal bile edemiyordum.

Onunla birlikte olmak hoşuma gidiyordu.

Onun karısı, onun kadını olmaya değer verdiğimi fark ettiğimde, o suçluluk duygusu geri geldi.

Eğer ona çocuk doğuramayacağımı söyleseydim, beni kovardı. Beni yatağından, hayatından atardı.

Artık ona ihtiyacım yoktu. Onunla evlendim ve bu eylem babamın annemin tıbbi borçlarını ödemem için bana verdiği şarttı. Telefonumu geri aldığıma göre, bu anlaşmanın kendi tarafına düşen kısmını yerine getirip getirmediğini kontrol etmek ve onaylamak için sabırsızlanıyordum.

Bu adamı bir daha bu kalede göremeyeceğim düşüncesiyle yüzleştiğimde, hissetmeyi hiç beklemediğim derin bir kayıp duygusuyla mücadele ettim. Son birkaç gündür onunla kurduğumuz bağdan sonra, kendime bunun uzun sürmeyeceğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Bu suçluluk düşüncelerinden rahatsız olarak onu geri ittim. "Git hadi. İşini yap."

Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırmaktan kendini alamadı. Beni her öptüğünde, kararlılığım biraz daha zayıflıyordu.

"Uzağa gitme," diye takıldı. "Yakında görüşeceğiz." Kıçıma şakacı bir tokat attıktan sonra döndü ve kardeşine doğru yürüdü.

O gider gitmez odama çıktım ve cebimden telefonumu çıkardım. Telefona bakarken içimde uyanan şüpheleri bastırmaya çalıştım.

İçine bakmış olmalı. Frank istediğinde fabrika ayarlarına sıfırladığım için çok mutluydum.

Ama şimdi... Beni cihazla takip edip etmediğini merak ederek yüzümü buruşturdum. Onunla ne yaptığımı biliyor olabilir miydi?

Bana sadece annemi arama sınırlaması getirmişti ama Oscar'ı aramam gerekirse bu çok mu yanlış olurdu?

Başımı salladım ve cep telefonunu aradım. Tek sağlam elimi aramak annemi aramak gibiydi. Ayrıca, eğer uyuyorsa, onu uyandırmak istemedim.

Declan sorarsa, buna neden karar verdiğimi açıklayacağım.

Aramanın bağlanması bekledim ve Oscar cevap verdiğiğinde gülümsedim.

"Cara!" Kükredi. "Ben de ne zaman arayacağını merak ediyordum. Aman Tanrım!" "Üzgünüm, meşguldüm."

Hayır. Declan'ın aletini almak dışında sıkılmış ve b u n a l m ı ş t ı m .
Huzursuz.

"Annem nasıl? Çiftlik, her şey. Beni bilgilendir."

Kıkırdadı. "Araman neden bu kadar uzun sürdü?"

"Burada telefon çekmiyor."

Bunu bir cevap olarak kabul etti. Oscar her zaman rahat bir adamdı. "İyi. Güzel. Sürü iyi gidiyor. Başka bir yardımcı bulma konusunda pek şansım olmadı ama Thomas arada sırada yardıma koşuyor."

Başımı salladım. Bu iyiydi. Thomas benden belki bir ya da iki yaş küçüktü, üniversiteyle meşguldü ama muhtemelen ekstra para kazanmanın esnek yollarını arıyordu.

"Annem nasıl?"

"Oh," dedi kıkırdarak, "o aynı eski. Bilirsiniz işte. Ama Patti Gehring'den onunla birlikte oturmasını istemek dahiyane bir hareketti. Kocasını kamyonculuk işine yeni girmişti ve sokağın karşısında yalnızmış gibi görünüyordu. Yukarıdaki pencereden sürekli kıkırdadıklarını ve sohbet ettiklerini duyuyorum."

Gülümsedim, daha rahat nefes alıyordum.

"İyi hissediyor mu?" Kontrol ettim. Ondan bu raporu almayı bitirir bitirmez, cep telefonunu arayacaktım.

"Eh. İyi günleri de var kötü günleri de. Yeni ağrı kesici çok işe yarıyor gibi görünüyor ama Patti eczanenin bunu karşılamadığını iddia ettiğini söyledi. Ne zaman temin edilebileceğini açıklamaları için onları sıkıştırıyor."

Kaşlarımı çatarak odamda bir ileri bir geri yürüdüm. "Hmm."

Bu çok garip. Pek çok ilaç için özel, cepten ödeme yapılması gerekiyordu, ancak annemin artık bu konuda endişelenmesine gerek yoktu.

Adımımın ortasında durdum ve anlık bir korkuyla gerildim.

Değil mi?

Anlaşma buydu. Ben Declan'la evlenecektim, böylece Saoirse evlenmek zorunda kalmayacaktı ve babam da Nora'nın sağlık masraflarını karşılayacaktı.

"Şimdi evde mi?" Ona sordum.

"Hayır, hayır. Patti onu az önce bir randevuya götürdü ve görüyorum ki cep telefonunu yine mutfaktaki masanın üzerinde unutmuş." İç çekti. "Ama ona aradığını söylerim. Seni özlediği kesin. Ben de özledim patron. Ve buradaki tüm koyunlar ve atlar da öyle."

Başımı salladım, aramayı hemen sonlandırmak için acele ediyordum.

Bağlantıyı keser kesmez Declan'la olan anlaşmamı bozdum. Telefonumu başka bir şey için kullandım, tarayıcıyı açtım ve ana borç tahsilat sitesine giriş yaptım.

Göz kırpmak, ekranda okumam için ne olduğunu değiştirmede.

Sayfayı yenilemek de aynı kalmasını sağladı.

Tek gördüğüm vadesi geçmiş

hatırlatmalardı. Tek bir şey bile

ödenmemişti!

Öfke içimde sıcak, erimiş bir dalga gibi yükseldi. Kalbim daha da hızlı çarparken gerildim, hızlı hızlı nefes aldım.

"O pislik."

Dişlerimi sıktım, oturumu kapattım ve sayfaya girmiş olduğumu silmek için sayfayı kaydardım. Sonra çağrı defterine geri döndüm ve babamın numarasını tuşladım. Bunun bir cevabı olmalıydı. Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmemesinin iyi bir nedeni olmalıydı.

Saoirse'yi bağışlayarak annemin borçlarının ödenmesini garantilediğimi kabul etmişti. Böbrek nakli listesinde kalmaya devam edecek ve bir eşleşme bulunduğunda daha erken seçilmesi için itilecekti.

Lanet olsun sana. Hayır, siktir git.

Döndüm, *arama* düğmesine basmaya hazırdım. Kapıya bakarken durakladım ve Declan'ın odaya girişini izledim.

"Cara." Bana bakarken çenesini kaldırarak gülümsedi.

Yutkundum, yine onun kuralını çiğnemeye çalışırken yakalandım. Babamı aramak bana izin verdiği bir şey değildi ama sözünden dönüp dönmediğini bilmek zorundaydım.

"Evet?" Telefonu indirdim ve kalçama vurdum.

"Hazırlanman gerekiyor."

Bir kez güldüm. "Beni kızdırmak istiyorsun."

Yaklaştı, telefonumu aldı ve yatağa fırlattı. Kollarını bana doladığında, sıcak ve ıslak dudaklarının talebine boyun eğdim.

Tıpkı bunun gibi, beni gerçeklik üzerindeki hakimiyetimi kaybetmeye itti. Kontrol den vazgeçmem için. Endişelerimi düşünmeyi bırakmaya. Tek yapabildiğim onu hissetmek ve bu zevkin, bu derin yakınlığın ve arzusun hiç bitmesini istememektir.

"Ama hoşuna gidiyor," diye

alay etti. Başımı salladım.

"Yalan söylemeyeceğim.

Seviyorum."

"Gitmeye hazırlan," dedi beni serbest bırakırken.

"Ne için? Başka bir yolculuk için mi?" Sırıttım. "Beni şımartma şimdi."

"Komik." Ellerini ceplerine soktu ve sırıttı. Onu alaycı mizahımla eğlendirebileceğimi bilmek iyi hissettirdi.

"Şehirdeki bir gala için yola çıkıyoruz," diye duyurdu. "Ian benimle bunun hakkında konuşuyordu."

Gözlerimi kırıştırdım. "Gala mı? Gitmek zorunda mıyım?"

"Evet. Ortaya çıkmam bekleniyor, dolayısıyla senin de benimle birlikte ortaya çıkman ve herkese karım olduğumu göstermen gerekiyor. Sullivan isminin yakın zamanda yok olmasına izin vermeyeceğiz."

Ama senin karın olursam olacak. Yutkundum ve başımı salladım. Beni telaşlandırmıştı ama bunu göstermeyi reddettim.

"Tabii. Evet."

"Eminim şehre giderken bir elbise bulabiliriz." Saatine baktı, bileğini döndürdü ve bu sırada kaslı kolunun nasıl esnediğini bana gösterdi. "Bir saat içinde yola çıkacağız."

"Tamam."

İyi değildi. Babamı aramak ve annemin faturalarını neden ödemediğine dair bir açıklama talep etmek için zamana ihtiyacım vardı.

Ama sonra tekrar.

"Declan?"

Kaşlarını kaldırarak odaya geri döndü. "Ne tür

bir gala bu?"

"Orada kimin olacağını mı soruyorsun? Ya da sözde hangi saçma hayır kurumu için bağış toplandığını mı? Çünkü hiçbir fikrim yok."

"Uh..." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Orada kim olabilir?"

Omuz silkti. "Çoğunlukla diğer suç aileleri. Bazı hükümet yetkilileri. Politikacılar."

Başımı salladım ve bir çanta bulup toparlanmak için döndüm. Bir yandan da borçlar konusunu babamla konuşmayı planlıyordum.

O da orada olacaktı. Üvey kız kardeşim kimsenin onu böyle bir sosyal etkinliğe davet etmesine izin vermezdi. Keira şüphesiz görünmek istiyordu ve babam da Murray adındaki küçük suç ailesiyle bağlantılıydı.

Evlendiğimden beri onu ilk kez görecektim.

Ve bahse girerim ne kadar değiştiğime ve eskisinden daha güçlü bir kadın haline geldiğime hazırlıklı olmayacaktır.

DECL AN

A Cara'nın odasından çıkar çıkmaz Ian'ın koridorda bana doğru koştüğünü gördüm.

İnledim. Kardeşimi seviyordum. Gerçekten seviyordum. Ve yaptığı her şeyi takdir ediyordum. O olmasaydı, daha da stresli ve aşırı çalışıyor olurdum.

"*Sadece* konuştuk."

Kanadıma doğru yürürken beni karşılayarak başını salladı. Omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra, belki de Cara'nın kapılarının kapalı olup olmadığını kontrol etmek için, iç çekti ve telefonunu çıkardı. "Evet, birkaç dakika içinde çok şey olabilir."

"Şimdi ne olacak?" Gece için hazırlanmayı planlarken beni kanadıma kadar takip etmesine izin vererek sordum.

"Cara'nın aramalarını takip ediyorum," dedi, "tıpkı istediğin gibi."

Dolabımda durup takım elbiselerimi ve smokinleri düşünürken kaşlarımı çatarak başımı salladım. Giyinmekten nefret ederdim. Siyah kravatlı davetler sıkıcıydı, ama rolümü oynamazsam lanetlenirdim.

"Bugün erken saatlerde ona geri verdim."

"Evet. İlk numara Oscar adında bir adama gitti."

Sertleştim ve konuşmamı engellemek için elini kaldırdı.

"Nora Gallagher'ın adresinde çalışan kişi."

Uzun ve sert bir nefes verdim. "Demek annesini aramış." *Belki de yardım tutmuştur ve telefonu Nora'ya vermiştir.*

"Beş dakika boyunca o hatla konuştu. Ama sonra başka bir numarayı da aradı. Sanırım çok erken kapattı. Arama sadece iki saniye sürdü."

Gözlerimi kısıtım. "Kimi aramıştınız?"

"Shane Murry." Ian telefonunu tekrar cebine soktu.

"Babası mı?"

Omuz silkti. "Onunla yakın olmadığı izlenimini edindim."

"Benim izlenimim de bu yönde." Onu neden aradığına dair hiçbir fikrim yoktu. Onunla yaptığım anlaşmanın ayrıntılarını değiştirdiğimden beri Murray'lerden haber almamıştım, Sullivan'lara olan borçlarını ödemesi gerekiyordu. Belki bu galada ona bu konuda baskı yapabilirdim. Baskı altında acı çekecektir.

"Murray de bu galada olacak. Eğer onunla konuşmak istiyorsa, biz oradayken konuşabilir." *Ben onun yanında dururken.*

"Hepsi bu kadar değil." Diğer elini cebine soktu. "Nora hakkında bir e-posta aldım."

"Peki ya o?" Seçeneklerimi gözden geçirdim ve yarın gece için hazırlayacağım smokini seçtim.

"Boyle ailesinden herhangi biriyle akraba olup olmadığı." Ian gülümsedi. "Akraba değil. Hem de hiç. Babası Fransa'dan gelmiş bir din adamı, annesi de Avustralya'dan tatile gelmiş bir sekreter."

Tekrar uzun bir rahatlama nefesi verdim. "Güzel. Bu bilgiyi ortaya çıkardığın için teşekkür ederim." Kaşlarımı çattım. "Ama babam neden Nora Gallagher'ın Boyle ile akraba olabileceğini düşündü ki?"

Ian başını salladı. "Bilmiyorum ama gala için ayrılmadan önce onu kontrol edecektim."

"Size katılacağım."

Birlikte üst kata, babamın ikamet ettiği ve hiç ayrılmadığı özel kanada çıktık. Güvenlik görevlisi başıyla selam verdi ve içeri girmemize izin verdi.

Daha gerçek yatak odasına varmadan öksürük sesini duydum. Ian yüzünü buruşturdu. "Durumu kötüleşiyor gibi görünüyor."

Bunu beklemeliydik. "Ve daha da kötüleşecek," diye üzülerek kabul ettim.

Cara'yı hamile bırakmam için üzerimde daha fazla baskı oluşturdu. Bana bir çocuk vermek zorundaydı. Bu bir zorunluluktur. Ölmeden önce bunu gerçekleştirmeye çalışmak imkansızdı. Bunu biliyordum. Ama ismin devam edeceğini bilecek kadar uzun yaşamamış olsa bile, denemekten asla vazgeçmeyecektim.

"Düşündüm ki-" Babam bizi görünce daha fazla öksürmeye başladı. "İkinizin galada beni temsil edeceğinizi düşünmüştüm."

Sırıttım, zayıf ve ölmek üzere olmasına rağmen suç dünyasının nabzını hiç tutmuyor olması beni eğlendirdi. Tableti, telefonu ve Ian'la kurduğu iletişim sayesinde her zaman neler olup bittiğini biliyor gibiydi.

"Öyleyiz," dedim.

"Senin karın da mı?" diye

sordu. Başımı salladım.

"Cara da."

"Güzel. O şerefsizlere hattımızın yok olmasına izin vermeyeceğimizi gösterin."

"Baba," dedi Ian, yatağın yanındaki her zamanki yerine oturarak. "Sonunda Nora Gallagher'ın ailesiyle ilgili cevapları aldım."

Gür kaşlarını kaldırdı. "O bir Boyle mu?"

Ian başını salladı. "Hiç de değil. Ailesinin, büyükanne ve büyükbabasının ve büyük büyükanne ve büyükbabasının izini sürdüm. Hiçbiri Boyle ile akraba değil."

Gülümsemesi yumuşak ve kolaydı. "Güzel."

"Ama neden öyle olduğunu düşündün?" Ben

sordum. "Söylentiler." Sırıttı ve omuz silkti.

"Kimden duydun peki?" Ian sordu. "Eğer galadan biriye, söylentiye neden çıkardıklarını sorabiliriz."

Babam bana odaklandı, romatizmalı gözleri sertti. "Keira Murray. Arkadaşlarım söylentinin oradan çıktığını söylediler."

Ian ve ben hızlıca bakıştık.

Ne oluyor be?

"Cara'nın üvey annesi mi?" Ian

kontrol etti. Babam başını salladı.

Keira'nın Cara'dan hoşlanmadığını biliyordum. Saoirse'yi benimle evlenmek zorunda bırakmamak için Cara'yı evlenmem için bana nasıl inatla kakaladığından belliydi bu.

Onun derdi ne? Keira acı ve mızızmızdı ama böyle bir dedikodu başlatmak? Ne için?

Yakında öğreneceğim. Shane'e borcunu ödemesi için ya da Keira'ya kendini açıklaması ve neden ortalığı karıştırmaya çalıştığını anlaması için baskı yapmaktan çekinmiyordum.

Bir varis bulmak için çalışacağıma söz vererek babamın yanından ayrıldım. Kanadıma döndüğümde, toparlandım ve gece için hazırlandım. Bu gece yola çıkacaktık ama bu öyle kolay bir yolculuk değildi.

Güvenlik detaylarını planladım, gala mekanında da kaç adam isteyeceğimi düşündüm. Adamlarım her zaman onun yanında ve yakınında olacaktı. Karımın bir an bile yanımdan ayrılmasına izin vermek niyetinde değildim ve güvenlik konusunda aşırıya kaçıp kaçmadığım da umurumda değildi.

Ona bir şey olmasına izin vermem.

Sadece çocuğumun annesi olacağı için değil, aynı zamanda ona değer verdiğim için. İçime işlemişti ve dikkatli olmazsam onu sevdiğimi itiraf etmek zorunda kalabilirdim-

"Ne oluyor be?"

Telefonuma baktım.

Numara tanımlanamıyordu ama mesaj kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Riley'den numaranı istedim.

Kocam elbise seçmeme yardım edemeyecek kadar meşgul mü?

Sırtarak onun kanadına doğru yürüdüm. Bu saçmalıktı. Artık benim odamda, benim yatağında kalmasının zamanı gelmişti.

Asla, karım.

Kapılarını iterek açtım ve onu dantelli siyah iç çamaşırları içinde, sol elindeki askıdan siyah bir elbise ve sağ elindeki yeşil bir elbise çıkarırken buldum.

"Cara..." Adını hırıldayarak söyledim ve doğruca ona doğru yürüdüm.

Nefesi kesildi, geri koştu. "Hayır. Hayır. Hadi. Riley bunları depoda bulmuş, geçen hafta düğün hediyesi olarak buraya gönderildiğini söyledi."

Onu yakaladım, sütyeninin kapılarını çekiştirirken boynunu öptüm.

"Gitmek için bir saatimiz olduğunu söylemişsiniz ve-" Ben göğsünü ısırıp sonra da acısını dindirmek için dilimi ısırığın üzerinde gezdirirken nefesini tutarak sustu.

"Bir saat," diye kabul ettim.

İki elbiseyi de aldım ve yatağa fırlattım. Sonra onu belinden tutarak sandalyeye doğru yürüttüm.

Oturdum, ağzımı amına dayamak için öne doğru eğilirken külotunu indirdim.

"Oh..." Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek yüzüme doğru salladı.

"Bir saat fazlasıyla yeterli bir süre," diye söz verdim ona bakarken ve amını parmaklarken. Parmağımı kremledikten sonra kışına soktum ve bu kaldırıcı kullanarak onu kendime yaklaştırdım, böylece ona ziyafet çekebilecektim.

Şimdilik bu kadar zaman yeter.

Artık onu ne kadar çok istediğime bir ömrün yetip yetmeyeceğinden emin değildim.

CARA

W Declan'ın yardımıyla bir elbise seçmek eğlenceliydi ama bu galada giymek hiç de öyle değildi.

Ne giydiğimin bir önemi yoktu. Bu gösterişli, devasa balo salonuna adımımı attığım anda beni ele geçiren rahatsızlık, gardırobumu değiştirmeye çalışsam da beni takip edecekti.

Ben buraya ait değilim.

Zengin ve ünlülerin arasında. Yıldızlar ve liderler gibi burada toplanan nüfuzlu, gösterişli insanların yanında.

Ya da haydutlar. Artık bir mafya adamıyla evlendiğime göre, bu tipleri tanıdığımdan emindim. Her şey gözlerindeydi, acı ve ölüm vaat eden o düşünceli, karanlık bakışlarında.

Kadınlar bana bakışlar fırlatıyor, tiksintileri alaycı sırıtışlarından belli oluyordu. Saçları toplanmış, elbiseleri ince vücutlarını sarıyor ve o kadar çok makyaj yapmışlardı ki kendimi çok sade hissediyordum. Bu kadınlar benim gibi değildi. Asla kendimi süsleyecek ve bu kadar sahte, bu kadar plastik görünmek için derimin altına kimyasallar enjekte edecek iradem ya da enerjim olmazdı - ve bazıları için yemin ettim, uyuşturulmuş ve çok yüksek, yardım almadan sosyalleşemiyorlardı.

Smokinli adamlar lüks mekânın etrafında dolanıyordu. Mücevherleri pek çok avizenin altında parıldıyordu. Hepsinin elinde taşlar ve mücevherler vardı, pahalı

saatler ve zor kazanılmış yaralar.

Bu insanlar, suç dünyasının sakinleri olarak zenginlik ve amaç tarafından bir kenara bırakılmış yabancılardı.

Ve Declan'ın yanında, daha fazla saklanabilmeyi diledim.

Beni yanında tuttu. Eli henüz beni terk etmemişti. Eğer elimi tutmuyorsa, sırtımın alt kısmına dokunuyordu. Sonra bana sarılmadığı, bir öpücük çalarken dikkatimi ona vermemi emretmediği zamanlarda, arkamda duruyordu ve beni kendine çekerken kolunu sahiplenici bir şekilde karnımın üzerinde tutuyordu.

Ben olsam şikayet etmezdim.

Sert, ateşli vücudu tanıdıktı. Kontrolü ele aldığında bana verdiği güvenliği hatırlatıyordu. Yatağın içinde ve dışında. O yanımdayken, kendimi asla bir parçası hissetmeyeceğimden emin olduğum bu kalabalığa karışırken onun rahatlığına ve kolaylığına güveniyordum.

 liklerime kadar bir ifti kızından başka bir şey değildim. Çalışkan, orta sınıf bir halktan biriydim. Buraya gelmem beklenirken o kadar yabancılaşmıştım ki, kocamı baştan çıkarıp onu buradan uzaklaştırmak için elimden geleni yapmayı diledim.

"O kıını bana bir kez daha s rt..." diye kulağıma homurdandı, arkamda dururken üzerime eğildi.

Tehditk r, boğuk sesinin uyandırdığı  rpertiye engel olamadım.

 nledi, elini elbisemin üzerinde gezdirirken çene izgimi öptü.

Lanet olsun, ne kadar da eli açıktı. Ve sahiplenici. Benim ne kadar rahatsız ve yabancısı olduğumu g rd ğu için böyle davranıyor, üzerine titriyor ve  zen gösteriyorsa hiç şaşırmazdım.

Ya da belki de kendi bölgesini işaretliyor, herkesin benimle gerçekten evlendiğini ve beni kendisinin olarak kabul ettiğini görmesini sağlıyordu.

D ğ n m ze kimse gelmemişti. Resepsiyona ortalama büyüklükte bir kalabalık katılmıştı. Burada, evli olduğumuzu tüm dünyaya ilan ediyor gibiydik.

Balo salonunda içki içen ve dans eden birçok süslü, soğuk insan arasında *onları* fark ettim. Beni Declan'la evlenmeye zorlamak için komplo kuracak kadar az isteyen sözde ailem.

Shane ve Keira birlikte duruyor, birbirlerine aşık bir çift gibi görünüyorlardı. Uzaktan bakınca numara yaptıklarını, gülümsemeleri gözleriyle buluşmazken rahatmış gibi davrandıklarını söyleyebilirdim. Bakışları gezinirken.

"Seni hemen şimdi becermeliyim," diye kulağıma fısıldadı Declan.

Sen de mi numara yapıyorsun? Bir kadına karşı her zaman böyle davranıp davranmadığını anlamak için hiç bu şekilde insan içine çıkmamıştım. Huysuzluğu hoşuma gitmişti, ama bunu çok abartıyor gibiydi.

Bu senin için bir rol mü?

Hâlâ bu kadar bıkkın olabildiğimden, herkesin içinde bile kendimi güvende hissetmemi ve arzulanmamı istediği konusunda ciddi olabileceğini varsaymakta bu kadar acele edebildiğimden nefret ederek iç çektim. Şimdiye kadar onu tanımam için gereken tek zaman özel anlardı, genellikle sevişirken.

Bu bir deneme gibi hissettirdi.

Bir test.

Onunla ilk kez insan içine çıkarken geçip geçmediğimi bilip bilmediğimden emin değildim.

"Bütün bu insanların önünde beni becerir misin?" Meydan okudum.

"Hayır." İçini çekti, daha dik durdu. "Hiçbir erkek senin vücudunu görmeyecek. Benden başka kimse."

Dudağımı ısırdım. Kahretsin, bu gece korumacıydı.

"Dec." Ian bana başıyla selam verdi, her zamanki selamlaması kısa ve kısaydı. "Smith konuşmak istiyor."

Başını salladı ve yanıma gelirken elimi tuttu. "Hayır. Bu gece olmaz."

Ian omuz silkti.

Smith'in kim olduğunu bilmiyordum ama Ian'ın kardeşini birileriyle konuşmaya sürükleyebileceğini umuyordum. Henüz kaçmak için bir fırsat bulamamıştım. Tek yapmam gereken babamla yüzleşmek ve annemin faturaları için neden hiçbir ödeme yapılmadığını sormaktı. Sadece bir dakika. Kısa bir sohbet. Ama Declan gözünün önünden ayrılmama izin vermiyor gibiydi.

Sonunda kenara çekilmek için bir fırsat buldum.

Birkaç yaşlı adamla konuşmak üzere çağrıldığında Declan, Ian'a "Onunla kal," dedi.

Ian başını salladı, bana doğru geri adım attı, ama bir adamın *ona* seslendiğini gördüğümünden beri Ben de kayınbiraderimden kaçtım.

Babamı en son içkilerin yanında görmüştüm. O bölgeye doğru aceleyle ilerlemek için elbisemi aldım ve onu bulmak için başımı iki yana salladım.

Lanet olsun. Onu göremedim. Buradaki alkol bolluğundan tazelenmeye ihtiyacı olan tüm bu insanları görebilmek için boynumu eğerek aradım.

Nerede o?

Kendimi çok açık hissettim, hem babamı hem de kocamı bulmak için çıldırıyordum. Babamla konuşmalı ve cevaplar almalıydım. Ama aynı zamanda Declan'ın nerede olduğuna da dikkat etmeliydim ki gelip yine aşırı korumacı bir tavırla etrafta dolanmasın.

İtiraf etmeli miydim? Ona her şeyi anlatma seçeneği ile savaştım. Şu ana kadar, bunu ondan saklamakla hata yapıp yapmadığımı hâlâ anlayamamıştım.

Ne olacaktı? Eğer Declan'a babam annemin borçlarını ödemeyi kabul ettiği için onunla evlendiğimi söyleseydim ne olurdu?

Öfkesinden korktum.

Bunun onu yaralayacağından endişeleniyordum. Çünkü evlenmeye zorlanmış ve bunu sevgisiz bir şekilde yapmış olsak da, şu anda sahip olduğumuz isteksiz sevginin yavaş yavaş oluşmasını mahvetme fikrinden nefret ediyordum.

Ama ya ona söylersem ve annemin zayıf noktam olduğunu öğrendiğinde bunu da bana karşı kullanmaya çalışırsa?

"Cara?"

Keira'nın mağrur sesi beni olduğum yerde durdurdu. Ona doğru döndüm ve onu yüzünü daha da kırmızı gösteren bordo bir elbise içinde buldum. Ve lekeli. Ya da belki ılık yüzünden. Ona dikkatle yaklaştım.

Bu kadının bana söyleyecek hiç güzel sözü olmamıştı ve şimdi gardımı düşürmek için hiçbir nedenim yoktu. "Babam nerede?"

Kadın homurdandı. "*Baban* mı? Kocam hiçbir zaman *senin* baban olmadı. O sadece bir sperm donörü. *Saoirse'nin* babası Shane."

Başımı sallayarak gözlerimi devirdim. Her zaman çok kindar olmuştu, babamın annemle çıktığı ve bana sahip olduğu gerçeğini temizlemeye o kadar kararlıydı ki. Sanki biz onun üzerinde bir lekeymişiz gibi.

"Nerede o?" diye sordum. Zamanım tükeniyor olmalıydı. Declan beni arıyor olmalıydı.

"Bilmen gereken hiçbir yer yok." Üvey kız kardeşim bize katılırken beni bir aşağı bir yukarı süzdü, etkilenmemiş bakışlarında küçümseme açıkça görülüyordu.

"Bilmem gerekiyor." Korkmadan yaklaştım. "Annemin tıbbi borçlarının neden ödenmediğini bilmem gerekiyor. Neden anlaşmamızın kendisine düşen kısmını yerine getirmediğini."

Kibirli bir şekilde gülümsedi, gülerken Saoirse'ye baktı.

"Cevap ver bana," dedim.

Keira sadece kıkırdadı, sınırlarımı bozan ve beni daha da sinirlendiren tiz bir ses.

"Nora için *ne zaman* ödeme yapacağımızı hiç söylemedik." Başını yana eğdi ve sanki bu anı bekliyormuş gibi genişçe gülümsedi. "Bu... yıllar sürebilir."

Dişlerimi sıktım ve onu boğma isteğiyle bir adım öne çıktım. "Sizi yalancılar."

"Ne, paraya mı ihtiyacın var?" Keira alay etti. "'Kocana' sor."

Saoirse kıs kıs güldü. "Nasıl gidiyor, aptal, çirkin bir salak, onun gibi kaba saba biriyle mi evli?"

"Benim hakkımda konuşmaya hakkın yok," diye uyardım onu. "Ya da onun hakkında, seni kaltak."

Keira'nın nefesi kesildi. Eli havaya kalktı ve bana sert bir tokat attı. Acı iğneleri yanağıma battı ve başım geriye savrulurken saçlarım yana savruldu.

"Sen..." Hırladı. "Kız kardeşine karşı bu kadar saygısız olmaya nasıl *cüret* edersin!"

"Sen-" O dönüp uzaklaşırken ben de peşinden atıldım. Saoirse'nin kalıcı kahkahası onlarla birlikte süzüldü ve kalabalığın arasından geçip onları kovalamaya başlayamadan yolumu kaybettim.

İçki alanından uzaklaşıp balo salonunun ortasına, dans pistine yaklaştığımda hareketsiz durdum ve kollarımın sarkmasına izin verdim.

"Siktir!" Kalabalığı tararken kendi kendime fısıldadım.

Babamla konuşmak, anlaşmanın kendi payına düşen kısmını üstlenmesini talep etmek istedim. Bütün bunları bir hiç uğruna yapmış olamazdım. Annemi terk etmek ve onun geleceğini güvence altına almamak için bir yabancıyla evlenmiş olma ihtimalini düşünmeyi reddediyordum.

Babamı bulmak için sabırsızlıkla dönerken, bakışlarım Declan'a takıldı.

Çatık kaşlarıyla aceleyle yanıma geldi. Kalabalığı yarararak geldi, gözleri endişe ve öfke doluydu.

"Nereye gittin?" diye sordu.

Yan tarafa dönerek ona profilimi daha fazla gösterdim. Yanağım acıyordu ve Keira'nın tokadının izlerini göreceği için çok gergindim.

"Sadece biraz dolaşmak istemiştim," diye cevap verdim, babamla konuşma fırsatını kaçırdığım için yenik düşmüştüm.

"Sakın bana şimdiden bir nefes daha almaya ihtiyacın olduğunu söyleme," diye alay etti. "Bunu daha on beş dakika önce yaptık."

Gülümsedim, nazik alayının tüm etkisini hissetmeyi diledim.

"Hey." Bana doğru uzanırken yine kaşlarını çatı. "Neyin var?"

Onu yanıma doğru tutmaya çalışarak diğey yanağımanın tam görüntüsünü sakladım. "Sadece gitmek istiyorum." Bu bir yalan değildi ama gerçeğın tamamından da uzaktı.

İçini çekti, hâlâ beni yakından inceliyordu.

"Yapacağız." "Buraya uyum sağlayamıyorum.

Buraya ait değilim."

"Yaparsın. Benimle birlikte."

"Sığmak istediğim tek yer orası." Ve bunu da içtenlikle söyledim. Şimdi tekrar onun yanındayken, onun güçlü vücudunun ve hiçbir şeye aldırmayan tavrının yanındayken kendimi daha güçlü hissediyordum. Daha sakin.

"Bu da ne böyle?"

Kaşlarını çatı, uzanıp çenemi kavradı ve yüzümü ona doğru çevirdi.

Oh, kahretsin.

"Yaralı mısın?"

"I..." Başparmağını yanağımdaki kızarıklığın üzerinde gezdirirken dudaklarımı kenetledim.

Nazik. Endişeli. Sakinleştirici.

Bana gösterdiği bu diğey yönüne tanık olmak her zaman çok dikkat çekiciydi.

"Söyle bana, Cara." Bana dik dik bakarken çenesi gerildi. "Sana dokunmaya kimin cüret ettiğini söyle bana."

Öfkeli de. Varsayılan modunu unutamam.

"Sana kim zarar verdi?" diye sordu.

DECL AN

I kırmızı gördüm. Tüm vücudum birini öldürme isteğiyle gerildi. Herhangi birini değil. Karıma saldırmaya cüret eden kişiyi.

"Cara." Öfkemi dizginlemeye çalıştım. Olabildiğince sakin bir şekilde konuşmak için mücadele ederken içimde şişelenerek yanıyordu. Huzur artık yoktu. Sadece öfke vardı.

"Sana kim zarar verdi?"

Başını iki yana salladı, iç çekerken bakışlarını aşağıya çevirdi. "Hiç kimse."

"*Hiç kimse.*" Kollarının üst kısmını daha sıkı kavradım. "Yalan söyleme. Bana lanet olası bir duvara çarptığını söylemeye çalışma."

Onu terk ettiğim anda incindi. Onu kaybetmek en büyük korkularımdan biriydi. Şimdi onu bulduğuma göre, onun gittiğini düşünmeyi reddediyordum. Hayat her zaman tehlikeliydi. İnsanlar her gün yaralanıyor ve öldürülüyordu, iş ve kontrolün suç teşkil eden yollarıyla uğraştığımız için hayatlarımızda daha da fazla.

Cara'nın bunu aşması gerekiyordu. Başka hiçbir erkeğin, hiçbir olası tehdidin ona dokunmaması gerekiyordu.

Ve ben başarısız oldum.

"Bir şeye çarptım." Boğazını temizledi, kaşlarını çattı. "Birine." "Kim?"

Alçak bir hırıltıyla sordum.

Omuz silkti, ona olan bağılılığımı gevşetti. "Bir garson. Garson mu? Siz zenginler onlara ne diyorsunuz bilmiyorum. İçki tepsilerini taşıyan şu smokinli adamlardan biri."

Daha da sinirlenerek dişlerimi birbirine geçirdim.

Yalan söylüyordu. Yalan olduğu o kadar belliydi ki. Söylediği her şeye aşına değildim ama aramızdaki aldatmacayı hissediyordum.

Bana yalan söyleme. Yalan söyleme.

Ona inanmak istedim ama yapamadım. Neden yalan söylemeye çalıştığını öğrenmek için bir neden arıyordum ama bu saçmalığın zamanı değildi.

Burası bunun yeri de değildi. Bana yalan söylemesi konusunda ona bir ders vermiş olurum. Bu saçmalığa dayanamazdım. Ama bu aptal partiden bıkmıştım. Ortaya çıkmıştık. İnsanlar bizi gördü. Tüm bu saçmalıklar sona ermişti ve ben artık burada kalmak istemiyordum.

Yanağına bakmalıydım. Onu tekrar güvende hissettirmek istiyordum. Ve her şeyden önemlisi, bu işin aslını öğrenmeli ve onu yaralamak şöyle dursun, ona dokunmaya kimin cüret ettiğini öğrenmeliydim.

"Ian."

Oradaydı, her zamanki gibi endişeli ve dikkatliydi.

"Adamlara sor. En son kiminle konuştuğunu

öğrenin."

Cara irkildi ama yine de yüzünü eğik tuttu. Her yerde gözlerim ve kulaklarım olduğunu biliyor olmalıydı. Gerçeği ondan kolayca öğrenebilmeyi dilesem de, şimdi zorlamaktan daha iyisini biliyordum. Öğrenecekti. Bana yalan söylememesi gerektiğini öğrenecekti. Ve eğer küçük bir kazaysa, bir sunucu ona çarpmışsa, kovulacaktı.

Hatta öldürüldü.

Onun adına en ufak bir yanlışın intikamını almak için asla özür dilemem.

"Hadi gidelim." Elini tuttum, dokunuşumdan çekinmemesine ya da benden kaçmaya çalışmamasına sevindim. Parmaklarımı kavradı ve sanki dokunuşumun güvenliğine ihtiyacı varmış gibi sıkıca tuttu.

Lanet olsun. Keşke hiç gelmeseydik. Evde, onunla kalmak her zaman daha iyi bir seçenektir.

Balo salonundan çıktık ama otoparktaki arabaya ulaşmadan Önce bir çift adam yaklaştı.

"Şimdi olmaz. Tanrı aşkına, *asla*. Peter, siktir git."

Boyle dinlemedi. Çıkışımı engelledi. Arkadaşı, dövüşçülerimi hile yapmakla suçlayan aynı embesil, onun yanında durdu ve benim ve Cara'nın ayrılmasını daha da engelledi. Her an adamlarım peşimden gelebilirdi. Ian'ı onunla konuşması için görevlendirmiştim ama biri her zaman arkamdaydı, asla peşimden ayrılmıyordu. Bu sadece lider olmanın bir parçasıydı. Nadiren yalnız yakalanırdım.

"Siktirip gitmeyeceğim," diye karşı çıktı Peter. "Geçenlerde ilginç bir hikâyeye duydum. Ailemin serveti üzerinde hak iddia etmeye çalışmanla ilgili bir şey."

Cara'yı yakınımında tutarak kaşlarımı çattım. "Senin kirli paranı ne yapayım ben? Sullivan'lar her zaman senin hayal edebileceğinden çok daha fazlasına sahip olmuştur."

"Zenginlik ve orospular, ha?" diye şaka yaptı arkadaşı,

Cara'ya bakarak. "Kapa çeneni," diye alay etti.

"Evet," dedi Peter, sanki bir tür belalıymış gibi göğsünü kabartarak. "Bir Boyle'la akraba olan biriyle evlenerek adımızdan, nüfuzumuzdan faydalanmaya çalıştığın söylendi."

"Ne?" Cara'nın şaşkınlığı tek kelimelik sorusuyla dışarı sızdı. Benden ona baktı ve bu dikkat dağınıklığıyla Peter silahını doğrultmadan önce ben silahımı çekecek kadar hızlı davranmadım.

"Kapa çeneni," dedim silahımı kılıfından çıkarırken. "Bu lanet olası bir söylentiden başka bir şey değil."

"Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm," dedi ikinci adam.

Silahımı kurdum ve ona doğrulttum. Silahını bana doğrultarak sadece bunu istiyordu. "Evet, bunu nereden duydun? Bu söylentiye sana kim söyledi?" I

talep ettim. Babam bana bu yalanı Keira'nın uydurduğunu söylemişti ama bu gece başka bir arkadaşımınla konuşurken, Cara'nın bir şekilde yaralandığı o tek seferde kenara çekildiğimde, bunu yapanın o olmadığını öğrendim.

"Shane Murray?" Tahmin ettim, onun yerine

doldurdum. Peter başını salladı, silahını

indirmede.

"Evet," dedi diğer adam. "Murray." Cara'ya gülümsedi. "Baban." Adam Cara'nın koluna dokunmak için uzandığında, Cara adamın elini itti.

"Bana dokunma," diye uyardı, bana doğru

yaklaşarak. Silahımı ona doğrulttum.

"Kendine alingan birini buldun, ha?" diye alay etti.

"Bekle. Dur bakalım." Peter arkadaşına vurarak onu susturdu. "Shane bu saçmalığı neden uydurdu ki?"

"Çünkü bana çok borcu var. Donal Sullivan'a çok borcu var. Görünüşe göre hala ödeme yapmak istemiyor."

Arkadaşı güldü. "Ne yani, kızını alıp parasını da mı almak istiyorsun?"

Peter yüzünü buruşturarak ona dirsek attı. "Kapa çenenin."

"Murray, karım daha doğmadan önce babama borçluydu. Borçları çok eskiye dayanıyor ve evet, bunu tahsil edeceğim."

Peter ikna olmamış görünüyordu. "O zaman neden karınızın bir Boyle'la akraba olduğuna dair bir şeyler uydurdu?"

"Hayır," diye ısrar etti Cara, hâlâ neler olup bittiğinden habersizdi.

"Fahişe annen aracılığıyla," dedi diğer adam. "Söylentilere göre orospu annenin Boyle'la akrabalığı varmış."

"Ona fahişe deme!"

Cara'yı geride tuttum, silahlarını kaldırdıklarında onlara saldırmaya çalışmasından rahatsız oldum.

"Dur tahmin edeyim," dedi Peter, bundan fazlasıyla zevk alıyordu. "Boyle ailesine izinsiz girmeye çalışman hakkında saçmalamaya başladı, ne umuyordu, seni öldüreceğim ve ödemek zorunda kalmayacak mıydı?"

Ben de tam olarak böyle olduğunu düşünüyorum.

"Yani..." Peter sırttı. "Senin gibi bir pislği yeryüzünden silme fırsatını asla geri çevirmem."

"Siktir git," diye uyardım. "Adamlarım seni yakalamadan geçmemize izin ver."

"Şimdi bunu neden yapayım ki?" Peter silahını tuğla duvara gömülü bir çıkıntının üzerine bıraktı. "Meşhur Declan Sullivan'ın iddia ettiğinin yarısı kadar bile dövüşçü olup olmadığını görmek çok daha eğlenceli olacakken?"

Azı dişlerimi birbirine geçirdim, tam olarak ne yaptığını biliyordum. Bana meydan okuyordu.

Biraz eğlenmeye çalışıyor, beni kızdırıyor. Aptalca bir noktayı kanıtlamak için beni kavgaya sürüklüyor.

Onunla daha önce de dövüşmüştüm ve geçen sefer onu ne kadar kötü yendiğimi hatırlamakta gecikmemiş gibi görünüyordu.

"Geri çekilin." Cara'ya silahımı uzattım, bu ikinci Boyle'un onu almayacağına güvenmiyordum.

Ian hangi cehennemde? Desteğe ihtiyacım yoktu. Kendim için değil. Bu çirkin pislği alaşağı edebilirdim, ikisini de. Ama Cara'nın güvende olduğundan emin olmalıydım. Ona balo salonuna koşmasını söylemek istemedim. En çok benim yanımda güvendedeydi. Kimse onu benim kadar savunamazdı.

Ellerim bağlıydı ve zaten silahı tutma konusunda amatör olmadığı anlaşılıyordu. Tabancamı iki eliyle kaldırdı, titriyordu ama düzgün tutuyordu.

"Buna pişman olacaksın" diye uyardım onu, dövüşmek için kendimi hazırlarken. Parmaklarımı şıklatarak, en iyi atışını yapması ve üzerime gelmesi için işaret ettim.

"Hayır, yapmayacağım." Sırttı, hafif bir daire çizerek yürüdü, yaklaşımını hesaplıyordu. "Karına ne kadar zayıf bir amcık olduğunu gösterdiğine pişman olacaksın."

sen-"

Yumruğumu suratına indirdim. İşte böyle, başlamıştı.

Düşündüğüm kadar kötü değildi ama sorun değildi. Gardımı düşürmemiştim ve düşürmeyecektim de. Biçimi bok gibiydi ama bana indirebildiği darbeler çok güçlüydü.

Zaman bulanıklaştı. Şiddetin yarattığı gerilim ve adrenalin beni sardı ve saniyeler mi yoksa dakikalar mı boyunca dövüşüğümüzü bilemedim.

Parmak eklemlerim kanadı. Bir dişi eksikti. İkimizin de vücudu zorlu bir mücadelenin izlerini taşıyordu. Yumrukladık, tekmeledik, bıçakladık ve birbirimizi kaldırıma düşürdük. Tüm mücadele boyunca Cara ile onun arasında kalabilmek için elimden geleni yaptım, Cara'nın arkamdaki pozisyonunu korumaya çalıştım, böylece hem Boyle denen pisliğe benimle kavga ederek alay etmesi konusunda bir ders verebilecektim hem de onu, arkadaşının bu gereksiz meydan okumayı halletmesine izin vermek için geri çekilen diğer adamdan koruyabilecektim.

"Ailemizden biriyle evlenmeye kalkarsan hiç şaşırımam," diye alay etti Peter. Sırıttı, dişleri o kadar kanlıydı ki manyak gibi görünüyordu. "Çünkü sen pislikten başka bir şey değilsin. Asla bir yer israfından başka bir şey olmayacaksın."

Hırladım, aptallığından bıkmıştım. Ailesi umurumda bile değildi. Düşmanım ile aynı hizada olmak istemiyordum. Hepsi cehennemde çürüyebilirdi, ama Peter'ın alayları beni çok yanlış yöne sürükledi.

"Karımın ailesi hakkında lanet bir dedikodu uydurmaya tenezzül etmem." Ona baktım, diğer adamın ona bu kadar yaklaşmasından hoşlanmamıştım. Silahını havaya kaldırmıştı ama endişeyle bana odaklanmıştı.

Peter homurdandı ve dikkatim dağılmışken çeneme sert bir kroşe indirdi. "Sanki yapmayacaksın."

"Benim bir yalancı olduğumu mu ima ediyorsun?" Yalanlardan bıkmıştım. İnsanların bana yalan söylemesinden. Başka kimin beni kandırmaya çalışacağını merak etmekten.

Tahmin edebileceğinden daha hızlı hamle yaptım. Kollarımı ona dolayarak onu yere düşürdüm ve başını kendime kilitledim. Benim

pazılarım titredi. Dirseğim gerildi. Peter boğazına yapışmışken, kolumun boynundaki ilmiği derinleştirmek için yumruğumu sıktım.

Ölümüne, orospu çocuğu.

Hayatının neredeyse sona erdiğini bilmenin verdiği panikle çırpınıyor, deniyor ve başaramıyordu ki bir el silah sesi duyuldu. Sonra bir tane daha. Cara çılgılık attı. Ve bir silah daha ateşlendi.

Yakıcı bir ateş parçası kolumu ısırды ve diğer adamın beni Peter'ı öldürmekten vazgeçirmek için ihtiyacı olan tek şey buydu. İnledim, sıyrığının acısıyla irkildim ve Peter'ı kısıkaçta tutmak için mücadele ettim.

"Cara!" Vurulduğundan endişelenerek ona baktım. En az bir kez ateş etmiş olmalıydı.

Peter elimden kurtuldu ve ben de silahımı geri almak için Cara'ya doğru koştum. Ona ulaştığımda Peter silahını geri almıştı.

"Siktir git, De-"

Döndüm ve ona doğrulttuğu kurşunu aldım. Mermi koluma saplandı ve daha önce vurduğum yerde etimi kesti.

Cara'yı itmek onu kurtarmıştı. Onu tam zamanında yoldan ittim ve dönüşümü tamamladığımda iki adama da ateş ettim. Hızlı.

Yere yığıldılar, öldüler, kurşunlar gözlerinin arasından beyinlerine saplandı.

Aceleyle atılan ayak sesleri yaklaşırken derin bir nefes aldım. "Declan?" Ian seslendi.

Cara inleyerek bana doğru uzandı.

Tekrar uzun bir nefes verdim ve kaldırımda dehşete düşmüş ve sersemlemiş halde yatan kıza baktım.

Sonra bir kez daha göz kırptığımda başımın döndüğünü hissettim, bu kadar hızlı kanamaktan bitkin düşmüştüm. "İyi misin?"

Ayağa kalkmak için çabaladı. "*Ben* iyi miyim?" Kollarını kaldırdı. Titrek bir ilk adımla bana uzandı ve ben de kucağına yaslandım.

CARA

M Kalbim o kadar çılgınca çarpıyordu ki hiç yavaşlamayacağını düşündüm. Boğazım yutkunmaya çalıştıkça zorlanıyordu, ama kalındı, çok yoğun duygularla tıkanmıştı.

Terör. Öfke. Ve çok, çok fazla endişe.

Declan iç çekti ve bana yaslandı, ağırlığı beni rahatlattı. Ayağa kalktı. Nefes alıyordu. Yaşıyordu.

Ama onu neredeyse kaybedecek olmanın verdiği korkunun yatışması çok daha uzun sürecekti.

"Sen...?" Ona iyi olup olmadığını sormaya cesaret edemedim. İyi olması mümkün değildi. Çok mücadele etmiş, yenilmiş ve yorgun düşmüştü. Sonra vuruldu, en azından bir kez. Yaşadı ama ne kadar yaralı olduğunu öğrenene kadar sakin olamayacaktım.

Daha önce şiddete hiç bu kadar yakın olmamıştım. Daha önce hiç bir insana silah doğrultmamıştım. Her ne kadar vahşi ya da asi hayvanlarla yaşadığım birçok deneyimden dolayı savaşa hazırlıklı olsam da, silahlı ve savaşma arzusu olan adamların yakınında olmakla aynı şey değildi.

"Hayır." Declan bana daha iyi bakabilmek için geri çekilirken yüzünü buruşturdu. Ian daha yakına koştu ve diğer adamlar da onunla birlikte acele etti.

"Hayır mı?" Sertçe yutkundum, Declan'ın incindiğini itiraf edebileceği için şimdi daha da endişeliydim.

"Hayır, benim için endişelenme. *Sen* iyi misin?" Endişeli bakışlarını karnıma indirdi. "O düşüşte seni incittim mi?"

Farkına varmıştım. Vücudum için endişeleniyordu. Karnımın üstüne düşebilseydim.

Umutsuzca taşımamı umduğu bebeğe zarar verebilirim.

Acıttı. Ben de Önemli olmak istedim. Sadece ben. Ve o suçluluk duygusu yeniden yükseldi, zihnimde utanç uyandırdı.

Bebek olmayacak.

"Ben iyiyim."

"Gidelim," dedi Ian, kardeşinin iyi olup olmadığını bile kontrol etmeden. Onların dünyasında, onların kurallarında, bir adam ayaktaysa, nefes alıyorsa ve konuşuyorsa, bunu başaracağını sanıyordum.

Sullivan muhafızları yerdeki cesetleri kontrol etti ama Declan beni otoparka götürürken onlara zar zor baktım.

"Declan." Başımı salladım, bu endişe pençesini gevşetemiyordum.

Eğer onu kaybetseydim. Yaralanıp ölseydi.

Ian arkamızı kollayıp bizi yanaşan ilk cipe bindirirken basitçe "Bitti," dedi.

Dün gece Declan buradan ayrılmak ve geceyi burada, şehirde, balo salonuna yakın bir yerde geçirmek istemişti. Elbise seçmeme yardım etmesini istemem bir saat daha geç kalmama neden oldu. Sonra bir saat daha. Öyle ki bütün gece evde, şatoda seviştik ve bu galaya ancak başlamadan hemen önce gelebildik.

Planımız bu gece şehirde kalmaktı, ancak şoförün ailemizin evine gittiğini kontrol etmesi beni rahatlattı. Şatoya. Neredeyse bir ay boyunca orada hapsolmaktan bıkmıştım. Declan'la anlaşmaya vardığımızdan ve ateşli bir seksle birbirimize doğru yolumuzu bulduğumuzdan beri, burası onunla paylaşabileceğim bir sığınak, bir güvenlik yeri.

Oraya gideceğimiz için mutluydum ve arka koltukta, Ian ön koltuktan ona gazlı bez uzatırken hem yoldan uzak durmaya hem de yardım etmeye çalıştım.

"Al." Declan çıkarmak için çabaladığında kolunu çektim. Kumaş yırtıldı ama umurumda değildi.

"Gömleği de getir," diye emretti Ian.

Başımı salladım. Bir sürü koyuna ve ata yardım etmişim. Declan bir erkekti ama o kadar da farklı olamazdı. Araç hızla ilerlerken, Ian yaraları sıkıştırmam için bana gazlı bez verdi.

"Kandan korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu.

Declan'a baktım, gömleğini çıkarmak için son bir gayretle tısladığında endişelendim. Yardım ettim, yırttım ve sonunda çıkardım.

"Hayır. Bana şu su şişesini ver," diye talimat verdim. "Yarayı sulamam gerekiyor."

"Ne yani, sen de mi doktorsun?" Ben suyu kesiklerin üzerine fişkırtırken Declan dişlerini sıkarak şaka yaptı.

"Hayır." Doktor deyince, annemin görmek zorunda kaldığı doktorları düşündüm. Onu bu kadar uzun süre rahatça hayatta tutmaya çalışan herkesi. Ve gelişmiş, daha hızlı tıbbi bakım için aldığım özel ayrıcalıkları.

Ian'ın bana ön taraftan ilk yardım malzemeleri vermesiyle birlikte Declan'a eve dönüş yolunda yardım ettik. Kolunu sardım, her şeyden çok sıyrık gibi görünmesine sevindim. Eti parçalanmıştı. Oraya yapılan dövmeleer artık yok olmuştu ama kas gibi bir şey göremiyordum. Yüzünü buruşturmasından anlaşıldığı kadarıyla acıya neden olacak kadar derindiler ama basit bir dikişin onu iyileştirebileceği kadar da sık görünüyorlardı.

Elimde malzeme olsa bile ona yolda dikiş atma konusunda kendime güvenemiyordum.

Ian, Declan'a evi önceden aradığını ve bir aile doktorunun hazır bulunmasını istediğini açıklayarak, "Geldiğimizde bizi bekliyor olacak," dedi.

Şanslısın. Özel, aile doktorları. Böyle hissetmek çok yanıltıcı ama üvey annemin, annem için para istiyorsam varlıklı kocamdan isteyebileceğime dair alayını düşünmeden edemiyordum.

Bu seçeneği hiç düşünmemeliydim. Babamın bunu karşılaması gerekiyordu. Ve Declan'ın annemin hastalıklarını bana karşı kullanıp kullanmayacağını henüz bilemezdim.

Yapamazdı. Hâlâ bu kadar acımasız olabileceğini düşünmek istemedim. Ayağa kalktığında yüzündeki endişeyi gördüm. Benim için kurşun yemiş ve beni güvenli bir yere itmişti. Bu önemliydi. Her şeyden daha önemli olmalıydı ve bana ne kadar değer verdiğinin gerçek bir örneği olmalıydı.

Belki de beni incitmek istemeyecek kadar önemsiyordur.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi Declan eve giderken elimi tutarak. "Peter'la dövüştüğümde."

Dudaklarımı yaladım ve her iki kardeşe de her şeyi anlattım. Diğer adam bana nasıl yaklaşmaya çalışmıştı ama ben onu silahla uyarmıştım.

Declan kaşlarını çatı. "Daha önce hiç silah kullandın mı?" Başımı salladım, sonra başımı salladım.

"Hangisi?" Ian sordu.

"Vahşi hayvanlar üzerinde silah kullandım ama bir insan üzerinde kullanmadım." Bundan tatmin olmuş görünüyorlardı, ben de devam ettim. "Sen denediğinde..." İrkildim. "İlk adamı boğ, diğeri sana ateş etti. Ben de ona ateş ettim ama ıskaladım. Sonra o tekrar ateş etti ama ıskaladı."

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Sadece ölebileceğimden değil, Declan'a yardım edemeyeceğimden de. Ve eğer ölürsem, annem mahvolacaktı ve ben de onu hayal kırıklığına uğratacaktım.

Derin bir nefes aldım, şatoya yaklaştığımız için çok mutluydum.

Declan'a tutunarak onu içeri kadar takip ettim. Beni şaşırtarak soyundu ve kenara çekilerek doktora doğru ilerledi.

"Yardım edebilirim," diye teklif ettim.

İç çekerek başını salladı. "Sen yatağına git. Ben seni kontrol ederim." Onu hayal kırıklığına uğrattığım için endişelenerek kaşlarımı çatmıştım.

Yalan söylediğim için mi? Suratıma çarpan bir sunucuyla ilgili o cevabı uydurduktan sonra onunla yüzleşmek için mücadele ettim ama başka seçeneğim yoktu.

Ona Keira'nın beni tokatladığını söyleyemezdim çünkü onunla ne konuştuğumu bilmek isterdi. Ve eğer ona annemin borçlarından bahsedersen.

Midem düğümlendi. Tanıdık bir mide bulantısı geri döndü. Son birkaç gündür ara ara beni rahatsız ediyordu ve bunun sürekli sekse karşı bir tepki olup olmadığını merak ettim. Uzun zaman önce yaşadığım sorunlar yüzünden adetlerim hiçbir zaman düzenli olmamıştı ve acaba yeni bir PMS dönemine mi giriyordum?

Şu anda endişeden hasta hissediyordum. Declan'a yalan söylemekten. Ona annemden bahsetmediğim için. Ne yapacağımı bilemiyordum ve onun doktorla birlikte mutfağa gidişini içim burkularak izledim.

"İyi misin?" Ana salona geçip kanepeye çöktüğümde Ian bana sordu. Yukarı çıkmalıyım ama burada, yakınımda olmak, kocamla birlikte yürümek istedim. Doktor ona yardım edecekti. Declan iyi görünüyordu ama yine de endişeliydim. Onun dövuştüğünü ve vurulduğunu görmek hayatımdan birkaç yıl götürmüştü.

Hiç şüphe yok. Onu önemsiyordum. Hem de çok.

Kayınbiraderime baktım. "Evet. Ben..." İçimi çektim. "Ben iyiyim."

Gitmediğinde, neden oyalandığını merak ettim. Şüpheli görünüyordu ve ben de savunmaya geçme ihtiyacı duyarak kendimi temkinli hissettim. "Ne oldu?"

Ian'la pek konuşmamıştım ama bu bir şey ifade etmiyordu. Riley ile yaptığım bir iki sohbet dışında burada sadece Declan ile konuştum.

"Düğünde nasıl koştüğünün farkındayım."

İnledim ve başımı kanepenin arkasına yasladım. "Bu *sadece* zaman."

"Yani Dec savunmasız ve yaralıyken kaçmaya çalışman konusunda endişelenmemeli miyim?"

Sinirlenerek ayağa kalktım. "Savunmasız mı?" Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Onu *hiç* savunmasız gördün mü?"

Neredeyse gülümsüyordu.

"Kaçmayacağım," diye söz verdim yanından geçip üst kata çıkarken.

Gerçek buydu. Buradan kaçamazdım ve kocam dediğim adamdan ayrılmak gibi bir isteğim yoktu. Beni bu kadar özgür, bu kadar önemsenmiş ve el üstünde tutulmuş hissettirirken nasıl ayrılmak isteyebilirdim ki?

Park alanındaki o kavga çok acımasız ve korkunç görünüyordu ama Declan'ı bir kahramandan başka bir şey olarak görmemiştim. Cesur, güçlü bir koruyucu. Kötü adam değil. Üvey kardeşimin onu düşündüğü gibi "kötü adam" değil.

Declan kaba ve huysuzdu. Ama o kadar da kötü biri olmadığını anlamak için karanlığın altında sakladığı tatlılığı ve şefkati görmüştüm.

Onunla kalmak istedim. Merdivenlerden çıkarken, beni tekrar odamda görüp görmeyeceğini merak ederek, itiraf edeceğime yemin ettim.

Her şey hakkında.

İlk görüşte ondan korkmamın sebebi. Üvey kız kardeşimin yerini alıp gelin olmak için babamla yaptığım anlaşma. Ona söylemekten neden korktuğumu.

Her şeyi.

Hatta kısırlılığım ile ilgili en kötü sırrı bile. Ona bir çocuk veremeyeceğimi bilmeye hakkı vardı ve bunu ondan sakladığım için endişeden hasta hissediyordum.

Her şeyi. Ona her şeyi anlatmak zorundaydım.

Eğer kalmayı ve gerçekten onun karısı olmayı ne kadar çok istediğimi itiraf edebilseydim, her şeyi bilmesi gerekirdi.

Adil olan buydu. Kapımı açıp arkamdan kapatırken utanç içimi kemiriyordu. Ondan bu sırrı sakladıkça kendimi korkunç, suçlu ve sefil hissediyordum.

Başımı kapalı kapıya yaslayarak omuzlarımı düşürdüm ve açık sözlü davranmayarak ona haksızlık ettiğimi bilmenin verdiği kalp ağrısıyla nefes aldım.

Telefonum çaldı ve beni endişeli ve kasvetli ruh halimden çıkardı.

Kaşlarımı çatarak komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Onu getirmeyi düşünmemiştim. Neden getireyim ki? Oscar ve annem benimle iletişime geçmezdi. Sahip olduğumu düşündükleri zayıf çekim gücüyle ulaşmamı bekleyeceklerdi.

Ama ikisi de değildi. Ekrandaki numara belli belirsiz tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum.

"Alo?" Kapıya bakarak cevap verdim. Kim olabileceği konusunda endişeliydim. Declan bunu sadece annemle konuşmak için kullanmamı istiyordu ve bunu kuralları çiğnemek olarak görüp kızacağını biliyordum.

"Cara Gallagher mı?" diye sordu

kadın. "Evet."

"Hastaneden arıyorum. Anneniz için tek acil durum irtibat kişisi olarak listelenmişsiniz. Nora Gallagher mı? Evet, öyle. Az önce acil servise geldi."

Hızlı bir nefes aldım ve tuttum.

Bir kez daha dünyamın ekseninden kaydığını hissettim.

Ve her şeyin dağıldığı hissi, bu gece ikinci kez beni yeniden boğmakla tehdit ediyordu.

DECL AN

I Doktor dikişlerimi bitirdiğinde Riley mutfağa girdi. Riley ona bir bardak viski uzattı, ben de boş viskimi alması için ona uzattım.

"Frank geldi," diye duyurdu kardeşim.

Yeni dikişlerimden odaya giren muhafıza baktım. Galada bizimle birlikteydi, hâlâ Cara'nın baş korumalarından biriydi, bu yüzden neden buraya yeni gelmiş gibi görüldüğünü merak ettim.

Frank adadaki bir tabureye yığılırken Ian, "Temizliğe yardım etmek için kaldı," dedi.

Doktor, "Babanızı kontrol edeceğim ve gideceğim," dedi ve ayrıldı.

"Teşekkür ederim." Frank'e döndüm, karıma gitmeden önce ona iki saniye ayırmak istiyordum. Yaralanmadığına yemin etmesi umurumda değildi. Yaralandığını gördüm. Belki benim onu korumak için itmemden değil ama onu yalnız bıraktığım anda birinin eliyle yaralanmıştı.

Frank, "Cara galada kayıplara karıştığında yanındaki adamlardan biri de bendim," dedi.

"Kaydı gitti mi?" Bu ifade hoşuma gitmedi. Ian'dan onunla kalmasını istemiştim ama başka biri araya girmiş ve onu bulmuştu. Onu suçlamadım.

Cara onun yanında kalabilirdi ama o da onun yanından ayrılmıştı.

"Üvey annesini arıyordu," dedi Frank. "Uzaktan gördüm. Yeterince hızlı yaklaşmak için çok kalabalıktı. Sonra üvey kız kardeşi ona tokat attı."

"Saoirse?" Genç kadının bir sürtük olduğunu biliyordum ama neden?

"Yeterince yakın değildim ve başka bir misafir yandan görüşümü engelliyordu ama Cara'nın üvey kız kardeşiyle tartıştığını ya da her ikisinin de hararetli bir şekilde bir şeyler söylediğini açıkça gördüm, sonra bir elin Cara'nın yanağına değdiğini ve başının geriye doğru uçtuğunu gördüm. Her iki Murray kadını da uzaklaştı ama ben ona yetişene kadar sen onu bulmuştun."

"Teşekkür ederim." Karanlıkta olmanın verdiği bu tuhaf his artık sona ermeliydi. Ayağa kalktım ve hepsinden ayrılarak doğruca Cara'nın odasına yöneldim.

Ve onu gözyaşları içinde buldum.

Tüm bu zaman boyunca, ağlayabilecek kadar dayanıklı, dış görünüşü bu kadar sert olup olmadığını merak ettim. Elimde kanıtım vardı.

"Cara?" Arkamdan kapıları kapattım ve aceleyle yatağa, onun yanına oturdum. "Ne oldu?"

Burnunu çekti ve yanaklarını sildi, o kadar yenilmişti ki içinde hiç mücadele kalmamıştı. Varlığım karşısında irkilmedi. Her zamanki gibi benimle didişmek için sıırtmadı ya da zekice bir yorum yapmadı.

Onun yerine bana baktı ve parlak, hüzünlü gözleriyle beni öldürdü. "Hastaneden aradılar. Annemi acil servise götürmüşler."

Kıpırdamadım, Ian'la birlikte babam için acil servise girip çıktığımız onca zamanı hatırladım. Hiçbir zaman iyi hissettirmemişti ve bir ebeveyn için endişelenmek hiç de küçük bir şey değildi. "Bunu duyduğuma üzıldüm." Öyleydim ve sözlerimi onun elini tutarak desteklemeyi umuyordum. Tenine dokunduğumda çok soğuk hissediyordum ve şoka falan mı giriyor diye merak ettim.

"Hasta mıydı? Ya da..." Kendimi aptal ve hazırlıksız hissettim. Annesi hakkında geçmiş ve Boyle olmadığı dışında hiçbir şey bilmiyordum.

"Yıllardır." Çok bunalmış görünmesine rağmen daha dik oturdu. "Otoimmün bir hastalık, ara sıra kanser, bir enfeksiyon..."

liste uzun."

Hay sikeyim. Bu çok fazla gibi geldi.

"Ve şimdi hastanede. Açıkçası burada olduğum için onu görmeye gidemiyorum. Ona en çok yardımcı olan özel doktor da faturaları geciktirdiğim için işbirliği yapmıyor." Yüzünü buruşturdu ve boştaki elini yumruk yapıp yatağa bastırdı.

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım. Bunu kabullenmek zordu ama bu kulağa doğru gelmiyordu. Faturaları geciktirmek mi? Ne faturası? Burada yaşıyordu ve annesinin evde mutlaka kendi geliri vardı.

Başını eğdi ama hemen geri kaldırdı. "Özür dilerim Declan. Dürüst olmadığım için çok özür dilerim."

Kendimi gerçeğin acımasız darbesine hazırladım. Sahtekârlığını itiraf ettiği için mutlu olmalıydım ama manipüle edilmekten ya da yalan söylenmesinden nefret ediyordum.

"Seninle evlenmeyi kabul ettim çünkü babam evlenirsem bana bir 'iyilik' yapacağını söyledi. O ve Keira, Saoirse'nin seninle evlenmesini istemediler, bu yüzden beni kullandılar. Annemin şehirdeki hastane masraflarımı karşılamasını talep ettiği bir sefer dışında beni hiç tanımadılar. Onun dışında birbirimizle iletişim kurmadık. Beni hayatlarından silmişlerdi ama iş *sevgili* kızlarının seninle evlenmesini engellemeye geldiğinde ben uygun bir yedektim."

Merak etmiştim. "İyilik neydi?"

"Annemin ödenmemiş tüm borçlarını karşılayacağını söyledi. Tüm tıbbi masrafları ve faturaları. Her şeyi. Ayrıca annemin böbrek nakli listesine alınmasını da finanse etmeyi kabul etti. Eğer bu ameliyatı olmazsa, yıllarca kronik olarak acı çekecek."

Öfke yavaş yavaş kaynamaya başlamıştı ama şimdi daha hızlı ısıniyordu. O omurgasız adamı incitme ihtiyacı neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. "Kilisede." Cara'nın solgunlaştığı ve benimle birlikte mihrapta durmayı çabucak kabul ettiği anı hatırlayınca gözlerimi kıstım. "Telefonuna ne geldi de fikrini değiştirdin?"

Yanaklarını sildi. "Aslında fikrimi değiştirmemiştim. Annemin sağlığı ve borç içinde boğulmamak karşılığında, kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yokken seninle evlenmeyi kabul ettim. Seni gördüğümde korkmuştum. Çok kızgın ve sabırsız görünüyordun ve ben de ani bir tepki verdim. Savaş ya da kaç. Ve kaçtım, ama kendime neyin tehlikede olduğunu hatırlattım."

Dişlerimi sıktım. "Telefonunda ne gördün o zaman?" diye sordum.

"Keira bana mesaj attı. Annemin yedek bekleme listesinde olduğuna dair bir belgenin kopyasını almış ve eğer anlaşmalarına uymazsam annemin listeden çıkarılması için para ödemekle tehdit etti."

Sertleştim. "O zaman bahsettiğin anlaşma buydu."

Pürüzsüz yanağından bir damla gözyaşı daha süzölürken başını salladı. "Öyleydi. Açıklamadığım için özür dilerim."

Ona kızamazdım. O da benim yaptığının aynısını yapmıştı. Shane'i, borcunu temizlemesi karşılığında kızını bana vermeye zorlamıştım ama sonra fikrimi değiştirmiştim.

Kahretsin. Aynı şeyi ona da yaptı mı?

"Dur tahmin edeyim." Onun sözlerini düşündüm. Faturalarını ödememişti. "Ödemedi, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Dün bana telefonumu verdiğinde evi aradım ve daha çok bir amca gibi, aileden biri gibi olan seyis, akla yatmayan bir şeyden bahsetti. Ben de internete girdim ve her şeyin hâlâ borçlu olduğunu gördüm. Babamı arayıp neler olduğunu sormak üzereyken içeri girdin, ama sonra galada ona şahsen sormayı planladım."

Başımı salladım. "Ama sen onun yerine Keira'ya yaklaştın?"

Hafifçe yüzünü buruşturdu. "Hayır. Babamı bulamadım. Beni buldu ve borcun ödenmesini sorduğumda yüzüme güldü. Borcu *ne zaman* ödeyeceklerini hiç açıklamadıklarını söyledi ve ödemeyeceklerini ima etti."

Sen ölü bir adamsın, Murray.

"Üvey kardeşin sana neden tokat attı?" Tekrar yanağına bakarak sordum.
"Frank öyle gördü."

İç çekti ve bakışlarını indirdi. "Hayır. Keira yaptı."

Dişlerimi sıktım ve içimde daha da artan öfkeyle nefes aldım.

"Hayatım boyunca çalıştım ve ayakta kalmaya çalıştım. Annemin sorunlarını karşılamak için onlar için bir şeyler yapmamı istediklerinde hemen kabul ettim. Yapmak zorundaydım. Yıllardır bu hayattan asla kurtulamayacağımı, çalışmaktan ve annemin organ nakli listesindeki yerini garantiye alamayacağım endişesinden başka bir şey yapamayacağımı düşünmekten çok yorulmuştum."

İçimi çektim, başımı öne eğdim. "Neden bana söylemedin?"

Zayıf, ağlamaklı bir kahkaha attı. "Ne zaman? Beni becerip gittiğinde mi? Sana bir bebek, bir varis verecek bir kadından başka bir şey olmadığımı kastettiğini düşündüğümde mi?"

Bu benim hatamdı. Bunu inkâr edemezdim. Onu hiç tanımadan önce, ona tam olarak böyle davranmıştım, uzun sürmeyeceği konusunda çok temkinliydim.

Ama şimdi.

"Ve ben bunu bile yapamıyorum." Yüzünü kapatıp ellerinin arasına gömdü ve yine usulca ağlamaya başladı.

"Ne?" Gözyaşlarının sesi içimi parçaladı ama anlayana kadar uzanıp onu teselli edemezdim. *Neyi yapamazdın?*

"Sana hiçbir şey veremem. Sana bir varis veremem."

Gözlerimi kıstım. Hayır. Bu mümkün olamazdı. Ian onu olaydan sonra incelemiş. Sullivan'ların özel doktoru sicilinde bunu fark edip bana söylerdi.

Eğer tüm kayıtlar onda olsaydı.

"Ne diyorsun sen?"

Yüzünü kaldırdı, gözyaşlarının arasından gözlerini kırıştırdı. "Ben bebek sahibi olamam. Gençken yırtılmış bir yumurtalık kistiyle ilgili komplikasyonlar yaşadım. Onlar

bir yumurtalığım alındı ve diğeri hasar gördü. Kısırım." Ayağa kalktım ve ona ters ters baktım. Tüm bunları benden saklamıştı.

"Sen..."

Hamile kalmayacağını çok iyi bildiği halde, hamile kalmadığı sürece altı ay boyunca karım olarak kalmasını önerdi.

"Çocuk sahibi olamıyor musun?" Bu yeni gerçek bombasının kafamda yer etmesi için tekrarlamasını duymam gerekiyordu.

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Bunu senden sakladığım için çok üzgünüm. Ama bir çıkış yolu bulmak zorundaydım. Hem kendi başımın çaresine bakmak hem de anneme bakabilmek için babamın benden beklediklerini yerine getirmek."

Yataktan uzaklaştım ve ona ters ters bakmak için geri döndüm. Öfke beni ele geçirdi. Kafa karışıklığı da içime doldu.

"Bana diyorsun ki..." Bunu kabullenemeyerek homurdandım.

"Özür dilerim. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Hâlâ da öyleyim. Doğru olanı yapmak için elimden geleni yapıyorum."

"Doğru olan şey bana yalan söylememektir."

Kaşlarını çattı, şımarıklığının bir kısmını geri aldı. "Yani sen bana sırf bir varis edinmek için bir eşe sahip olmanın acısını çekmek istemediğini söylediginde, benim de çıkıp hayır, başka birini ara çünkü ben bunu yapamam mı demem gerekiyordu? O zaman anneme asla bakamazdım. -Ya da o zamanlar ben öyle sanıyordum."

Ona baktım, zümrüt bakışlarında hiç sönmeyen mücadeleden büyülenmişim. Ne olursa olsun. Ayağa kalkar ve kendini adadığı herhangi bir amaç için sonuna kadar savaşırdı.

"Bana çocuk sahibi olmanızın imkansız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Bilmek zorundaydım. Ne de olsa en başta onunla evlenmemin sebebi buydu!

İnce omuzları bir kalkıp bir iniyordu. "Doktorların bana söylediği her şeyi hatırlamıyorum. Annem orada değildi, bir sorunla ilgilenmek için çiftliğe

dönmüştü. Duyduğuma göre

Doktorlara gittiğimde sersemlemiştim ve kafam çok karışıkta ama taburcu belgelerinde her şey yazıyordu. Çok şey kaybettiğimi ve çocuk sahibi olamayacağımı söylediler. Asla çocuk sahibi olamayacağımı düşünerek büyüdüm."

"Yapabileceğini düşünmeme izin vermen çok acımasızcaydı." Başımı salladım ve uzaklaştım. Zalimceydi ama nedenlerini anlayabiliyordum.

Ve şimdi yakınlaştığımıza göre... Onu hayatımda tutmak için nedenlerimin değiştiğini biliyordum.

Derin bir aşk olduğundan şüphelendiğim bir şey yüzünden onun karım olmasını istedim.

Onu seviyordum ve o kadar korkmuş olmasına rağmen güçlü kaldığını ve sıkıntılarını benden sakladığını bilmek, bu sevgiye asla karşılık vermeyeceğini düşündürüyordu.

"Cara, bana açıkça cevap ver. Çocuk sahibi olabilir misin?"

Dudağını çiğnedi ve bakışlarını tekrar indirdi. "Bilmiyorum Declan. Sana bunu söyleyemem. Geleceği tahmin edemem. Tek açıklayabildiğim - affedilmeyi beklemek için çok geç- muhtemelen asla affetmeyeceğim."

Muhtemelen kesin değil.

Zihnimde inatçı, neredeyse gayretli bir umut filizlendi.

Eğer onun bir şansı varsa...

Bundan ödün veremezdim. O benim karımdı. Ve son karım olacaktı.

Verdiği haberle allak bullak olmuş bir halde, durumu daha da kötüleştirmeden nasıl tepki vereceğimi bilemeden hışımla odasından çıktım. Düşüncelerimin başında beni kandırmış olması geliyordu ve bu şu anda kurtulmak istediğim bir duyguydu.

Kontrolün her zaman bende olması gerekiyordu.

Onun duygulu, hüznü gözlerinden ve yumuşak, yürek burkan hıçkırıklarından hızla uzaklaşırken kendimi hiç bu kadar uzakta hissetmemiştim.

CARA

I Declan'ı odamdan hışımla çıktığı için suçlayamazdım.

Korktuğum en kötü senaryoydu. Yüzünde saf bir şok ifadesi vardı. Gözlerinde parlayan tüm o şaşkınlık beni daha da kötü hissettirdi, sanki onu nasıl ve neden kandırdığımı anlamakta zorlanıyordu.

Evliliğimize yalanlar üzerine başladık. Birbirimizle manipülasyonun gücü altında tanıştık. Ve bugün hala kendi bencil isteklerimize bağlıyız.

Annem için daha iyi bir hayat sağlamam

gerekiyordu. Bir varis üretmek zorundaydı.

Ancak bunu başarmak için yaptığımız en iyi planlar, birlikte kalmamızla mümkün görünmüyordu.

Tek kelime etmeden odamdan çıktıktan sonra duş almak için banyoya koştum. Bu elbise tam bir alay konusuydu ve üzerimden çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Onun karısı gibi davranmak, yanında durmak ve o süslü mafya eşlerinden, erkeklerinin yanında kukla gibi duran zarif kadınlardan biri gibi davranmaya çalışmak gibi bir işim yoktu.

Bu ben değildim. Eve dönüp çiftlikte çalışmam gerekirken bu muhteşem elbiseyi giyip aptalın teki olmama izin veremezdim.

Anneme bakımında ve randevularına gitmesinde yardımcı oluyorum.

Duşa girerken kendi kendime, "Tam bir aptalım," diye homurdandım.

Boşa harcadığım onca zaman. Zor bir hayattan kolay bir çıkış yolu olabileceğini düşünecek kadar aptalmışım. Babamla bir anlaşma yapmanın iyi sonuçlanacağını. Tüm stresimi bir çırpıda silip süpürmeye çalışmanın gerçekten işe yarayacağını.

Şimdi *onu* da kaybedecektim. Declan'a ona altı ay vereceğimi söylemiştim. Şimdi sadece beş ay kalmıştı ve bu süre içinde hamile kalma ihtimalim kalmamıştı. Kilisede yaptığımız anlaşmaya göre beni terk edecekti. Söylediği gibi gitmeme izin verecekti ve onu bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum.

Beni ona ulaşmaya, yalan olamayacağını bildiğim o karanlık, derin aşkı keşfetmeye iten zorluklardan sonra, onunla her şeyi kaybetmek zorunda kaldım.

Dušta durdum, sıcak suyun bedenimi dövmesine izin verdim. Bu kendimi canlandırmak için zayıf bir girişimdi. Su derimin altına sızıp suçluluk duygusunu, utancı ve kalp kırıklığımı temizleyemediği sürece kırık ve kirli kalacaktım.

Uyuştuktan ve cildim ısı patlamasıyla pembeleştikten sonra suyu kapattım ve tekrar hasar kontrolü yapmak için giyindim.

Declan telefonumu sadece annemi aramam için vermişti ama bu kural artık benim için önemli değildi.

Eğer yanına gidemezsem, uzaktan elimden geleni yapacaktım. Hastaneyi aradım. Sorunları için bakım ekibini oluşturan *tüm* doktorlara ulaşmaya çalıştım. Geç olmuştu ve bana yardım edebilecek biriyle konuşmakta zorlanıyordum.

O gece, biri arar diye telefonumu elime alarak yatağa kıvrıldım. Annemle doğrudan görüşmem yasaklanmıştı. Telefonlara cevap veremiyordu ve Oscar'ın telefonu da bağlanmıyordu. Yalnız kalmaması için onun ya da komşusunun yanında olması için dua ettim ama neden yanında olmadığını anlayacağından şüpheliydim. Yokluğum için beni affedecek gibi de görünmüyordu.

Kalbim kırılmış ve zihnim darmadağın olmuş bir halde, ancak geç saatlerde uyanabileceğim bir uykuya daldım.

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde ayağa kalktım ve hemen tüm numaraları tekrar denedim. Aynı sorunlarla karşılaşınca dişlerimi sıktım ve bu kadar işe yaramaz olmanın verdiği hayal kırıklığıyla hırladım. Hafta sonu olduğu için hiçbir ofiste personel yoktu. Kimse telefonlara cevap vermiyordu. Konuştuğum iki kişi de bana yardımcı olmadı. Hastanedeki kadınlardan biri annemin hala yoğun bakımda olduğunu teyit etti ve diğer kişi, asıl doktorunun ofisinde mesai sonrası resepsiyon görevlisi olan genç bir adam, takip için üç ay sonrasına randevu almaktan başka bir şey önermedi.

O kadar sinirlenmişim ki karnımdaki ağrı ve gerginlik daha da kötüleşti. Karnımı ovma pek işe yaramadı ve hayatımın paramparça olduğu panik atağı boyunca nefes almak için tüm enerjimi harcadım.

Declan benden
nefret ederdi.

Annem hastaydı.

Tüm borçlar kaldı.

Ve ben bir yalancıydım, kocamı kandırıyordum. En kötüsü de buydu.

Telefonum tekrar çaldığında hemen cevap verdim, Oscar'la konuşabileceğim için çok rahatlamıştım.

"O iyi mi?" Selamlamak için sordum.

"Bilmiyorum!" Kaos sesleri onun tarafını doldurdu. Makineler. Tartışan adamlar. Protesto eden hayvanlar. "Traktörün motoru alev aldı. Çiftliği kurtarmaya çalışıyordum. Binalar hasar gördü."

Tam kapı çalınırken elimi ağzıma götürdüm. Declan kapıyı çalmazdı. Burada beni arayan tek kişi Riley olabilirdi.

Onu içeri almak için kapıyı açtığımda gözlerimden yaşlar süzüldü.
"Hayvanlar...?"

Oscar iç çekti. "İyiler. Korkmuşlar ama iyiler. Onları başka bir yere yerleştirmek ve her şeyi kontrol altına almak için yardım eden bazı komşularım var ama üzgünüm Cara. Nora'yı kontrol edemem."

Riley odama girdiğinde burnumu çektim, kapıyı arkasından kapatırken gözlerimi kocaman açtım. Elinde bir tepsi yemek ve bir fincan kahve tutuyordu. Kahvaltı. Özlemiştim ama kokuları midemi daha çok rahatsız ediyordu.

"Tamam. Anlıyorum."

"Durum iyi görünmüyor, evlat." Oscar homurdandı. "Bunların hiçbirisi iyi değil. Bana neden kaçtığın hakkında hiçbir şey söyleyemeyeceğini söylediğini biliyorum. Seni suçlayamam. Bu hayat değil. Tüm bu endişeler ve her şey. Çiftlik, para, borç, annen. Ama bu *en kötü* zamanlama."

Başımı salladım. Yanılıyordu. Ben *kaçmamıştım*. Tüm sorunlarımı çözmek için ilk aptalca fikri almıştım. Ve muazzam bir şekilde geri tepmişti.

Gitmesi gerektiğini söylediğinde onunla bağlantıyı kestim ve onu telefonda tutmak, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken onu rahatsız etmek beni daha da kötü hissettirdi.

Riley tepsiyi masanın üzerine koydu ama ben başımı salladım. "Hayır. Lütfen, çıkar şunu buradan."

"İyi hissetmiyor musun?" diye tahmin etti.

Başımı salladım. Hayatım paramparça olurken nasıl iyi hissedebilirdim? Annem acı çekerken ve kocam benden nefret ederken?

"Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum," diye inledim kanepeye yığılıp karnımı ovuştururken.

"Eh. Bundan şüpheliyim. Geçen gün Declan'ı gülümsettiğini gördüm. Bu başlı başına bir mucize."

Bu da sonuncusu olacaktı. "Artık o kadar mutlu olmayacak."

"Neden? Ne oldu?" Karşımdaki sandalyeye oturdu, içtenlikle endişelenmiş görünüyordu.

"Oh, Tanrım."

O yaklařtıķa yağlı pastırma kokusu da yaklaştı. "Kusacağım." Elimle ağzımı kapatarak mide bulantımın en kötüsünü engellemeye çalıştım.

"Lanet olsun. Kendini hasta ediyorsun." Dudaklarını sempatik bir kaş çatmayla birbirine bastırdı. "Dün gece Declan'ın yaralandığını görmek eminim korkutucuydu. Ama hayat böyle. Onlar sert adamlar, ama iyileşecek. Ya olursa diye düşünüp durma."

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil." Yaralandığında endişelenmiştim ama dün gece iyi olduğunu ve dikiş atıldığını kendi gözlerimle görmüştüm.

"O zaman sorun ne?"

Boş ve altüst olmuş midemin acısıyla savaşarak yüzümü buruşturdum. "O pastırmanın kokusu. Ve yemek yeme düşüncesi bile. Stresi daha da kötüleştiriyor."

Sırıtarak canlandı. "Cara!"

Onun patlamasıyla geri çekildim. "Ne?"

"Sen-" Ayağa kalktı ve ellerini birleştirdi, o kadar heyecanlıydı ki neredeyse zıplayacaktı.

"Ne?" Tekrarladım.

"Hamile misin?"

Acele etmeye ve noktaları birleştirmeye çalışarak ağzımı açıp kapadım. Neden böyle bir sonuca vardığını anlayamıyordum ama lisedeki sağlık dersini hatırlayınca, yaşadığım şeyin sabah bulantılarına benzeyebileceğini fark ettim.

Ben değilim. Başımı salladım. "Hayır. Öyle değil."

"Biliyor musun?" Gülümsedi. "Hiç sınava girdin

mi?" Başımı tekrar salladım. *Gerek yoktu.*

"Geç mi kaldın?"

Öyleydim. Öyle olduğumu sanıyordum. Döngülerim hiç bu kadar tutarlı olmamıştı. Bunun sebebinin çok fazla el işi yapmam ve çok formda olmamdan kaynaklandığını düşünürdüm. Sporcuların fizikleri genellikle böyle düzensiz programlara sahipti. Ve sonra tüm stres... Hayatım ve ergenlik dönemimdeki komplikasyonlar nedeniyle güvenilirmez adet döngülerimin ayrıntılarını hiç düşünmedim.

"Hayır."

Başını yana doğru eğdi. "Cevap vermekte tereddüt ettin. Öyle mi?"

Kaşlarımı çatmıştım. "Hamile değilim."

Öfkelendi. "Banyoda testler olması gerektiğini biliyorum. Bir tanesini dene. Bilemeyebilirsin."

Sadece anlamadı. Ama buradaki tek dost canlısı insanı kaybetmek istemiyordum. Declan benden nefret ederken beş ay daha evli kalmak zorunda olsaydım, bu cehennem olurdu.

Riley tepsiyi de yanına alarak yanımdan ayrıldı ama o gittikten sonra söylediklerini düşünmeden edemedim. Artık onun için bir amaca hizmet edemeyeceğimi bilen kocamın bana nasıl davranabileceğini.

Çubuğu bulmak için banyoya giderken "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandım. En azından onun yanıldığını kanıtlayabilirdim. Declan da kanıt isterdi.

Stresten midem bulanıyordu ve çubuğa işerken gözlerimi devirdim ve neden rahatsız olduğumu merak ettim.

Riley'den yanıma bırakmasını istediğim bir bardak buzlu suyu almak için testi banyoda bıraktım ve bir dakika geçtikten sonra, bu testin kısır olduğumu göstermek için ne kadar süreye ihtiyaç duyacağına dair paketi kontrol etmek için banyoya döndüm.

Ya da değil.

Gözlerimi kırpıştırdım, paketten çubuğa baktım.

Üç dakika daha kaldı, ama iki çizgi şimdiden net bir şekilde ortaya çıktı. Bir çift paralel çizgi karardı ve ben kanıtlara bakakaldım.

Hamile.

"Aman Tanrım..." Sopayı aldım ve şaka yapar gibi ona baktım. Salladım. Odanın ışığını sorgulayarak yakından baktım.

"Bu bir şans olmalı." El yordamıyla başka bir test buldum ve kutudan üç tane çıkardım. Hepsini kullanırken kalbim hızla çarptı, sağduyulu davranarak örneği bir kaptan topladım ve tekrar test ettim. Ve tekrar. Ve tekrar.

Talimatlarla birlikte ince yazıların her bir kelimesini okudum. Adımlar listesini inceledim. Önemli değildi.

Her çubuk pozitif çıktı.

Hamileydim. İmkansız olan gerçekleşmişti.

Doktorlar yanlışmış olmalıydı. Kısır değildim.

Hamileydim.

Şok beni hissizleştirdi ama daha derin, daha güçlü bir heyecan duygusu beni neredeyse ağılayacak kadar doldurdu. Bunun yerine histerik bir şekilde gülerek yatağa kıvrıldım ve elimi düz karnıma bastırdım.

"Nasıl?" Anne olacağım için çok mutlu bir şekilde fısıldadım.

Nasıl olur?

Bu, son günkü iniş çıkışlardan sonra hiç beklemediğim bir dönüştü. Ama buna kızmadım ya da korkmadım.

Daha önce hiç çocuk istememiştim, çocuk sahibi olamayacağımı düşündüğüm zamanlarda. Umutsuz koşullarımla çiftlikteki kötü yaşam kaliteme bir çocuk getirmek istemediğime dair fikirlerimi uzun zaman önce oluşturmuştum. Ancak şimdi, Declan'la birlikte, onunla bir bebeği paylaşacağım için heyecanlıyım.

Yüzünde belirecek şaşkınlık ve şoku hayal ettikçe içimde bir sevinç dalgası dolaşıyordu. İyi bir baba olacaktı, otoriter olacaktı elbette, ama bu çocuğa daha önce hayal bile edemeyeceğim bir şekilde bakacaktı.

Ama o bilmiyordu. Sonraki iki gün boyunca uzak durdu ve ben onun yokluğuyla paramparça oldum.

Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek için can atıyordum. Dürüst olmadığım ve ona en başından beri kısır olduğumu söylemediğim için duyduğum pişmanlığı ifade etmek istiyordum, oysa içimde büyüyen yeni hayatla birlikte bu artık bir sorun olmaktan çıkmıştı.

Dakikalar saatlere dönüştü. Saatler günlere dönüştü. İki uzun gün boyunca, kontrolden çıkmış olma hissine teslim oldum. Artık hiçbir şey benim kontrolümde değildi ve her şeyi yoluna koyma konusundaki bu strese bir son vermeyi o kadar çok istedim ki.

Kendimi bu kadar özgür ve stresten arınmış hissettiğim tek zaman onun burada olduğu zamandı. Beni sertçe sikip zevke getirdiğinde, takıntı yapmamı ve her şeyi kontrol altında tutmaya çalışmamı engellediğinde.

Şimdi, mesajlarımı ve aramalarımı engelliyor gibi görünmesi, benden tamamen kaçınması ve uzak durmasıyla, Sullivan malikanesinde çıkarılacak üç numaralı eş olacağım gibi görünüyordu.

DECL AN

S ama Cara'nın ailesini görmeye gitmek için ertesi güne kadar bekledim. Shane ve Keira Murray'e ailem demek biraz abartı gibi geldi. Onlar benim babam ve Ian'la olduğum anlamda bir *aile* değillerdi. Sullivan ismine bağlı tüm erkek ve kadınlarla.

Aile, kendi borçlarını üstlenmek zorunda kalmamak için başkalarını fedakârlık yapmaya zorlamadı. Aile, mali sıkıntıları silme sözü verip sonra da bunu yerine getirmedi.

Öfke ve hiddet çirkin bir fırtınaya dönüştü, ama ben öfkemi bastırdım ve ertesi gün Murray'leri ziyaret etmek için zaman kolladım.

Galaya gitmişlerdi ve Peter Boyle otoparkta bana meydan okuyup onu öldürmeye zorladıktan sonra oraya dönmek istemedim. Böyle şeyler her zaman olurdu. Mafya hayatı böyleydi. Başım belaya girmezdi, kanunla değil. Zaten kendi kurallarımızı ve yasalarımızı kendimiz koymuştuk.

Yine de, Cara sakladığı şeyi açıkladığında muhtemelen çoktan partiden dağılmış olan kalabalığın arasında Shane Murray'i bulmak zorunda kalmanın stresini hoş karşılamadım.

Böylece, Ian hoparlördeyken, ertesi öğleden sonra Murray'lerin evine gittim.

Ian'la buraya son gelişimden sonra bir daha oraya adımımı atmayacağıma yemin etmişim ve *bu* sefer gerçekten de onunla yüzleşmek zorunda kalacağım son fırsat olmasını umuyordum.

"İlgileniyorum," diye söz verdi Ian, bu karmaşayı çözmeme yardım edeceğini teyit ederek. Dün gece Cara'nın gözyaşlarına boğulmuş yüzünü asla unutamayacaktım ve yaşadığı büyük yıkımı asla atlatamayacaktım.

Murray'lerle konuşmak için buraya gelmek bu misillemenin ilk adımındı. Ve hiç hoş olmayacaktı.

Cara'ya çok kızmıştım. Onun yalanlarını ve manipölasyonlarını unutmam uzun zaman alacaktı.

Ama yine de önemsiyordum. Yaptığı şey için ondan nefret edemezdim. Başka bir anlamda, bunun için ona hayranlık duymalıydım. Dün gece geç saatlerde, onun gerçekten yapabileceğinin en iyisini yaptığını fark ettim. Geleceğini güvence altına almak ve annesine bakmak için mümkün olan en iyi seçeneği seçmişti.

Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım.

Bu anlamda, o kadar da farklı değildik. Ve garip bir şekilde birbirimize ait olduğumuzu hatırlattı.

Yumruğumu kapıya vurdum, o huysuz yaşlı uşağın beni içeri almakta acele etmesine cesaret ettim. Ön kapıda durup bekledim ve kardeşimin burada olmasını diledim. Bunu tek başıma halledebilirdim, ama kendimi kaptırırsam, öfkeme yenik düşersem, o beni geri çekebilirdi.

Shane ve Keira Murray yerlerine oturtulmak üzereydi. Ian'ın yapacak çok fazla işi vardı ve ben bunu görmek için burada olamayacaktım.

Kâhya kapıyı açtığında yüzü kızardı ve geri çekilme telaşıyla neredeyse ayağı takılıyordu.

"Murray!" diye bağırdım, fuayeye koştum ve süslü dekora baktım. Her bir parçası şatafatlıydı ve çok yakında hepsine veda edeceklerini biliyordum.

Kimse yaklaşmadı ve ben de uşağın onları çağırmasını ya da bir ziyaretçileri olduğunu duyurmasını bekleme zahmetine girmedim. İçinde bulunduğum karanlık ruh haliyle

ziyaretçi değildim. Ben bir cellattım. Kötü haberlerin dağıtıcısıydım.

Onları mutfakta buldum ve karı kocayı hararetli bir tartışmanın ortasında yakaladım. Keira hemen sustu, Shane'i önüne iterken varlığıma kaşlarını çatı. Onunla son konuşmamı nasıl idare ettiğimi hatırladığına şüphe yoktu.

Cara'ya tokat attığını bilmek beni neredeyse sinirlerime hakim olamamaya itti ama karşılığında bir tokat yemeye değmezdi. Onunla paylaşmam gereken mesaj, onun gibi bencil ve sığ bir kaltak için en büyük ceza olacaktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

İlerledim ve Shane'in gömleğinin önünü tuttum. Ben onu masalarındaki bir sandalyeye çarparken o irkildi ve kurtulmak için mücadele etti. Karısına döndüğümde ters ters baktım ve bir sonrakini işaret ettim. "Otur o çirkin kıcının üstüne."

"Bu-"

Kontrolümü kaybettim. Ona vurmak için elimi kaldırdım ama durdum. Yapamadım. Onun seviyesine inemezdim. Aklım başımdaydı ve açıklamak üzere olduğum şeyden daha fazla acı çekeceğini biliyordum.

Çömeldi, kocasının yanına oturmak için eğilirken darbeye hazırlandı. Shane elini tutmak için ona uzandı ama kadın elini onun elinden kaptı. "Şimdi ne yaptın?" diye alay etti, kocasının eylemleri yüzünden burada olduğumu varsayıyordu.

Öyleydim. Ama Cara'yı benimle evlenmeye zorladığından beri başka nasıl sıçıp batırmış olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

O bir aptaldı. Bir dolandırıcı. Bana borcu vardı. Keira'nın ona yardım etmem için yalvardığı son olayda olduğu gibi, başka ailelerle de alacakları vardı. Bu aptala kimse yardım edemezdi ve ben de asla etmek istemezdim.

"Nora Gallagher'ın tıbbi borçlarını karşılamayı hiç düşündünüz mü?" Ben talep ettim.

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kendimi aptal gibi hissettim. *Elbette* en büyük kızından beklediği "iyiliğin" karşılığını ödemeye hiç niyeti yoktu. Tıpkı babama geri ödemeyi hiç düşünmediği gibi. Ya da başka birine.

Galada duyduklarım sayesinde, onun ve/veya Keira'nın, Boyle'ların uzak ve gayrimeşru bir akrabasıyla evlendiğime dair söylentiyi, beni öldürmeleri ve her kuruşunu borçlu olduklarını söyledikten sonra *bana* geri ödeme yapmak zorunda kalmamaları umuduyla uydurduklarını da biliyordum.

"Ne?" Shane'in beti benzi attı. Ağızı açık kaldı. Gözleri panikle irileşmişti.

Keira farklı tepki verdi. Kötü bir tat ağızından gitmeyecekmiş gibi kaşlarını çatı. "Sana söyledi mi?"

"Yaptın mı?" Ben talep ettim. Ne kadar soğuk ve acımasız olduğum umurumda değildi. Tüm nefretimi hak ediyorlardı.

Shane başını salladı, yavaşça ama sonra titremesini engelleyemeyecek kadar güçlü bir şekilde. "Hayır. Ben, şey, ben..."

"*Hayır*," diye cevap verdi Keira, daha net ve daha sert. Kollarını kavuşturdu. "Asla."

"Hayır mı?" Yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmeyi düşünürken başımı yana eğerek sordum.

"Hayır. Onu asla kabul etmek istemiyorum. Bunca zaman boyunca, onun kızı olduğunu kabul etmek zorunda kalması hayatımda bir leke oldu."

"Ama onu tanımaktan ve işinize geldiğinde kullanmaktan çekinmediniz," dedim.

Başını salladı. "Kızımın senin gibi biriyle birlikte olmasına asla izin vermezdim." "Güçlü biri mi? Başarılı?"

Bu kibirli oflama onu daha da çirkinleştirdi. "Cara bir fahişenin kızından başka bir şey değildi. Seninle olmak onun hak ettiği tek şeydi."

Öne doğru eğildim, her ikisinin de boynunu kavradım ve sıkıca sıktım. "Ve neyi hak ettiğinizi biliyor musunuz?"

Shane boynunu tırmalayarak sıçradı. Keira kıpırdandı ve bana nefretle baktı.

"Babama borçlu olduğun her kuruşu geri ödeyeceksin. Bana. Ve bugünden itibaren, bir daha *asla* karımın hayatına karışmayacaksın."

Parmaklarımı sıktım.

Shane başını salladı.

Keira dudaklarını birbirine daha sıkı bastırmakla yetindi.

"Seni öldürmek çok kolay olurdu. Tüm borçlarını revize edilmiş faiziyle geri ödemek için her dakika yoksulluk ve sıkıntı çekmeni sağlayacağım." Shane'i serbest bıraktım ama Keira'nın boynunu daha sıkı kavradım. "Ve ikiniz de asla benim hayatıma, karımın hayatına karışmayacaksınız. Asla. *Bir daha asla.*"

Onu bıraktığımda öksürdü, hırıltıyla nefes almaya çalıştı.

"Kendimi gayet iyi ifade edebildim mi?" Kelepçelerimi düzeltirken ve geri adım atarken sordum.

Shane titreyerek, "Evet, evet Bay Sullivan," diye cevap verdi.

Keira'ya bir kez daha öfkeyle baktım, sonra gözlerimi odanın arka tarafında saklanan korkmuş ve öfkeli Saoirse'ye diktim.

Oradan ayrıldıktan sonra, bastırdığım tüm öfkemi arabada boşalttım.

Murray'lere duyduğum öfkenin geçeceğinden şüpheliydim. Onu yüzüstü bırakmalarından nefret ediyordum.

Onu da hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmesinden korkuyordum.

Değildim. Önce işleri yoluna koymalıyım, hepsi bu.

Ian, hamilelik şansının ne kadar düşük olduğunu görmek için tıbbi kayıtlarını kontrol ediyordu.

Eğer gebe kalma şansı yarı yarıya olsaydı, iki kat daha fazla çabalamamız ve iki kat daha fazla sabretmemiz gerekecekti.

Değersiz babasının bana borcunu ödemek için yakında satmak zorunda kalacağı malikanesinden uzaklaşırken, Cara'nın çocuklarımın annesi olacağından hiç kuşku yoktu. Eşim olmasını istediğim tek kadın oydu. Başka kimse olamazdı.

Malikâneye dönüp ona bu dersi vermeden önce uğramam gereken bir yer daha vardı.

İan faturaların çoğunu, ödemeleri ve tüm bu idari saçmalıkları halledebilirdi.

Kayınvalidemi kontrol etmenin ve acı çektiği durumu devralmanın zamanı gelmişti.

Çünkü seni seviyorum Cara, senin için yeri göğü oynatırım.

Onu sevmiştim.

Bu da onun benim için aynı şeyleri hissetmediğini hatırladığımda canımı daha da acıttı.

Hâlâ bu kadar tereddütlü olabiliyor ve bana dertlerini anlatmamak, benden yardım istememek ya da bana karşı dürüst olmamak için bu kadar uzun süre direnebiliyorsa, benim hissettiğim bu derin, içten sevgiyi hissedemezdi.

Ve onun sevgisine karşılık vermeyi ne kadar çok istediğimi görünce ayıldım.

CARA

DEclan dönmemişti.

Kapılara her baktığımda, bana sürpriz yapıp geri döneceği anın bu olup olmayacağını merak ettim. Umutlarımın yükselmesine izin vererek, tekrar açıklama ve özür dileme şansım olacağı dileğine sarıldım.

Onu özlemek tüm vücudumu saran bir çabaydı. Kendimi enerjiden yoksun hissediyordum, tüm iradem onun geri gelmesini arzulamaya odaklanmıştı.

Suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi ve sorunlarımı ve endişelerimi ondan bu kadar uzun süre saklamaya çalıştığım için nefret ettim.

Telefonum bozuldu ve Riley bana bir şarj kablosu verdiğiğinde, telefonumun sadece bozuk olduğunu öğrendim. Eski bir modeldi, alabileceğim tek şeydi ve beni yarı yolda bırakıp Oscar'ı ya da annemi kontrol etmemi ya da hastanede neler olup bittiğini anlama çabalarımı sürdürmemi engellediği için sıkışmış ve çaresizdim.

Kendimi hiç bu kadar kontrolsüz hissetmemiştim ve bu, Declan'ın beni cinsel olarak sınırlarıma kadar zorladığında, güçlü vücudunun benimkiyle uyum sağladığında ve benimkine karşı çok iyi olduğunda bana verdiği özgürleştirici özgürlüğe benzer bir şey değildi.

Hayal kırıklığına uğramış ve çok üzgün bir şekilde yatağa girdim ve hala kapılara bakıyordum.

Bu gidişle kocamın geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim. Her şey çok umutsuz görünüyordu. Çok talihsiz. İşlerin bu noktaya gelmesinden nefret ediyordum.

bu sırayla. Tam hamile olduğum mucizesini öğrendiğim anda, bebeğimin babasının benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceğini. Ona olan hislerimin derinliğini fark ettiğimde, yaptığım ve söylediklerim yüzünden bana sırtını dönmüş ve incinmişti.

Kapı tokmağı tıkladı ve ben de hafif bir uyku sersemliğiyle gözlerimi kııptım. Yatakta dik otururken, Declan içeri girerken şaşkın ve bir o kadar da rahatlamış bir şekilde bakakaldım.

Geri uzanmak için durakladığında karanlık, yoğun bakışlarını üzerimde tuttu. Metal bir kez daha tıkladı. Kapıyı arkasından kilitledi ve bana yaklaştı. Avına yaklaştan bir yırtıcı gibi.

Ayağa kalktım, ona hitap etmek için yorganın ve çarşafın altından çıkmaya çalıştım. Bu yüzleşme için bekledim ve stres yaptım ama şimdi bunu yapmaktan çekinmeyecektim. Ona söyleyecek çok şeyim vardı ve beni dinlemek zorundaydı.

Kravatını çekip çıkarırken, "Tek kelime etme," diye emretti.

Gözlerimi kırıştırdım, yatağa doğru geri adım attım. Gözlerindeki o uğursuz şiddet parıltısı hem çok tanıdık geliyordu hem de gelmiyordu. O ana kadar bana duyduğu nefretin derinliğini fark etmemiştim. Nefretinin ne kadar karanlık ve şiddetli olabileceğini.

"Dec-"

Uzandı ve kravatıyla ağzımı kapattı. Bakışları benimkilere kilitlendi ve gözlerinde sahip olduğu her türlü emir ve otoriteyi, itaat etmemi beklediği her şeyi gördüm.

Burnumdan daha hızlı nefes aldım, panikledim ve endişelendim. Havaya girmişti ve konuşma -açıklama ve tekrar özür dileme- şansım olmayacaktı.

"Yatağa," diye emretti, gömleğini çıkardı ve sonra çekmecelere uzanıp ipeksi bir kumaş parçası aldı.

Yatağa geri tırmanırken titriyordum. Yatağa uzanıp ona baktığımda peşimdeydi, ellerimi karyolaya bağlamış, bol geceliğimi hızla bedenimden çekip çıkarıyordu. İç çamaşırı giyme zahmetine girmemişim ve aç, hınzır bakışları orada kalmıştı. Belki onu şaşırtmışım ama niyetim bu değildi.

Parmaklarını amıma sokarken, "Seni sikeceğim *karıcığım*," diye söz verdi.

O anki gerginlikle doğruldum. Ağzımdaki tıkaç yüzünden nefesim kesildi. Ama aceleci dokunuşu tamamen sert değildi. Sadece bakışı bile beni tahrik edebilirdi. Korku ve arzu arasında asılı kalmışken, kaygan sularımın kanıtını buldu.

"Sana çok sert vuracağım ve sonrasında daha iyi bir ruh halinde olmam için dua etsen iyi olur," diye homurdandı kremimi tekrar kıcıma bulaştırırken.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Yanıyordu. Parmakları bu delikte çok büyüktü ve yavaşça soktuğunda, yoğun acı yasak bir zevke dönüştü.

"Ağzını sikeceğim." Dudakları etimi morartana kadar memelerimi emmek için eğildi. "Bu amcığ1 sikeceğim." Klitorisimi dişlerinin arasına almak için hareket etti ve dilini sinir demetinde gezdirdi. "Ve bu k1ça sahip çıkacağım." Bir parmak daha ekledi, bağlara karşı kıvranmamı ve gerilmemi izlerken beni gerdi.

Bacakları sağ uyluğuma dolandı ve beni aşağıda tuttu.

Beni bağları ve vücuduyla tuzağa düşürmüştü. Yapmak istediğı pek çok pis, çürümüş ama baştan çıkarıcı derecede mükemmel şeyin karanlık, çarpık vaadiyle.

Onun için damladım. Amım ağrıyordu. Meme uçlarım acıyordu. Onu çok istiyordum ama çok korkuyordum.

Bunu sevgisinden ya da beni mutlu etmek için yapmıyordu. Kızgındı. Öfkesini benden çıkarıyordu. Hâlâ beni boşaltacağını ve zevk almamı sağlayacağını bilsem de, bunun çok fazla olacağından korkuyordum.

Çok sert.

Bebek ne olacak?

Çok saçma bir endişe gibi geliyordu, eğer kocam beni sert bir şekilde alır ve cehenneme kadar becerirse, bebeğime zarar verebilirdi.

Ama ben ne biliyordum ki? Hamile kalmayı hiç düşünmemiştim ve endişelerimi abartıp abartmadığım umurumda değildi.

Cinsel olarak bu kadar sert olmanın akıllıca olup olmadığından emin değilken, daha da güçlü bir huzursuzluk hissine takıldım.

Beni bu şekilde almasını istemedim. Tehdit ettiği her şey kulağa cennet gibi geliyordu. Onu istiyordum, her şeyini ve karşılığında her şeyimi ona vermek istiyordum. Ama sikilecek bir beden olmak istemiyordum. Onun için bir şey olmak istemiyordum.

Benimle sevişmesini, ona karşı hissetmekten kendimi alıkoyamadığım o amansız aşkla beni becermesini istiyordum.

Başımı salladım, gözlerimde yaşlarla ona baktım. Gözlerimi kırıpıştırarak ona korkuyla baktım ve mesajı alması için dua ettim.

Hayı

r.

Bekl

e.

Lütfen. Bekle.

Kaşlarını çattı, yataktan kalktı ve bana ters ters baktı. "Ne?" Başını salladı, banyoya doğru yürüdü ve ellerini yıkayıp bir bez ve bir tüp kayganlaştırıcı ile geri dönerken kendi kendine homurdandı.

"Ne?" diye sordu, görünüşe göre sessiz protestolarımı çok fazla acıttığına dair bir şikayet olarak algılamıştı.

Ağzımı kapattı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Yapma..." Ona bakarak nefes nefese kaldım. "Bana zarar verme." Gözlerini kıpmıştı.

"Bebeğe zarar verme."

"Ne?"

Dudaklarımı yaladım. "Lütfen. Özür dilerim." "Ne?"

Gözyaşlarımla mücadeleyi kaybettim. Bir tanesi serbest kaldı. "Kendimi iyi hissetmiyordum. Sen çekip gittiğinde, endişe ve stresten hasta olmuştum. Senin hakkında. Annem hakkında. Riley bana kahvaltı getirdiğinde ve yemek kokusu beni rahatsız ettiğinde sabah bulantısı çekiyor olabileceğimi söylediğinde, onunla -ve kendimle- dalga geçip bir test yapmayı düşündüm."

Kaşlarını çattı, bana o kadar ciddi bakıyordu ki bana inanamıyor gibiydi. "Hamile misin?"

Hızlıca başımı salladım, dudaklarımdaki küçük gülümsemeyi durdurmak için çaresizdim. "Bir sınava girdim ve bunun bir hata olduğunu düşündüm. Declan, yapamam. Nasıl oldu bilmiyorum. -Gebe kalamamam gerekiyordu. Gençliğimden beri buna inanıyordum. Buna inanmıyordum ama emin olmak için yedi test daha yaptırdım."

"Hamilesin." Bir soru gibi görünüyordu ama daha çok kendini bunun doğru olduğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi.

"Evet. Hamileyim. Senin bebeğine. Özür dilerim. Çocuksuz kalacağımı düşünerek seninle evlendiğim için çok üzgünüm. Bunun nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"Başka nasıl olabilir ki?" diye karşılık verdi.

Yutkundum, *hâlâ* bu kadar kızgın olabileceği için çok gergindim. Yataktan kalktı ve elini saçlarında gezdirerek volta attı.

"Özür dilerim Declan. Her şey için. Yalan söylediğim ve durumu manipüle etmeye çalıştığım için."

Gerçeğin kafasına girmesi bu kadar uzun sürecektse ona binlerce kez söyledim. Orada üzüntümü ve pişmanlığımı dile getirmekten asla vazgeçmezdim.

Soğukkanlı ve düşünceli kalıp bana geri dönmediğinde, o korku çukuruna geri döndüm. Kontrolden çıkma ve başarısız olma hissine.

"Declan, istediğin buydu."

"Bu biraz sürpriz oldu." Başını salladı, bu haberi anlamakta zorlanırken benden başka her yere bakıyordu. "*Daha* demin bana, bir *daha*

gebe kaldım ve şimdi-"

"Biliyorum. Kimse benden daha fazla şaşıramaz."

Bana inanmıyor mu?

"Testler banyoda. Eve gelmeni umuyor ve istiyordum, böylece sana söyleyebilirdim, böylece önce ben söyleyebilirdim. Ama umarım bir doktor bulup bunu doğrulatabilirim. Ve mümkün olduğunca çabuk doğum öncesi bakıma başlamak istiyorum. Bebeğin sağlıklı olması için elimden gelen her şeyi yapacağım." İçten içe, ortaya çıkabilecek herhangi bir komplikasyon için endişeleniyordum. Üreme sorunlarım olduğunu varsayıyordum ve bu hamileliği sağlıklı ve başarılı bir şekilde geçirmenin bir sonraki zorluğum olacağı konusunda stresli olmaktan kendimi alamıyordum.

"Declan?" Dudaklarımı yaladım, nefesim kesilmişti ve cevap vermesini, volta atmaktan ve gözlerimle buluşmamaktan başka bir tepki vermesini bekliyordum. "Bunun bir şok olduğunu biliyorum..."

Lütfen bana senin hakkında yanıldığımı söyleme. Önemsemişliğini. Ve beni sevebileceğini.

Öfkeli ve şaşkın bir ruh hali içinde o kadar sıkışmış görünüyordu ki tüm inancımı kaybettim. Varisini elde etmişti. Tek istediği buydu. Nihai hedefi buydu.

Artık beni önemsiyormuş gibi davranmak zorunda değildi. Artık beni becermeye çalışmasına ya da herhangi bir yakınlaşmayı sürdürmesine gerek yoktu, özellikle de ondan kurtulmak için ihtiyaç duyduğum karanlık, sert türden bir yakınlaşmayı.

Tek iyi olduğum şey ona bir bebek vermektir, ama ona daha fazla değer veremediğim için nefret ediyordum.

"Declan..." Burnumu çektim, artık onun yanında gözyaşlarımın bu kadar kolay akmasından nefret ediyordum.

Durdu, elini kaldırmış bana bakıyordu, saçlarını geriye doğru tararken durakladı.

"Ne?"

Ayrıca bilmeni isterim ki... Seni seviyorum.

Hiçbir kelime gelmiyordu.

DECL AN

"W şapka?" Ona döndüm ve başka ne söyleyebileceğini merakla beklemeye başladım.

Bu muhteşem kadın bana pek çok iniş çıkış yaşatmıştı. Hayat onunla bir inişli çıkışlıydı ve bana neden böyle endişeli ve kaygılı baktığını bilmiyordum.

Ve üzücü.

Bu bebeği istemiyor mu?

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Dondum kaldım, tatlı itirafının zihnimi doldurmasına ve kalbimi yamalamasına izin verdim.

"Ne dedin sen?" Ona daha da yaklaştım, ona sarılmak ve o tekrarlarken gözlerinin içine bakıp yalan söylediğine dair bir ipucu yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Hâlâ bağılıydı ve ona ulaştığımda bunu düzelttim. Yatağın üzerinde diz çökerek, bana bakarken onu çözdüm, yeşil gözleri kırılganlıkla irileşmişti.

"Seni seviyorum."

"Bununla liderlik edemez miydin?" Meydan okudum.

Hamile olduğu haberiyle beni çok şaşırtmıştı. Bana bir bebeğimiz olacağını söylediği anda yaşadığım şokla nefes almakta zorlandım. arpılmış gibi hissettim. Devrilmiş. Uçup gitmiştim. Çocuğumun annesi olacağı fikri o kadar büyüktü ki bunu kabullenmekte geciktim.

Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

Bunu o kadar uzun zamandır istiyor gibiydim ki, şimdi gerçekleştiğine göre, zihnimi baştan aşağı değiştirmem gerekiyordu. Ve kalbimi çok daha fazla amalıyım.

Kolları serbest kaldığında, onları sırtımda dolaştırdı.

Ağzımı onunkine yapıştırdım ve gözyaşlarının tuzunu tattım. Miyavladı, dudaklarını ayırarak içime doğru nefes aldı ve beni var gücüyle öptü. Bana doğru iterek, sevgisini bu jeste döktü ve zaten sert olan aletim onun içinde olmak için daha da fazla acıdı.

"Seni seviyorum," diye tekrarladı, ben ona sımsıkı sarılırken, bana karşı mükemmel bir şekilde şekillenen çıplak, sıcak varlığının tadını çıkarırken.

"Bu bebeği seviyorum ve bir bebeğimiz olabileceği için çok şaşırdım ve mutlu oldum."

Onu tekrar öptüm ve çalkantılı bakışlarına bakmak için kırmızı saçlarını geriye doğru taradım. "Neden mutlu olmayasın ki?"

"I..." İ çekti, ben ona daha sıkı sarılırken bana yapıştı, yüzümü ona dönmek için yan yattım.

"Daha önce hiç ocuk istememiştim. Hayatımın annemin iftliğinde çalışmaktan ve ona bakmak için elimden geldiğince çok para kazanmaktan başka bir şey olmayacağını bildiğimde, bu zorluğa yeni bir hayat getirmek istemedim. Ama şimdi seni bulduğum ve seni ne kadar sevebileceğimi anladığım için, kalbimin derinliklerinden, gelecek için endişeli değil heyecanlıyım. En azından ben bu çocuğun geleceği için endişelenmiyorum. En iyi babaya sahip olacak."

Yavaş, utangaç gülümsemesi beni öldürdü. şefkatli öpücüğü kalbimi eritti.

"Ve onu her zaman kabul edecek bir anne." ocuğumuzu ne kadar çok sevdiğini ifade etmekten emin bir şekilde sırttı.

Ona sıkıca sarıldım, benimle yuvarlanmasını isterken onu öptüm. Vücudu benimkinin üzerine dökülmüş, kolları boynuma dolanmış ve ellerim kışının üzerinde sabitlenmişken, ereksiyonumun üzerindeki çıplak amının sıcaklığıyla inledim.

"Ve müşfik bir büyükanne."

Eğildi ve kaşlarını çatı.

Bebeğimizin de bir dedesi olacağını söyleyebilmeyi isterdim ama babamın o kadar uzun süre dayanabileceği konusunda iyimser değildim.

"Ne?" Başını iki yana salladı. "Ben... Ben anlamıyorum. Annen uzun zaman önce vefat etti ve benim annem..."

"Yakında torununu da dünyaya getirecek kadar sağlıklı ve dayanıklı olacak."

Gözlerini kocaman açtı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm borcunu üstlendim." Bu benim servetimle kıyaslandığında çok küçük bir meblağdı ama onun için çok şey ifade ediyordu. "Doktorlarını ve bakımından sorumlu personeli ziyaret ettim. Onu hastaneye yatıran hafif solunum yolu enfeksiyonu konusunda gayet iyi. O kadar iyi ki, biricik kızına iyi davranmam gerektiği konusunda beni uyarmakta tereddüt etmedi."

Bana bakarken hareket edemiyor gibiydi.

"Belli ki mafya erkekleriyle düşüp kalkma konusunda dersini almış." Karıma dokunmaktan kendimi alamayarak bir kahkaha attım. Açıklarken ellerimi kışının yanaklarında aşağı yukarı gezdirdim. "Ne için orada olduğumu öğrenmek istedi, ben de ona her şeyi anlattım. Onun borçlarını ödemek için benimle evlendiğini. Shane'in sana yalan söylediğini."

Sertçe yutkundu. "Hepsini mi?"

Başımı salladım. "Hepsini. Korumacıydı, benim gibi biriyle olman konusunda endişeliydi ama ona benimle 'karışmadığını' ya da babanla yaşadığı gibi bir kaçamak yapmadığını açıkladım. Senin benim karım olduğunu anladığından emin oldum." Onu sert, sağlam bir öpücük için aşağı çektim ve seksi bir miyavlama kazandım. "Ve ikimiz birlikte yaşlanıp ölene kadar benim karım olacaksın."

Beni daha sert öpmek için eğildi.

"Faturalarını ben üstlendim ve önümüzdeki hafta böbrek nakli olacak. Solunum sorunlarından kurtulur kurtulmaz ameliyat için nakledilecek."

"Declan..." Beni tekrar öpmek için eğildi, yavaş ve tatlı. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Kıkırdadım, kışını okşadım ve yumuşak teninin tadını çıkardım.

"Bana teşekkür eder misin?" Başını salladı.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben senin kocanım. Siz benim ailemsiniz."

Tekrar dudaklarını dudaklarıma koydu. Kışını kavradım ve onu kendime çektim.

Aniden ayağa kalkarak pantolonumu çekiştirdi, ben de gömleğimi çıkardım.

Ama henüz sekse başvurmasını istemiyordum. Yakınlaşmamız ve bağ kurmamız için kusursuz bir yoldu ama açıklamam bitmemişti.

Üzerime çıkıp beni öperken ve nemli amını üzerime sürterken kendimi tuttum ve hırladım.

"Sen benim karımsın, Cara. Ve keşke bana tüm bunları anlatabilmenin ne kadar önemli olduğunu anlayabilseydin."

Dudaklarıma doğru iç çekerek ağırlığını sikime verdi. "Sana söyledim."

"Sonra," diye itiraz ettim.

"Sana daha önce söylemekten çok korktum. Bilmiyordum... Seni bu kadar çok sevebileceğimin farkında değildim. Birbirimize bu kadar yakın ve anlamlı olabileceğimizi." Sözünü kesti, üzerime kapanırken beni tekrar öptü.

"Ve kalbimin sende olduğunu fark ettiğimde sana söyledim, çünkü seni incitmeyi ya da aldatmayı düşünmekten nefret ediyordum."

Uzun bir rahatlama nefesi verdim. O tatlı, içten sözler benim için dünyalara bedeldi.

"Şimdi anladın mı, Cara?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Seni sevdiğimi anlıyor musun?" Aletimi onun girişine doğru yaklaştırdım ve yavaşça içeri kaydardım.

Başı aşağı sarkıyordu. Kumral saçları yüzünü perdeliyordu ve yavaşça geriye iterek sertliğimin üzerine çöktü.

"Seni seviyorum, Cara." Bir öpücükle söz verdim ve o da geri çekilerek sadece ucu kalana kadar üzerimden kalktı.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum," diye homurdandım, beni yavaşça sürerken kıcını sıkıyordum. "Ve seni mutlu etmek için her zaman elimden gelen her şeyi yapacağım."

Mırıldandı, tembelce gülümsedi. "Oh, seninle böyle çok mutluyum."

Göz kapaklarımı indirdim ve saf bir memnuniyetle ona baktım. "Anlayabiliyorum."

"Seninle sevişmek istiyorum," diye mırıldandı aşağıya doğru kayarken.

Aminin sıkı emişi mükemmeldi, ama bir kez olsun kontrolü ele almasına izin verdim. "Neden bana daha önce durmamı söyledin?"

"Sert olacağından korkuyordum."

Kıcını daha sıkı sıkıttım. "Sert sevdiğini sanıyordum." Parmağımla kıcının çatlağı boyunca onunla alay ederken, ifadesinin daha sıcak bir arzu derecesine dönüşmesini izledim.

"İstiyorum."

Onu tutarak sikimi parmağımla değiştirdim, kremini toplayarak götüne girmemi kolaylaştırdım. Bunu istemedi, tekrar sikimin etrafına sarılana kadar yeniden ayarladı.

Yavaş ama istikrarlı bir şekilde, o bana binerken ben de onun kıcıyla oynadım. "Ben... Ben bebeğe sert davranmak istemedim."

Sırıttım, zaten ne kadar endişeli ve dikkatli olduğunu sevdim. Mükemmel bir anne olacaktı. Mükemmel bir eş ve harika bir sevgili olduğunu zaten biliyordum.

"Daha sert," diye yalvardı.

Yavaş ve sakin olmaya dikkat ederek bir parmak daha ekledim.

Birlikte boşaldık ve onu duşa taşıırken kollarımda sarktı. Kabinde ona sıkıca sarıldım, bir daha asla ondan uzak kalmak istemiyordum.

"Annemi görmeye gittiğine inanamıyorum," diye itiraf etti.

Saçındaki şampuanı durulayarak alnından öptüm. "Bu yüzden gitmiştim. Senin için doğru olanı yapmalıydım."

"İki gün boyunca mı?"

Zamanı geri saymasına bayılmışım.

"Önce Murray'lerin evinde durdum."

Bana sert bir bakış atarak geri çekildi. "Neden?"

"Bunun için endişelenme."

Yine de merak ediyordu. "O... hayatta mı?"

Kıkırdadım, onun ölmesini dileyecek kadar karanlık olabilmesini sevdim. "Güven bana. Onlara borcun her kuruşunu ve daha fazlasını geri ödetmek, ölümün merhametinden daha kötü bir ceza olacaktır."

Ona tekrar sarıldığımında yanağının göğsümde bir gülümsemeyle yükseldiğini hissettim.

"Sonra hastanedeydim. Ian çoğuyla ilgileniyor. Aramızdaki diplomatik kişi o. Her şeyin parasını ödeme sürecini başlatmasını istedim."

"Tüm bu idari baş ağrısı," dedi iç çekerek.

"Evet. Nora böbrek naklinden sonra seyahat edebilecek kadar sağlıklı olduğunda buraya taşınabilir."

Tekrar sarsılarak yüzüme baktı. "Ne?"

Onu şaşırtmaktan ve şımartmaktan asla bıkmazdım. Yatakta ve yatak dışında.

"Eğer istediğin buysa. Ve onun da istediği buysa," diye ekledim. Burada eksiksiz bir aileye sahip olmak güzel olurdu. Geleceği ben belirleyecek olsaydım, daha yeni başlıyorduk.

"Torunuyla tanışmak için sabırsızlanacaktır." Kaşlarımı çatmıştım. "Bu da bana şunu hatırlatıyor."

"Ne?" Kollarını bana doladı ve ben de onun gevşek sarılışının tadını çıkardım.

"Korumacıydı. O kadar ki beni zor durumda bırakacak ve seninle sadece seni hamile bırakmak için mi evlendiğimi soracak kadar açık sözlüydü."

Kaşlarını çatı.

Plan buydu. Ve bu plan yol boyunca berbat oldu. "Neden hamile kalabileceğini düşünsün ki?"

Cara başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Ayrıca ameliyat sırasında bir yumurtalığınızı kaybettiğinizi gösteren herhangi bir tıbbi notun olmaması da mantıklı d e ğ i l ."

"Nereden biliyorsun?"

Sırıttım. "Cara. İnsanları konuştururum. Kağıtları hareket ettiririm. Halledin derim ve hallolur." Annesinin tıbbi bakımını bu kadar kolay üstlendiğimi başka nasıl düşünebilirdi ki?

"Ian'ı tüm tıbbi geçmişinizi bulmakla görevlendirdim. Seninle ilgili ihtimallerin ne kadar zayıf olduğunu bilmek istedim."

Göğsümü öptü. "Doğurganlık şansım bu kadar düşük olsaydı, beni terk eder miydin?"

Gözlerimi devirdim. "Gitmene izin vermek asla bir seçenek değildi."

Ağzı açık kaldı. "Ama biz el sıkıştık!" Gülümsedi, kahkaha attı.

Omuz silktim. "Yalan söyledim. Ve hayır." Onu öpmek için eğildim. "Doğurganlık şansın düşük olsaydı, denemeye devam ederdik. Sonsuza kadar. Senin, sadece senin, çocuklarımla annesi olmanı istiyorum."

Bana gülümsedi.

"Ian henüz doğurganlığınızı zorlaştıracak bir ameliyat geçirdiğinize dair herhangi bir kayıt bulamadı. Ve annen aksini düşünüyor gibi görüldüğünde..."

Kaşlarını çatarak düşünceli ve kafası karışık görünüyordu. "Anlamıyorum. Sırtım ve karnım ağrıdığında annem beni aceleyle şehre götürdü. Çiftliğin yakınındaki klinik çok fazla donanımlı değildi ve babamın benim için bir şey ödemesi konusunda ısrar ettiği tek zamandı."

Başımı salladım. "Doğru. Apandisit ameliyatı geçirdiğinize dair bir belge var. Ama başka bir şey yok."

Gözlerini kıpmıştı. "O zaman neden bana bir yumurtalığımı kaybettiğim söylendi ve...?" "Bunu sana *kim* söyledi?"

Yüzü taş kesildi. "Keira. Babam, onu ya da beni 'rahatsız etmek' yerine hemşireler ve doktorlarla konuşmasını önerdi. Annem çiftliğe geri dönmek zorunda kaldı. Orada olmamak onu rahatsız ediyordu ama geçim kaynağımızın devam etmesi için işleri yoluna koymak zorundaydı."

Şimdi daha anlamlı geliyordu.

"Keira gerçeği çarpıtmış olmalı. Yumurtalıklarım ve diğer şeylerle ilgili şeyleri uydurdu." Hafifçe hırlayarak başını salladı. "O *kaltak!*"

İnadına yaptığına emindim. Sadece Cara'yı incitmek için.

"Şimdi en iyi tıbbi bakımı almanızı sağlayacağız. Hem sana hem de bebeğe." Yüzünü avuçlayıp şefkatle öperken söz verdim.

Artık birbirimizi bulduğumuza göre, hiçbir şeyin onun mutlu ve sağlıklı olmasını engellemesine izin vermeyecektim.

Ve benimle. Sonsuza kadar.

CARA

O ne yıl sonra...

Annem onu k u c a ğ ı n a alır almaz Donal gülümsedi. Gözlerimi devirmiştım, en büyük şımarıklık kaynağına sırtarak baktı.

"Anne."

"Oh, sus," diye azarladı. "Acı çekmesine izin verilemeyecek kadar sevimli."

"Acı çekmiyordu. Karnının üzerinde olmaya daha fazla alışması gerekiyor." Kızamazdım. Annemi oğlumu kucağında sağlıklı ve mutlu görmek kalbimi her zaman sevgi ve sevinçle kabartırdı.

Biraz kilo almıştı ve burada yaşadığı her gün, daha önceki hastalık ve zayıflık kabuğuna daha az benziyordu.

"Değil mi?" diye mırıldanarak onu uzaklaştırdı ve küçükken bana söylediğini hatırladığım eski bir ninniye mırıldanarak sallanmaya başladı.

"Yine mi?" Riley odaya girdiğinde güldü. Anneme gülümseyerek başını salladı. "Annem onu durmadan bu işten kurtarırsa bu çocuk asla karın zamanı yapmak istemeyecek."

Aşçıya güldüm. Bir personelden çok bir arkadaşına dönüşmüştü. Geçen yıl boyunca evdeki rolümü memnuniyetle karşıladım. Evin hanımı olarak

Bir mafya lordunun karısı. Bir varisin annesi. Ve kalenin başındaki kadın, muhafızlar onu dinlese iyi olur.

Kaçmak bir seçenek değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Ama şu anda, annemin üç aylık bebeğimi oyalayabileceğini fark ettiğimde, kocamın kollarına koşmak istedim.

Birkaç dakika önce eve gelmişti ve onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum.

Ve onun sağlam vücudunu keşfet.

Annemin burada olması bir lütuftu ama yine de Donal'ın adaşısıyla tanışabilmesini isterdim.

Declan ve Ian'ın babası torunu doğmadan üç ay önce vefat etmişti ama torununun yakında geleceğini bilme şansı bulduğu için mutluydum.

Declan ve ben birbirimize aşkımızı itiraf ettikten sonra beni kapalı kata çıkardı ve babasıyla tanıştırdı. Zayıf ve huysuz biriydi ama arkadaki etkileyici ahırları inşa etmek için bu kadar çok zaman harcayan kişinin o olduğunu öğrenir öğrenmez ona çabucak bağlandım. Sonra annem eve taşındığında, o da atlar hakkında konuşarak ona eşlik etti.

Oscar, devam ettirmek için çok çalıştığım çiftliği devraldı. İlk başta annemin çiftliği bırakmak için mücadele edeceğinden endişelendim. Bana olan sevgisi ve bir torun sahibi olmanın heyecanı onu çiftliği Oscar'a satmaya ikna etmeye yetti.

Declan onu neredeyse yok pahasına satarak elden çıkardı çünkü bunun, babam yanımda değilken bana her zaman destek olan seyise bir geri ödeme olduğunu düşünüyordu. Yeni ekipmanlar, yeniden inşa edilen ahırlar ve gerçek personel ile Oscar çok başarılı olmaya hazırdı. Sık sık ziyaret eder, buradaki arazileri kontrol etmekten ve benimle, annemle ya da Declan'la ata binmekten memnuniyet duyardı.

Bir çalışan değil, bir aile dostu olmuştu ve bu kadar iyi sonuçlanmasına sevinmişim.

Donal öldükten sonra annem zamanını bebek için hazırlanmama yardım etmek ve ahırda çalışmak arasında paylaştırdı. Ben de zamanımı bu şekilde ayırıyordum. Yine de

Yeni bir anneydim, gençtim ve buradaki ahırlarda eğlenecek ve yapacak çok şey vardı. Yetiştirme planları hazırды ve ahırların benim etkimle nasıl büyüyeceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Ne yazık ki Donal öldükten sonra Ian uzaklaştı. Declan onun için endişeleniyordu. Huysuz kocam her zaman bir şeyler hakkında endişeli ya da kaygılı görünüyordu.

Sullivan Ailesi'nin reisi olmak, yerine getirilmesi gereken küçük bir rol değildi. Ama o tam da bu işin adamıydı, her zaman hızlı hareket eder ve yönetecek kadar akıllı başındaydı.

Ian'ın nasıl uzaklaştığını fark ettiğini biliyordum. Ben de bunu merak ediyordum. Kayınbiraderimle biraz daha yakınlaşmışım ve onun amca olmaktan keyif aldığını görmek beni mutlu ediyordu ama ya bu sadece üzüntüden kaynaklanmıyorsa? Ya babasını kaybetmekten başka bir şeyden rahatsız olduysa?

Zor olsa da annelik bir lütuftu. Ve bu ailedeki ve evdeki rolüme uyum sağlamak da sürekli bir meydan okumaydı. Şimdi, bu benim memnuniyetle karşıladığım bir şeydi.

Yine de Declan'ın telefonuyla üst kata çıktığını gördüğümde peşinden koştum. Beni yatağa götürmeye, benimle zaman geçirmeye kararlıyım, haftanın tüm sorunlarını değil.

Odamızın hemen dışında ona yetiştim ama onu şaşırtmadım. Onu gerçekten gafil avlamak neredeyse imkânsızdı. Bir dövüşçü olarak eğitilmiş ve yetenekli, böyle hızlı olmak zorundaydı.

Mesajlaştığı telefonu elinden almak için uzandığımda beni kollarının arasına aldı ve omzunun üzerinden yukarı kaldırdı. Bu kadar şakacı olacak kadar gevşediği pek sık olmazdı ama gevşediği zamanları severdim.

"Bana gizlice yaklaşmaya mı çalışıyorsun?" diye alay etti.

Kıkırdadım, beni odamıza götürüp kapıyı kapatırken pantolonunun düğmelerini açmak için beline uzandım.

"Sayılır."

Bir kahkaha attı ve beni ayaklarımın üzerine yatırdı. Onunla birlikte olmak için sabırsızlanarak pantolonunu çıkarmaya devam ettim. "Acelen ne?"

"Bunu seninle yapmak için bir daha ne zaman şansım olur bilmiyorum," diye karşılık verdim.

Pantolonunu çıkardıktan sonra şaftını öpmeye başladım.

"Oh, bu *benim* hatam mı?" İçini çekti ve yüzüme doğru sallandı. "Çok fazla şey yapan sensin."

Gözlerimi devirip onu içime çektim.

"Eğer ahırda meşgul değilsen, Donal'la meşgulsündür."

Mırıldandım, damarlı boyunu okşadım.

"Ve eğer ev işleriyle ilgilenmiyorsan, annene yetiştirmeye çalışıyorsun."

Elleri yüzümü kavradı ve ben ağzıma soktuğu sikiyle ona baktım. "Seninle kendini fazla yorman hakkında konuşmak istiyordum, karıcığım."

"Şey," dedim ağzımdan çekildikten ve beni yatağa yatırmak için kaldırdıktan sonra, "meşgul kalmayı severim."

Kıyafetlerimi çıkardı, etimi ortaya çıkarırken öptü. "Seni burada meşgul edeceğim."

Sırıttım. "Aşırıya kaçtığımda bana hatırlatman gerekiyor," dedim. "Her küçük şeyi kontrol etmek için çok uğraşıyorum ve kendimi aşıyorum."

"Biliyorum," diye kabul etti, benimle birlikte yalan söyleyerek. "Ve daha iyisini yapacağım." Göğüslerimin kenarlarına sıcak, ıslak öpücükler kondururken tenime karşı iç geçirdi.

"Bu hafta uzun bir hafta oldu," diye ekledi.

"*Hepsi* uzun değil mi?"

Bana bakarak göğüs ucumu okşadı. "Babanla uğraşmak zorundaydım."

Gerildim. "Ortamın havasını bozdun Declan."

Sırıttı, parmaklarını içime soktu ve beni uyarılmamla tekrar yola soktu.

"Bilmek istiyor muyum?" Onunla konuşmayı sürdüremeyecek kadar ileri gitmemişken sordum.

"Keira onu öldürtmeye çalıştı."

Mümkün değil.

"Onu vurdu mu?"

"Evet. Görünüşe göre sana yaptığı numaranın aynısını yapmak istemiş. Saoirse'yi Keira'nın nefret ettiği biriyle evlendirdi, böylece kolay yoldan para kazanabilecekti."

Gülümseyerek başımı salladım.

Kış boyunca her şeylerini kaybettiler. Malikane satışa çıktı ve satılamadı. Mücevherler, kıyafetler, tasarımcı eşyaları ve arabalar. Declan'a geri ödemek için hepsini rehin verdiler ve Ian'dan son duyduğuma göre borcu kapatmaya yakın bile değillerdi.

"Saoirse'nin Smith'in gelini olmasını planlıyordu." Güldüm, o da kıkırdayınca eğlendim. "Adam doksan yaşında falan!"

"Müdahale etmek zorundaydım. Kimsenin babanı öldürmesine ihtiyacım yok. Mümkün olan en uzun hayatı yaşayacak ve bana borcunu ödemek zorunda olduğu her dakika sefil olacak." Bana baktı, aç ve hınzır, ona nasıl ardına kadar açıldığımı düşünüyordu.

"Bu kadar konuşma yeter," diye yalvardım gözlerindeki kötü niyete.

"Hmm, sence?" Çekmecelere doğru uzandı. Bu hareket genellikle beni bağlamak ya da normalden daha sert oynamak istediği anlamına gelirdi.

"Bu gece olmaz," dedim.

"Hayır mı?" Kaşlarını kaldırdı.

Onun karanlığını seviyordum. Bana sert ve haşın davrandığında başarılı oluyordum. Onun dikkatli dengesi altında, bu acı darbesinin en iyi mutluluk nimetiyle sonuçlanacağına güvenebilirdim. Onun baskınlığı beni en çok tahrik eden şeydi ve onun da bunu bilmesini seviyordum.

Yatak odasında olalım ya da olmayalım fark etmezdi, her zaman beni nasıl yatıştıracağını ve her cinsel ihtiyacımı nasıl karşılayacağını bilirdi. Onunla hiç tanışmamış olsaydım, onunla evlenmeyi iki kez düşünmemiş olsaydım, bu tatlı rahatlamayı asla bilemezdim. Onun gibi sert bir adamdan ihtiyacım olan bu ham tutkuyu asla alamazdım.

Declan bekaretimi düğün gecemde almıştı ve bunu şiddetle yapmıştı. Bu benim seksle tanışmamdı ve neyi sevdiğimi ancak onun baskın muamelesi altında öğrenebildim. O benim ilkimdi ve son olacaktı ve onun sayesinde sertlikten hoşlandığımı fark ettim. Beni zorladığında bundan zevk aldığımı. Beni bağladığında. şaplak atmasından. Kıcıımı bile sikti.

O olmasaydı kendim hakkında bunu asla bilemezdim. Ve onun karanlığından *asla* kaçmadım, aksine onu arzuladım.

"Neden bu gece olmasın?" diye sordu, üzerime d o ğ r u süründü ve ereksiyonu karnımı dürtecek şekilde beni kızdırdı. Daha da alçaldı, içime girmek için sıraya girdi.

"Bana karşı yumuşak davranmak kötü bir fikir olmayabilir," dedim hafifçe.

Aradaki bağlantıyı kurup kuramayacağını bilmiyordum. Bana çok sert davrandığına dair endişelerimi en son ona oğlumuza hamile olduğumu söylediğim o gece dile getirmiştım. Ona onu sevdiğimi söylediğimde, o da bana aynısını itiraf etmişti.

Doktorlar ve ebe bana seksin iyi olduğunu söylediler. Hatta daha zor bir yakınlık seviyesi. Declan ve ben rahat ve doygun olduğumuzdan emin olarak uzlaştık, ancak bir çocuk taşımaktan endişelendiğimi biliyordu.

O haklıydı. Keira sonunda sözde kısırlık sorunlarım hakkında bana yalan söylediğini itiraf etti. İlk oğlumuzu beklediğimizi öğrendikten kısa bir süre sonra kötü bir yorum yapmış ve sonunda itiraf etmişti. Bunu sadece beni daha fazla incitmek için yapmıştı ama umurumda değildi.

Yanıldığına ve hayatımın geri kalanını kocamla bir aile kurarak geçireceğime çok sevinmişim.

Declan gülümsedi, hareket etmeden içimde kaldı. "Bu gece sana yumuşak davranmamı ister misin?"

Daha geniş gülümsedim ve başımı salladım.

"Sen...?" Kaşları havaya kalktı. "Hamile misin? Yine mi? Bu kadar erken mi?" Ses tonundaki heyecan ve sevinç beni heyecanlandırdı.

Tekrar başımı salladım. "Görünüşe göre İrlandalı ikizlerimiz olacak, aşkım." Bir varis bulma arayışından sonra, oyunun çok ilerisindeydim.

"Seni seviyorum amına koyayım," diye homurdandı.

İçimi doldururken ben de onu Öptüm, kalbimin bu sert mafya babasına duyduğum hayranlıkla kabarmasının asla durmayacağını biliyordum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.